

KIRIL PATRIARHUL CONSTANTINOPOLULUI ȘI AL NOULUI RÂM.

MATEI PAPĂ ȘI PATRIARH AL ALEXANDRIEI ȘI A TOATĂ LUMEA, JUDECĂTOR :
PARTENIE PATRIARH IERUSALIMULUI ȘI A TOATĂ PALESTINA

PENTRU SFÂNTUL BOTEZ La mântuitorul an 1756

Notă, tratează despre botezul ortodocșilor prin miruire si trei scufundari Și botezul latinilor care îl fac cu scuijit și cu sare Protos. Ioachim Spataru 1946

Toți cei ce se botează cu scuijit și sare trebuie botezați complet

Cetind acest manuscris mult m-am folosit duhovnicește, văzând deosebirea între botezul cel ortodox și botezul cel catolic fără darul Duhului Sfânt.

Protosinghel Ioachim păcătosul 1946. 25. XII.

ÎNAINTE CUVÂNTARE

Celor ce vor întâmpina adevăraților fii ai sfintei Biserici a lui Hristos, a se bucura. Obicei este din început Bisericii a pravoslavnicilor pururea a avea grijă pentru cei ce se abat din calea cea dreaptă spre schimbarea dogmelor. Pentru aceasta și acum pe cea obișnuită purtare de grijă uneltindu-o, au învrednicit împreună a scrie această carte, care arătând luminos arată. adevărul Dumnezeiescului Botez. și minciuna stopirii papei, Nu cumva întru simțire viind latinii vor putea a cunoaște, ce fel de balaur cumplit au putut ai înghiți pe ei. Pentru că aceasta anume s-au întâmplat latinilor a pătimi, care se vede întâmplată odinioară jidovilor, rătăcindu-se în pustie. Căci precum acolo adică văzând puitorul legilor Dumnezeu, a ocări și spre Dânsul și spre Moise pe aceia cutezând, și nevrând a fi îndestulați cu hrana cea de sus dată lor, ci s-au întors inima lor în Egipt, pomenire făcând a bucatelor cele de acolo sloboade mistuiți a fi de șerpi, Așa și aceia a huli spre Duhul Sfânt cutezând. Pre aceștia văzându-i Dumnezeul tuturor, și ne depărtându-se a muta hotarele bogosloviei cei date lor de la Dumnezeu. ci și au întors inimile lor spre tăierile cele noi, urmând pururea înaintea alegerii ereticilor slobozește mistuiți a fi de șerpi nu simțitor ci gânditor de draci. Ca de unii ce sufletele lor prin cea rău mirositoare și de suflet sticătoare stropire le mușcă, ci acolo marele acela Moise, văzându-i pe aceia mușcându-se despre fiarele cele lovitoare cu veninul și cu totul de la dânsle vrând a se prăpădi, face rugăciuni către Domnul, ca milostivindu-se spre ei să-i izbăvească de relele ce-i ajunseseră. Pentru aceasta pe șarpele cel de aramă a-l înălța în pustie de la Dumnezeu i se poruncește, pentru ca spre dânsul prinvid jidovii să nu piară. Iară aicea Biserica lui Hristos cea fără prihană, cu cartea cea văzătoare a darului rătăciți în pustiul Dumnezescului Botez pe aceștia văzându-i, și a se omorî neconținându-se, despre cea cu veninul lovitoare stropire, cu mare glas Dumnezeescul Botez a-l înălța de la Dumnezeu insuflat fiind se vede. Pentru ca cei ce nesocotit au socotit cu cuviință a fi stropirea cea lovitoare cu veninul stropiți a fi, spre această carte privind care stie a doftori veninul stopirii să fie vii scăpând din stropirea cea de moarte. Că dacă vederea șarpelui celui de aramă putea a goni moartea cea din cele simțitoare lovitoare cu veninul, cu cât mai vârtos ispășirea apei cei vărsate din coasta cea purtătoare de viață, sufletele cele din stopirea cea lovitoare cu veninul mușcate a le tămădui știindu-le, viață veșnică va putea a le da lor ; și mai vârtos de vederea cea din aramă nici o temere

putea înlăuntru a face șarpilor celor simțitori, iară apa cea vărsată din Dumnezeiasca coastă, atâta temere știe a face șerpilor celor înțelegători, întru cât nici a cuteza să privească spre darul cel ce se varsă dintrânsa. Pentru că acolo Moisi era slujitor al înșămătorului lucru, iară aicea însuși dătătorul de viață mâinele pe cruce întinzându-Le, au izvorât din coasta Sa apa vindecării, care poate a doftori pre cea din stropire adăugată stropiților rea mirosire, și greșală. Și cu cuviință. Căci precum de venin slobozitor fiind șarpele cel de aramă au putut a vindeca mușcăturile șerpilor, așa adică și apa cea vărsată din Dumnezeiasca coastă. Liberă fiind de reaua stropire a papei cei purtătoare de moarte, înpuțiciune și de viermi, Știe a doftori, pe care șerpii cei gânditori întru stropirea de veninul lor i-au umplut. Pentru că dacă lui Saul îndrăcit fiind. când pe cel vinovat morții Agag împărat cruțându-l, au cunoscut a o amesteca cu buna îndurare, călcarea, de cea Davidiciască trebuință iau fost alăută spre slobozire de dracii cei ce-l supăra. Cu cât mai mult latinilor celor îndrăciți, când pe cea Dumnezeiască a legi punere necruțându-o, Pe Dumnezescul Botez au cutezat al lepăda, cu bună cuvântare, trebuință va fi de această Dumnzeiască, și duhovnicească alăută spre eliberare de dracii cei ce se încuibează întru dâșii, și gânditoriu îi supără ; Pentru aceia nimica alta era cea ce știa vindecare a o face împăratului, Saul fără decât o împreună glăsuire a strunelor, Iar dintru aceasta cea ce știe a da vindecare stropiților, nu este alcătuire a strunelor, ci împreună glăsuire a fericitei Troiță. Pentru că Părintele de sus adică au mărturisit, așa strigând prin Isaiia, și voi stropi peste voi apă curată, vindecătoare de rea mirosire, și de viermi, Iar Fiul mâinile pe cruce întinzând, a vărsat apa cea curată de împuțiciune. Iar Duhul cel Sfânt suflând în Sfinții Apostoli, și în Părinți. Prin dâși a dat cu scrisoare apa cea curată de împuțiciune a Dumnezeescului Botez, Care poate a doftori pe latinii cei ce se supără de cea satanicească stropire. Ci de vreme ce cele Dumnezești adică de la Dumnezeu alcătuirea a o avea s-au mărturisit, și cartea aceasta prin apa cea vărsată din Dumnezeiasca coastă, întru Sine scrisă a o avea să mărturisește, Cu bună cuvântare cu cuviință a fi au socotit Biserica Lui Hristos cea fără de prihană lui Dumnezeu pre aceasta a o sfinți, Pentru ca pre o piatră, pre dânsa răzămându-se în vecii vecilor neclătită să se poată a se păzi. Căci precum minunatul acela Solomon sfârșit puind Bisericii, întru care curățire se cădea a se face jidovilor, rugăciune au început a face către Domnul, pentru ca deschiși peste dânsa pe ochii cei Dumnezești, avându-i, Biserica, nemișcată să petreacă păzindu-se, așa adică și cea fără prihană a Mirelui Mireasă sfârșit deasupra cărții acesteia puind, dintru care curățire să face stropiților, rugătoare ridică mâini către Mirele ei, fierbinte rugându-se, Nu ca gânditorul Nabucudonosor, precum Babiloneanul Biserica, vătămătoare mâini punând peste dânsa, surpare întrânsa să poată a se face. Ci cu cercetare cercetându-o pe ea păzitorul ei, ca o țesetură a păianjenului meșteșugirile lui

risipindu-le. să vază adevărul. Căci precum oarecare mireasă pământească, pre care podoaba care o are de la mirele său luându-o, pe aceasta lui iarăși o dă a o păzi, Așa adecă și cea fără prihană Miresă a Mirelui celui ceresc, care ei de la Mirele Său s-au dăruit podoabă a Dumnezeescului Botez, Pre aceasta iarăși a o păzi aproape o pune cu fierbințeală rugându-se, și rugând spre săvârșire a o aduce, Acela ce însuși în Evanghelie au grăit, și alte oi ale cărei nu sunt din staulul acesta, și pe acelea Mi să cade a le aduce, și glasul Meu vor auzi, și se face o turmă și un păstor.

PENTRU SFÂNTUL BOTEZ

CAPITOLUL 1

**BOTEZUL CARE-L SĂVÂRȘEȘTE BISERICA NOASTRĂ SPRE
CURĂȚIREA PĂCATELOR, NU DE LA OAMENI, CI DE LA
DUMNEZEU ESTE. IAR CARE PE TAINA CEA DE LA DUMNEZEU
DATĂ A BOTEZULUI LEPĂDÂNDU-O OMENEASCĂ IZVODIRE A
TAINELOR ÎN LOCUL DUMNEZEESCULUI BOTEZ AR PRIMI, NU
POATE, A INTRA ÎNTRU ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR.**

Scriind Pavel către Romani vasul alegerii Pavel Apostolul, grăiește așa. Tot care va chema numele Domnului, se va mântui. Deci cum vor chema întru carele nu au crezut; Și cum vor crede pe carele nu au auzit, Și cum vor auzi fără de propovăduitor; Și cum vor propovădui; dacă nu se vor trimite; Iară noi glasul Domnului urmând, carele grăiește, Dacă cineva nu se va naște din apă, și din Duh, nu poate a intra în împărăția cerurilor, Grăim, cum că tot, carele nu se va boteza întru Botezul Domnului nostru Iisus Hristos, nu poate a intra întru împărăția cerurilor, Iară Latinii cum vor intra întru împărăția cerurilor, dacă nu se vor boteza întru botezul Domnului și cum se vor boteza întru Botezul Domnului fără de Botezul pe care l-au lepădat, omenească izvodire prin stropire, prin scuire, și prin sare, izvodind în locul Tainei cei Dumnezeiești a Botezului. Iară izvodirea cea omenească a tainelor nici în lege nici iarăși în dar s-au auzit vreodinioară. Și cum că de la Dumnezeu sunt Tainele cele după lege, se arată mărturisind întâiul mucenic Ștefan grăind: Care ați luat legea întru rânduială îngerească, nu o ați păzit. [Fapte 7, 53]. Spre aceasta încă, cum că și Botezul lui Ioan din cer au fost. Mărturisește Domnul grăind pentru jidovi. Botezul lui Ioan din cer au fost, sau de la oameni; Matei 21,25. Iar botezul nostru, cum că și din cer, și mai înalt e decât a lui Ioan, o adeverește prin cuvântul său Ioan, grăind, Eu v-am botezat pre voi în apă iar Acela vă va boteza pre

voi întru Duhul Sfânt. Și însuși Mântuitorul zice Dacă nu se va naște cineva din apă, și din Duh, nu va intra întru împărăția cerurilor. Iar marele Vasile alăturare făcând, celor trei botezuri, adică și a Mosaicescului și al celui a lui Ioan adică mai înalt a fi să pare de cât Botezul cel Mosaicesc. Iar Botezul Domnului, atâta știe a întrece Botezul lui Ioan, pre cât Domnul se vede a covârși pre Ioan, Carele Botez al nostru de la Hristos, cu îndestulați ani, până la învățătura lui Pavel, și încă îndestulați ani trecând, se făcea întru toată apa, prin punerea mâinilor săvârșindu-se, fără de ungerea Mirului. (Fapte,8). Și cum că în toată apa se făcea, martor e famenul, grăind; Iată apa; ce mă oprește pe mine a mă boteza; Și de vreme ce Filip care l-au botezat pre dânsul, unul fiind din cei șapte zeci; ierodiacon au fost, și pentru aceasta n-au pus mâna, viind altul din cei doisprezece, au pus deasupra lui mâna, și au venit Duhul Sfânt peste el după cum grăiește Isidor. Iară pre această punere a mâinilor o mărturisesc faptele Apostolilor, acolo unde pentru cei botezați de la Ioan, grăiesc, pe care aflându-i Pavel i-au Botezat în numele Domnului Iisus, și puind pe dâșii Pavel mâinile, au venit Duhul Sfânt peste dâșii. Iar mai pe urmă după destulă vreme, s-au învățat Apostolii prin suflarea Duhului Sfânt chipul Sfântului Botez, și al Sfântului Mir, și al preoției, și al celorlalte, precum sfințitul Dionisie întru cea către Timotei cu aceleași ziceri hotărăște,

CEA DE FIINȚĂ A LUI DIONISIE AREOPAGITUL. Și iarăși câte despre singuri sfinții bărbați cu mai nematerialnică învățatură, și prin chip oarecare aproape vederii a cereștii ierarhii, din minte la minte prin mijlocul de cuvânt trupesc adică, mai nematerialnic însă afară de Scriptură povățuitorii noștri s-au deprins. Și care e chipul Botezului; Prin aceleași ziceri ale lui Dionisie Areopagitul o voi arăta. Că zice, iar de aceea pre cele Dumnezeiești ale nașterii cei Dumnezeiești semne să vedem. Și mie nimeni nesăvârșiciosu către vedere să meargă. Pentru că nici spre razele cele făcute ale soarelui neputincioaselor lumini împotriva a privi e fără de primejdie. Nici cele mai presus de noi a ne apuca e fără de vătămare. Iară chipul e acesta, carele voiește a boteza pe cineva. Apropiindu-se împreună cu primitorul, și rugând prin preoțeasca mijlocirea lui pre Dumnezeu, și pe cele Dumnezeiești a dobândi, îi mărturisește lui adică cea datornică apropiere toată a se face, ca spre unul Dumnezeu, carele este prea desăvârșit și fără de prihană, și petrecerea lui cea Dumnezeiască tâlcuindu-io, și încă întrebându-l, dacă așa ar petrece, după mărturisire, pune deasupra capului lui mâna, și pecetluind-ul face rugăciune preoțească. Apoi îl descâlță pre el și-l dezbracă. Iar după aceasta puindu-l spre apus luând aminte, și mâinile întinzându-le spre această latură fiind întoarse, însă poruncește a sufla de trei ori spre însuși satana. Și iarăși pre cele ale lepădării ale mărturisi, și de trei ori lui lepădarea mărturisindu-io, După ce au mărturisit de trei ori aceasta, îl mută spre răsărit, și spre cer căutând, și mâinile în sus întinzând, îi poruncește a să uni cu Hristos, și cu toate cele date de la Dumnezeu preoțeștii cuvântări. Și el și aceasta făcând, îi mărturisește lui iarăși de trei ori mărturisirea, și iarăși el după ce de trei ori au mărturisit, rugându-se îl blagoslovește și

pune mâna, și desăvârșit dezbrăcându-l pe el slujitorii, aduc preoții sfântul untdelemn al ungerii, iar cel al ungerii ca să pecetluiească de trei ori începând, de aceia dând pe bărbat preoților ca să-l ungă în tot trupul, vine singur către maica punerii de fii. Și apa aceștia cu preoțeștile chemări sfințindu-o, și cu trei vărsări ale prea curatului Mir, adică ale sfântului untdelemn, în chipul crucii săvârșindu-o pre aceasta, și cu cele ale Mirului puneri întru tot sfinte, întocmai și cu numărul prea sfințită cântare a suflării de Dumnezeu primiților prooroci împreună grăindu-o, poruncește bărbatul a se aduce. Și strigând preotul numele celui ce să săvârșește, îl Botează pre el de trei ori cu cele trei scufundări ale celui ce să săvârșește, și ridicări, Pe cel întreit ipostas al Dumnezeieștii fericiți și strigând. Și îmbrăcând haina celuia ce să săvârșește cuviincioasă, cu Mirul cel prea Dumnezeiește lucrător, pecetluind pe bărbatul, părtaș îl arată de aceea a celei cu sfințenie prea săvârșitei buneii dăruiri. aproape înăuntru vom aduce după chip, și unele din vederea acestuia sfințit Dionisie, întru care, cea dintru semnele botezului fiecare însemnează înconjur. **VEDEREA LUI DIONISIE.** Deci aceasta e ca întru semne săvârșirea sfințitei Dumnezeieștii nașteri, nimic necuviincios sau nesfințit, nici din chipurile astea simțitoare având, ci ale vedeniei cei vrednice de punere înșămui, prin firești și oamenilor cuviincioase oglinzi închipuindu-se, și aceasta adică, dacă și nimic cevași mai Dumnezeesc au avut cea a celor ce să săvârșea însemnător așezământ, nu fără de sfințenie era precum mi să pare, învățătură a vieții cei bine puse tâlcuind, și pre cea desăvârșit întru tot curățire a petrecerii cei întru răutate, cu totul trupul curățindu-se firește, prin apă închipuind. Iar noi prin suiri sfințite spre învățăturile celora ce să săvârșesc privind, și aceasta sfințit învățându-ne, vom cunoaște ale căror chipuri sunt închipuirile, și ale căror nevăzute [sânt] icoanele, precum cea a semnelor predanie sfințit înșămuind, pre cel ce să apropie de cea ori în ce fel mai întâia viață dezbrăcându-l, și până la cele după aceia mai de pe urmă țineri dezlegându-l, gol și desculț îl pune privind, spre apus, și cu cea a mâinilor împingere pre cele ale neluminoasei răutăți împărtășiri lepădându-le, și pe ceia ce lui înăuntru sau făcut a neasemănării deprindere ca și cum afară suflându-o, și întregi lepădările mărturisindu-le către cea potrivnică, Dumnezeiescului chip; Așa cu totul neținut el, și ne împreunat făcându-se, îl mută spre răsărit, starea cea întru Dumnezeiască lumină, și ridicare că va fi curat întru cea desăvârșit a răutății despărțire vestindu-i. Și le vezi pre cele ale acestora adevărate chipuri întru cele ce cu ierarhie se săvârșesc; Că cel ce adică cu Dumnezeiască vedere Ierarh o începe sfințita ungere, iar preoții săvârșesc peste el pre cea a ungerii preoțească lucrare, către cele sfințite lupte întru închipuire pre cel ce se săvârșește afară chemându-l, după care sub puitorul nevoițelor Hristos făcându-se, către lupte adică ca către cele Dumnezeiești se va sui bucurându-se, Iar suindu-se către Dumnezeieștile urme a întâiului pătimitorilor pentru bunătatea, prin nevoițele cele următoare lui Dumnezeu, cu cele spre Dumnezeire potrivnice lui lucrări și ființă luptându-se. Împreună moare cu Hristos. Tăinuit a zice cu păcatul după Botez, și mie înțelepțește să înțelegeți pre cele sfințite împreună cu câtă asemănare au

închipuiri cu mai pre asemănare cea a apei întreagă acoperire întru cea a morții, și a nevederii închipuire s-au luat. Deci pre cel ce cu sfințenie se botează, cea închipuitoare învățătură cu taină îl duce prin cele trei cufundări în apă celei de îndumnezeire începătoare a cei de trei zile și trei nopți îngropării lui Iisus dătătorulu-i de viață a-i urma morții. Pre cât e cu puțință bărbaților urmarea lui Dumnezeu întru carele după cea a cuvântului tainică și ascunsă predanie, nimica au aflat boierul lumii, iar cea a mirului săvârșitoare ungere bine mirositor îl face pre cel săvârșit. Căci cea sfințită săvârșire a Dumnezeieștii nașteri, unește pe cele săvârșite. Cu Duhul cel începător, de îndumnezeire, iar pre cea gânditor făcătoare bună mireasmă, și a săvârșirii lucrătoare venire, prea nepovestită fiind, o lasă a o cunoaște cu mintea celor ce s-au învrednicit de cea după minte a Dumnezeiescului Duh sfințită și de Dumnezeu lucrătoare împărțășire. Și acestea mai din sus sfințite semne ale Dumnezeieștii nașteri, poruncește sfințitul Dionisie lui Timotei preotul, a nu le da celor nevrednici și celor mai nesăvârșiți, ci celor vrednici, precum singură bogoslovia au poruncit și ascultă pre el grăind. Ci caută ca nu cumva să batjocorești Sfintele Sfinților, Ci mai vârtos bine să te cucernicești și pre cele ale ascunsului (?) 05. v. r. 11 cuv. 5 Dumnezeu cu cele ale minții și nevăzute cunoașteri să le cinstești, ne împărțășite adică pe ele și curate despre cei mai nesăvârșicioși păzindu-le; și cu cei sfințiți singuri, cu cele sfinte cu sfințită strălucire cu sfințită cuviință împărțășindu-te. Căci așa bogoslovia nouă dăntuitorilor au dat.

CAPITOLUL (2)

ARĂTARE CUM CĂ DUMNEZEIASCĂ PORUNCĂ ESTE
OPRINDUNE PE NOI, NICI A DA CELOR NEVREDNICI PE CELE
DE LA DUMNEZEU DATE TAINE, NICI IARĂȘI A LE PRIMI
TAINELE CELE DUPRE SCORNIRE ALE ERETICILOR CE SUNT
MINCINOASE.

Deci poruncește nouă Dumnezeiescul Dionisie a nu le da celor mai nesăvârșiți și celor nevrednici Tainele cele după Dumnezeiasca suflare date, Ci nici cele după scornirea ereticilor ale primi. De vreme ce le numește pre ele acest Dionisie mincinoase, și care să par a fi însă nu sunt adevărate, Întru cea către Policarp trimitere, așa grăind, Că cel adevărat, ori că este cândva-și după legea adevărului drept arătându-se, și curat stând, Tot carele întru alt fel se află, și adevărul să prefacă afară se va arăta, Și altă fiind de ceea ce este cu adevărat, și ne asemenea, și părăndu-se aceea mai vârtos decât fiind, De aceiași înțelegere se ține și sfințitul Ignatie foarte defăimând. Că zice, Tot carele grăiește afară de cele ce sunt

orânduite, măcar vrednice de credință ar fi, măcar ar posti, măcar ar feciori, lup ție să se arate întru pielea oii. Oilor lucrând stricăciune, acestea le adeverește Pavel alegerii, așa grăind către Timotei; Ori cine întru alt fel învață și nu vine cu cuvinte sănătoase; cu cele ale Domnului nostru Iisus Hristos, și cu învățătura cea după blagocestie, s-au mândrit nimica știind, Acesta aiurea. Va fi vreme, când pre cea sănătoasă învățatură nu o vor suferi, ci după poftetele sale își vor grămădi lor învățatori, scărpinându-se cu auzul, și despre adevăr auzirea și-o vor întoarce și către basme să vor abate: Care adecă și latini au pățimit, de la adevăr depărtându-se, și Taine nouă învățând, ale minții lor, și ale deșertei înțelepciuni scorniri:

CAPITOLUL (3)

ARĂTARE, CUM CĂ DE LA DUMNEZEU ESTE ANATEMA
CELOR CE ÎNVAȚĂ TAINE STREINE DE BISERICĂ, ȘI LE
PRIMESC PE ACESTEA, ȘI CUM CĂ UNDE ESTE BOTEZUL CEL
ADEVĂRAT:

Iar Apostolul pe cei ce învață altele afară de cea Apostolească așezare, și le primesc, sub certare prea grea îi pune, grăind așa, Ori cine vouă vă bine vestește afară de ceea ce ați luat, măcar înger din cer, anatema să fie. Și zice și aiurea adevărind pe sfântul Botez cel din cer. Un Domn, o credință, un Botez. Un Domn adică au grăit, spre deosebirea potrivnicilor lui Hristos celor mulți, precum același Pavel zice. Și acum mulți Antihriști sunt în lume. Iar o credință, spre osebirea acelora ce cu rea slăvire cred. Care o adeverează Domnul grăind. Cei ce crede întru Mine, precum au zis Scripturile. Și un Botez, spre deosebirea celor ce întru altfel se botează. Căci unul e Mirele, una e Mireasa, și unul e pântecelul cel duhovnicesc al Miresei, Scăldătoarea, prin care de iznoavă naște pre fii ei cei duhovnicești. Acestea înțelegându-le sfântul a toată lumea al doilea Sobor au adăugat întru sfințitul simbol al credinței, Mărturisesc un Botez întru iertarea păcatelor, și pe acesta prin suflarea Duhului Sfânt dat Sfânt Botez luându-l, ca o Dumnezeiască cumpănă, și Botezul Evnomianilor care se face întru cufundare numărându-l, împreună cu Botezurile celor ce alt fel se fac l-au lepădat, ca pe un netrebnic, cu lipsuri aflându-l de două cufundări, întru a cărora adevărire, și pre al șaptelea canon l-au glăsuț întru care deosebire a eresurilor nimic grijându-se. Ci numai cel de sus dat Sfânt Botez, neclătit a se păzi poruncește.

CAPITOLUL (4)

CEL AL SOBOARĂLOR A TOATĂ LUMEA. ȘI AL
APOSTOLILOR CANOANE PRE CEI CE NU S-AU BOTEZAT
ASEMENEA CU NOI, CU DUMNEZEESCU BOTEZ, AL DOILEA
A SE BOTEZA PORUNCESC, ȘI PE CEL CE NU FACE AȘA, ORI
EPISCOP, ORI PREOT, SUB CATERISEALĂ ÎL PUN:

Iată și canonul. Pre cei ce se adaugă pravoslaviei, și părții celor ce se mântuiesc din eretici, îi primim după cea pusă urmare și obișnuință, Pre Arieni, și pe Macedonieni, și pre Sâmbăteni, și pe Novațieni, pre cei ce se grăiesc pre sine curați, și pre Spângașii, și pre cei patruzeceni adică Mercurieni, și pre Apolinaristeni îi primim dând livenie, și dând anatema tot eresul, carele nu înțelege, precum înțelege cea sfântă a lui Dumnezeu catolicească, și Apostolică Biserică, și pecetluindu-se, adică ungându-se cu Sfântul Mir, și pe frunte, și pe ochi, și pre nări, și pe gură, și pe urechi, și pecetluindu-i pe ei, grăim, pecete a darului Duhului Sfânt Însă pre Evnomieni, pre cei întru o cufundare se grăiesc frânci, și pre Savelieni, pe cei ce fiime părințime învață, și altele oarecare cumplite fac, și pre tot eresurile celălalte. De vreme ce mulți sunt aicea, mai vârtos cei ce sunt din latura Galatienilor pornindu-se, pe toți cei ce din aceștia voiesc a să adăuga pravoslaviei, ca pre elini îi primim. Și întru ziua cea dintâi îi facem pre dânșii creștini, iar întru a doua chemați, apoi întru a treia îi furăm pe dânșii împreună cu a sufla a treia oară în față, și în urechi, și așa îi cheamăm pre dânșii, și îi facem a zăbovi în Biserică, și a asculta Scripturile. Atuncea pe dânșii îi Botezăm, vezi și pre Zonara pe tâlcuitorul canonului. Care spune, cum se cade ai primi pre cei ce vin din eresuri către dreapta credință, Canonul acesta de față învață, deci pre unii dintre aceștia nu a doua oară a se boteza să orânduiește, ci livenie a să cere, adică cu scrisoare, slăvirile lor dându-le anatema, și reaua lor slăvire arătând, și tot eresul sub anatema punându-l, și aceștia sânt, Arieni, și Macedoniani, și Novațiani, Sâmbeteni, și Patruzeceni, și Apolinaristenii, deci aceștia a doua oară nu se Botează, Căci întru Sfântul Botez după nimic de noi se oselesc, ci de asemenea cu pravoslavnicii se Botează. Iară Evnomiani, și Savelieni, și Montaninișteni, și celălalte. Deci pre aceștia, și pre ceilalți eretici

pre toți, a se Boteza Sfinții Părinți au legiuit, Căci sau nu au nimerit Dumnezeiescul Botez, sau nimerind-ul, nu drept, nici după chipul pravoslavniciei Biserici pre aceasta l-au nimerit. Pentru aceasta că nici dintru început pre ei botezați îi cuvintează. Că aceasta arată, ca pre elini pre dânșii îi primim. Iată același tălmăcit fiind de Mateiu Vlastar. Ci însă al șaptelea canon al Soborului al doilea a toată lumea, cum se cade ai primi pre cei ce se întorc din eresuri, prea arătat legiuește. Căci în două părți pre toți împărțindu-i, pre unii adică cu Mir a se unge, iar pre alții al doilea ai Boteza iau orânduit. Deci pre Arieni, și pre Macedoneni, și pre Sâmbeteni, și pre Novațieni, pre cei ce grăiesc pre sine curați, și pre Stângaș, și pre Patruzeceni, adică Mercurieni, și pre Apolinaristenii, de vreme ce de asemenea cu noi sunt în Dumnezeiescul Botez, nu socotește cu cuviință a fi pre unii ca aceștia a doua oară ai Boteza, ci după cea a eresului său scrisă anatema, cu Sfântul Mir ai unge poruncește, și pre frunte, și pre ochi, și pre nări, și pre gură, și pre urechi, și pecetluindu-i a grăi, pecete a darului Duhului Sfânt. Iar pre Evnomieni, pre cei ce întru o cufundare se botează și pre Montanistenii, pre cei ce se cheamă frânci, și pre Savelieni, pre cei ce învață fiimea părințimea, și pre cei de asemenea cu aceștia, ca pe unii ce nimic mai bine de cât nebotezații elini, judecând adevărul se află, spre Soborniceasca Biserica viind, Sfințit poruncește a se Boteza. căci sau cu totul nu sau Botezat, sau Botezându-se nu după așezământurile Bisericii pravoslavnicilor sau însemnat, pentru aceasta și ca niște neluminați despre Dumnezeieștii Părinți se cuvintează, Iar Sfinții Apostoli, pre sfântul Botez cel încredințat lor de la Duhul Sfânt luându-l, ca o Dumnezeiască cumpănă, și pre cele ce întru trei fără de începuți, și trei fii, și trei Mângâitori să fac Botezuri cumpănindu-le, și prisositoare aflându-le, ca pe cel al Armenilor. Le-au lepădat, ca pe niște netrebnice. Iară canoanele lor greu ceartă pre cei ce afară de acestea fac, căroră întru adevărire, și pre cel al patruzecilea și al nouălea canon le-au așezat. Și iată canonul, „Oricare-le episcop sau preot, după așezarea Domnului nu ar Boteza, întru Tatăl, Fiul, și Duhul Sfânt, ci întru trei fără de începuți, sau în trei fii, sau în trei Mângâetori, să se caterisească, De voiești, cetește și pre tâlcuitorul acestui de față, la cel al cincilea al șaselea. Iată și cel al cincizecilea, „Ori carele episcop, sau preot, nu trei Botezuri ale unei învățături ar săvârși. Ci un Botez întru moartea Domnului dându-să, caterisească. Că nu au zis Domnul întru moartea Mea Botezați, ci mergând învățați toate neamurile, Botezându-i pe dânșii întru numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh. Zonara tâlcuitorul. Trei Botezuri aicea, pre cele trei cufundări zice canonul, întru o învățatură, adică întru un Botez, întrucât acela ce Botează la fiecare din scufundări, un nume a grăi a Sfintei Treimi, Vezi și alt canon al lor, al patruzecilea al șaptelea, episcop sau preot, pre cel ce după adevărință are Botez, dacă de sus a doua oară l-ar Boteza, sau pre cel întinat de la necredincioși. Dacă nu l-ar Boteza caterisească, ca unui ce râde de Crucea

Domnului, și de moartea Lui, și nu osebește preoții de preoții mincinoși. Vezi și pe tâlcuitorul Zonara, un Botez creștinilor sau dat. Deci pre cel după așezământul Domnului, și cel al Dumnezeieștilor Apostoli și al părinților așezământ aceasta arată, adică pre cel ce după adevărul are Botez. a doua oară a să Boteza de sus, adică dintru început, și desăvârșit, ca pre cei ce încă nu sunt Botezați, cu păgânie este. A doua oară a nu Boteza pre cei de la eretici Botezați pre carii întinați iau numit canonul, pentru urâciunea Botezului celui eretic și acestea sunt mare prihănire. Pentru aceasta și a se lepăda unii ca aceștia au poruncit, Vezi și pre cel al patruzecilea al șaselea Apostolesc canon. Pe episcop sau preot, primind Botez al ereticilor jertfă, a se caterisi poruncim. Căci carele glăsuire lui Hristos spre veliar; sau care parte credinciosului cu necredinciosului; Valsamon tâlcuitorul, adică canonul, pre cei ce primesc Botezurile ereticilor, jertfele, episcopi, și preoți îi hotărăște lepădați a fi. Iară soborul cel mare al Țarigradului de sfințiți care au văzut numai pre cărțile ale pacinicului aceluia eretic, și nu le-au arătat pre ele, nici le-au scuipat, i-au lepădat prea cu legiuire. Și Zonara tâlcuitorul, ereticii și săvârșirile acelora, despre pravoslavnici se cade a fi urâte. Și mai tare mustrate a fi. Și a se învăța de la episcopi, și de la preoți, nu cândva ar înțelege și sar întoarce. Iar dacă oarecare episcop sau preot pre cel Botezat de la aceia l-ar primi, sau oarecare aducere de la aceia, sau jertfă aducându-se ar lua, lepădase-va, Ca unul ce dă părere, sau cele de asemenea cu aceia a gândi, sau ca și cum a să sângui. spre îndreptarea slăvirii cei rele a acelora cum ar putea ai prihăni pe dânșii, și a se depărta de la aceștia ai sfătui pre ei; și Aristippul. Botez, și jertfă a ereticilor primind preotul, fără de preoție. Vezi aicea, nu numai cei ce Botezul ereticilor l-au primit, se pune sub sobornicească caterisire, Ci încă și cei ce numai au văzut cărțile cele eretice, și nu le-au vădit pre acestea, cu Sobornicească caterisire împreună au viețuit, până ce viața lăsându-o sau îngropat.

CAPITOLUL 5.

ARĂTARE CUM CĂ CEA PAPEASCĂ STROPIRE, ȘI SCUIPATUL
CEL CU SARE , CARE UNELTEȘTE BISERICA LATINLOR,
SPRE CURĂȚIREA PĂCATELOR EI, NU ESTE ASEMENEA NICI
CU UNUL DIN CELE TREI BOTEZURI DE MAI SUS GRĂITE.¹

Acestea așa fiind să vedem de aceia și pre cea latinească sărată stropire, cu care ne botezat latinii se botează, spre lepădarea maicii Botezului, precum zice Dositei al Ierusalimului, cu care din cele mai sus grăite trei Botezuri este asemenea; oare cu Botezul lui Moise este de asemenea, cea papească sărată stropire ; Ba . Pentru că Moise în apă Boteza, și prin apă. stropea, care avea cenușă arsă din focul juniceii. Iar cea latinească stropire, nu are cenușa legii, ci sare papească. Pentru aceasta stropirea cea papească, nu este asemenea cu Botezul lui Moise. Nici iarăși cu Botezul lui Ioan este de asemenea. Căci Ioan în râul Iordanului, și în apa râului Boteza. Oare cu Botezul Domnului este de asemenea stropirea cea papească, pre care Botez înălțându-se Iisus la ceruri, prin limba cea Apostolească cu mâna Dumnezeiescului Dionisie au scris; Să nu fie hula și mai vârtos păgânătatea.

CAPITOLUL 6.

ARĂTARE CUM CĂ CEA PAPEASCĂ STROPIRE, ESTE JIDOVEASCĂ MORTĂCIOASĂ STROPIRE, PENTRU ACEASTA ȘI SATANICEASCĂ E. ȘI CUM CĂ, CEI CE NU O AU BISERICA MAICĂ, NICI PRE HRISTOS ÎL AU TATĂ, CI PRE DIAVOLUL. ȘI CUM CĂ CEA PAPEASCĂ STROPIRE SE ÎMPOTRIVEȘTE DUMNEZEESFULUI BOTEZ.

Acestea așa fiind, urmează latinilor a avea stropire pre cea jidovească mortăcioasă stropire. Căci jidovii, când cineva dintre ei împreună cu sufletul și viața ar pierde; jos îl așează pe cel ce a murit, și unul dintrânșii ei luând apă. Stropește de trei ori pre cel mort, Grăind ia apa curățirii, precum oarecare înțelept jidov făcându-să creștin au arătat, Iar jidovii au luat asta de la satana, precum zice sfințitul Iustin întru întâiul răspunzătoriu grăind așa. Încă și baia aceasta, prin care a doua oară se naște cel ce se Botează, auzindu-o dracii prin prooroci propovăduită, au lucrat a să stropi pre sine cei ce intră în Bisericile lor, și vrea a veni către dânșii, iar turnarea deasupra luându-o papa de la Evnomie, după cum grăiește Teodorit întru cuvântul cel asupra eresurilor, adăugat spre stropire, și spre turnare deasupra, și sare, ale sale făcând papești tainele ale curățirii. Pentru aceasta cea a latinilor sărată stropire, și turnare deasupra, nu de undeva de aiurea luându-o au începutul, fără decât numai de la părintele lor diavolul. Căci zice Sfântul Irineiu. Oricare episcop sar despărți de Soborniceasca Biserică prin oarecare ale sale rele slăviri, nu la Hristos, ci la diavolul să mută. Căci adevărul care este Hristos, cu trup mincinos nu se unește. Deci latinii tăiați, fiind din Soborniceasca Biserică, nu lângă Hristos, ci lângă diavolul stau, de la carele

învățați fiind, cuviincioase adică celuia ce iau învățat pre ei, însă potrivnice tainelor celor date de la Duhul Sfânt, au scornit stropiri, scuipirea și sarea. Căci prin zicere grăiește Duhul Sfânt la Dionisie. Cum că să cade celuia ce se Botează, a se dezbrăca de haine, și de singure încălțăminte a să descuța, a să dezbrăca adică de viața cea dintâi a răutății, până la cele mai de pre urmă ținare-le ei. Iar latinii cea potrivnică. Voiesc îmbrăcat a fi cel ce se stropește. Socotind nu vrednic a fi a lepăda răutatea cea mai dinainte. Duhul Sfânt pre cel golit voiește a se unge cu sfântul unt de lemn, ca pre unul ce întru luptele cele duhovnicești va a intra. Iar aceștia pe cea împotriva, ca pe unul ce spre nici o luptare va a veni cel stropit va a fi, pentru aceasta și nu cu sfânt unt de lemn, ci cu scuipit fără de lege să unge. Duhul Sfânt scaldătoare pune, care pre mormântul Domnului arată, iar aceștia pahar, care strică pre mormântul Domnului. Duhul cel Sfânt untdelemn Sfințit în chipul crucii deasupra turnat, a fi în scaldătoare poruncește, însemnând moartea Domnului cea prin Cruce. Prin care îndulcirea darului au picat în Biserică. Iară aceia, sare cu apă în pahar amestecă, care arată, amărăciunea și întristarea păcatului. Că unde e lipsirea a darului celui Dumnezeiesc, acolo balaur gânditor, se încuibeză înăuntru multă amărăciune vărsând și ne-dulceață. Duhul cel Sfânt trei cufundări, și ridicări au poruncit, Care arată cele trei zile și nopți ale îngropării Domnului. Căci zice Sfințitul Dionisie așa. Deci pre cel ce sfințit se Botează, cea închipuitoare învățatură îl duce prin taină prin cele trei cufundări în apă, celei de Dumnezeire începătoare a cei de trei zile și trei nopți îngropare a lui Iisus dătătorului de viață ai urma morții. Iar aceștia trei stropiri pre cele ale umbrii legii chemându-le înapoi stropiri.

CAPITOLUL 7.

ARĂTARE, CUM CĂ NU E VECHE STROPIREA. ȘI CUM CĂ
MINCINOASE SUNT LATINEȘTILE ARĂTĂRI, ȘI CUM CĂ
DUPĂ VREME DUPĂ PUȚIN ÎNCEPÂND NOU A TĂIA, AU
AJUNS ÎNTRU CEA DESĂVÂRȘIT CĂDERE PENTRU
DUMNEZEESCU BOTEZ.

Aceasta e adică cea a latinilor despre Botez nelegiuire. Și să nu să meșteșugească latinii. Grăind a fi stropirea vechi obicei al Bisericii apusului, dacă și Targa gândind meșteșugitoare, și martori înoitori uneltește, Pentru ca se așează ca pe o bine cuvântată pre această neașezată nelegiuire, ci însă minte arătat. Pentru că pe vremea Soboarelor celor a toată lumea, precum canoanele acestora arată, după cea prin Dumnezeiască dare, așezare întru trei cufundări cu Dumnezeiescul Botez se săvârșea, Iară mai pre urmă după puțin latinii cutezară

noao a tăia. Pentru aceasta și întru cea cu totul desăvârșit hulire a Duhului Sfânt au căzut, adăogare adăugând în Sfântul Simbol. Apoi prin a lui Dumnezeu depărtare, întru întunerice de tăieri noi au căzut. Pentru aceasta și pe Sfântul Botez care trei cufundări și trei ridicări prin Dumnezeiescul așezământ cere, prin multe chipuri de iznoavă al tăia siliți au fost de la duhul cel viclean. Căci că întru o cufundare dintru începuturi Boteza. Și în locul Dumnezeescului Mir cu scupit pe cel ce se Botează ungându-l. Iară de vreme ce muștrându-se, cetei părinților a răspunde nu putea, pe acea cufundare una lăsându-o. Întru altă prăpastie a tăierii cei nouă au ajuns. Îndoit pe aceasta de iznoavă al tăia izvodind. Pentru că unii dintre ei stropire, iar alții turnare deasupra scornind, cu aceasta nebotezat se Boteza spre lepădarea Tainei Botezului și cu cuviință. Căci întru întunericul cugetului petrecând, și spre razele Scripturii a privi neputând, altă dată alte gropi noi săpând a împinge unul pe altul întrânsele se silesc.

CAPITOLUL 8.

MUȘTRĂRI ALE PĂRIŢILOR ASUPRA STROPIRII, ȘI SCUIPATULUI CELUI CU SARE, CUM CĂ NU AU CURĂŢIRE A PĂCATELOR. ÎNCĂ ȘI MĂRTURII ALE DUMNEZEEȘTILOR SCRIPTURI, CUM CĂ STROPIREA, ȘI TURNAREA DEASUPRA NU ESTE DUMNEZEESCU BOTEZ, CI CĂLCARE A DUMNEZEIESCULUI BOTEZ. ÎNCĂ DUMNEZEIESCUL CUVÂNT ESTE ADEVĂRAT IAR CĂLCAREA E MINCIUNOASĂ, ȘI ÎNTINĂCIUNE, ȘI CUM CĂ FĂRĂ PRIHANĂ MIRELE E ȘI MIREASA, ȘI PENTRU ACEASTA TREBUINŢĂ AU ȘI DE PÂNTECE FĂRĂ PRIHANĂ A MIRESEI. PENTRU CA PE FII CEI CEREȘTI A DOUA OARĂ SĂ-I NASCĂ.

Ci Părinții mână de ajutor a le da lor cu muștrările nu vor înceta. Căci tot eresul răsărind, îndată urmează și certările de la pravoslavnici asupra acestuia. Și vezi pe Vlastar întru a doua carte a tomului împăcării foi 443, iar dacă și întru o cufundare zice, cu adevărat Botează precum, oare carii grăiesc, și în locul Dumnezeiescului Mir cu scupit pre cel ce se Botează îl ung, nici un cuvânt e nouă de obște către dânșii din ne-măsurare. Că mărirea cea împrejurul Dumnezeirii către noi stând. Cu împreună glăsuire cu aceasta și cuviosul Meletie mărturisitorul întru cartea sa: cap, 9, grăiește „Așa. Întru o cufundare botează pruncii: *Iar* în locul untului de lemn uneltesc scupitul prea cu neleguire, „Și împreună cu aceasta aduc sare întru botezare: „Și pentru aceasta soborul precum,

știi al doilea, „Și nu acesta cel după acesta, precum cu adevărat cunoști, „Îi fac sub anatema pe aceștia, ca pe niște călcători, Iară acesta, „Curățiri, preoții latinilor, și stropiri fac, „În obiceiurile jidovilor petrecând cu totul, Auzi pe cuviosul, și de Dumnezeu purtătorul părintele nostru Meletie, și Mărturisitorul grăind, cum că latinii căzând împotriva Dumnezeescului Duh, au socotit nesocotit cu cuviință a fi stropirea jidovilor a le înnoi: Că dacă când date au fost stropirile legii de la Dumnezeu, a curăți păcatele nu avea, cum a curăți păcatele cu puțință e, când sau lepădat de Domnul, și urât s-au făcut; Căci dacă de la Dumnezeu este stropirea, va avea stropirea și darul lui Dumnezeu curățind păcatele. Iar dacă nu este de la Dumnezeu, cum poate ea a avea darul Lui, și altuia a-l da; că scris este. „Nu poate lua nimic omul de nu va fi dat lui de sus, dacă stropirea din cer este poate a avea și cerească dăruire, curățitoare de păcate. Ci de vreme ce Botezul cel ceresc. Dumnezeu l-au dat Bisericii sale, având darul Lui, Iar stropirea cel depărtat de la Hristos o au scornit, cum poate a avea darul lui Hristos scornirea celui depărtat, căci și dacă poate cel strein de Hristos a avea darul lui Hristos, poate și stropirea poate și stropirea a curăți păcatele lepădată fiind de la Hristos. Însă Ioan Apostolul întru a doua trimitere a zis. „Dacă cineva vine către voi și învățătura lui Dumnezeu nu o aduce, „Nu-l primiți pe el în casă, și a se bucura lui nu-i grați Cel ce grăiește lui a se bucura, se împărtășește cu cuvintele lui, și cu lucrurile lui cele viclene. Deci dacă stropirea latinilor învățătura lui Dumnezeu este, datori suntem a o primi pe ea în casa lui Dumnezeu. Iar dacă stropirea latinilor nu este învățatură a lui Dumnezeu, cum o vom primi în casa lui Dumnezeu, nefiind învățatură a lui Dumnezeu; sau cum este a da cu stropirea curățire de păcate, și viață veșnică, nu a lui Dumnezeu învățatură fiind, ci a latinilor; Iar dacă vom primi stropirea în Biserica lui Dumnezeu; nefiind învățatură a lui Dumnezeu, urmează nouă a lepăda zicerea Apostolului, Iar dacă pre cea a Apostolului zicere a o lepăda vom voi, lepădam pe Dumnezeu. Pentru că scris este în sfânta Evanghelie, care se leapădă de voi, de Mine se leapădă. Ci Mireasa lui Hristos cea fără prihană glasul Mirelui său ascultă; care un Botez ceresc învață, și numai acestuia urmează. Iar glasul străinului, și a celui ce se sue pe aiurea nu-l ascultă, ca pe unul ce învață niște scorniri eretice; turnări deasupra, și stropiri, porunci omenești. Pentru aceasta și va fugi de stropirile străinilor, Că nu știe glasul străinilor, că nu este pom bun făcând roadă putredă. Nici pom putred, făcând roadă bună. Căci fiecare pom din roada sa se cunoaște. Auzi cum că e putred ereticul, putredă și învățătura lui, adică stropirea, și turnarea lui deasupra; iar dacă putredă e stropirea lui, și cea deasupra turnare, cum au darul lui Dumnezeu curățitor de păcate; Căci fiecare pom din rodul său se cunoaște. Asemenea, și cel ceresc, și sfânt Botez, și pământeașca, și putreda stropire din lucrarea sa se cunoaște, „Că nu din spini adună smochine. Nici din rug culeg struguri. Nici iarăși din spinoase și înghinpoasă stropiri iasă Dumnezeiescul dar,

cel curățitor de păcate, „Căci omul cel bun, din visteria cea bună a inimii sale, aduce pe cel bun. Și omul cel eretic, dintru eretică visteria inimii sale, aduce învățătura cea eretică, „Căci din prisosința inimii grăiește gura lui. Dacă visterie rea este stropirea, cum lucrează pe cele ale lui Dumnezeu, curățind păcatele, iar dacă a curăți păcatele e cu puțință, Cum pomul cel putred se taie, și în foc se aruncă; Iar dacă ar zice cineva cum că pe cel putred eretic îl lepăd, iar pe cea putredă învățătura lui o primesc, acesta arată nu crede sfințitei Evanghelii, care grăiește, pomul cel putred. Putred rod face. Căci cel ce este din cer, cerești grăiește, plin fiind de darul Duhului Sfânt, și acela ce este din pământ pământești grăiește. și putrede. Ci Mireasa lui Hristos cea fără prihană, nu primește învățătura putredă, pentru că nu cu prea curvarii împărtășindu-se, osândită lângă Mirele ei să se afle. Pentru că întinare e tăierea cea nouă, și nu curată învățătură. Căci Botezul cel curat și sfânt, care curăță păcatele. Din cer este, nici o miroseală rea primind, Pentru care grăiește Dumnezeu, prin proorocul Iezechil. Și voi vărsa peste voi apă curată, care curăță și sufletul și trupul. Iar cea a celui depărtat, și a ereticului stropire, cea dedesubt este și pământească, având mult rău miros, și viermi născând. Iar dacă stropirea latinilor e plină de rău miros, și naște viermi, cum curăță păcatele; Iar dacă ar zice cineva, cum că tăierea cea nouă curăță păcatele, acesta voiește a arăta cum că Dumnezeu primește tăierea cea nouă, și cea putredă învățătură. Iar tăierea cea nouă, fărădelege este și arătată călcare de lege, și pe tăierea cea nouă, și călcare a Dumnezeieștii Scripturi, ca pe o rea și eretică visterie, Domnul în Evanghelii o au tăiat. Și în foc o au băgat. Cum acum pe cea rea învățătură primește, prin care curăță păcatele; sau altele grăiește Dumnezeu, și altele face; Să nu fie hula, căci zice, Cerul și pământul vor trece, iar cuvintele Mele nu vor trece, pentru că tăierea cea nouă este călcare de canonică Scriptură. Iar călcarea nu Sfințire, ci întinare a da Bisericii lui Hristos obișnuiește din fire. Ascultă și pe sfințitul Augustin care grăiește, Să înceteze tăierea cea nouă pentru că spurcă începătura. Că fără prihană e Mirele fără de prihană e și Mireasa Acestuia, și fără de prihană și nespurcată și sfințită scaldătoare îi trebuie, prin care pe fii ei cei duhovnicești a doua oară îi naște, și nu învățătura cea rea a stropirii uneltește, care și de rău miros împreună și de viermi este plină. Căci răul miros al stropirii, nu curăță răul miros al păcatelor, ci încă mai tare știe a întina pe cel ce se stropește,

CAPITOLUL 9.

ARĂTARE, CUM CĂ MARE E PRIMEJDIA A MUTA HOTARELE DUHULUI, ȘI CUM CĂ FII LUI AARON CĂLCÂND PE CELE ALE LEGII, DE LA DUMNEZEU CU FOC SAU MISTUIT. IAR LATINII

BOTEZUL DARULUI CĂLCÂNDU-L, CU MULT MAI VÂRTOS SE VOR MISTUI CU FOCUL MUNCII, DUPĂ CEL CU GURA DE AUR:

Pentru aceasta nu slobod nouă întru Biserica lui Hristos cea fără prihană și nespurcată a băga stropirile cele jidovești ale latinilor. Căci nu e fără primejdie a muta hotarele Tainei, care le-au pus Duhul Sfânt. Pentru că fără de milă pedepsește Dumnezeu pe cei ce mic cevași calcă. Și vezi în Dumnezeiasca Scriptură Levitic, cap 10, și luând cei doi fii ai lui Aaron, Nadab, și Abiud fiecare cădelnița sa, au pus în ele foc, și au pus pe ele tămâie, și au adus înaintea Domnului foc străin, care nu au poruncit lor Domnul. Și au ieșit foc de la Domnul, și i-au mâncat pe ei, și au murit. Să se teamă dar de pildă, câți voiesc stropiri străine de Biserică a băga întrânsa. Pe care n-au poruncit lor Domnul, Nu cândva și vor pătimi gânditor. Precum odinioară Datan și Abiron. Pentru că aceia pe cei împrejurul lui Core cu podoaba preoției vrând ai împodobi, în iad vii sau pogorât. Și toată Dumnezeiasca Scriptură este plină de unele ca acestea pilde, a mâniei cei de Dumnezeu trimise. Iar dacă în cea veche muncea Dumnezeu pe cei ce mic ceva călca. Oare întru dar va lăsa; și cum va fi adevărată zicerea lui Pavel care grăiește, Dacă cuvântul cel prin înger grăit sau făcut adevărat, și toată călcarea și neascultarea au luat dreaptă răsplătire. Cum noi vom scăpa ne îngrijindu-ne de una ca aceasta mântuire, Pe această tăiere tâlcuindu-o cel cu Gura de Aur grăiește, Dacă cele de la înger au ieșit și margine au avut, adică călcătorii au luat dreaptă răsplătire, cu mult mai vârtos cele grăite de la Hristos vor ieși; și întru cea veche Moise poruncește iar întru dar Dumnezeu poruncește, întru cea umbroasă adică legii călcare numai a locului sau făcut, iar nu și a focului, Căci focul același era,ci Dumnezeu jertfa adică ca pe o netrebnică și urâtă o au urât, Iar pe preoții cei ce sau apucat a tămâia, cu foc ia mistuit. Iar în dar, cu întunerece de părți mai rea e decât cea jidovească cea a latinilor călcare. Pentru că tot evanghelicul și dogmaticul Botez l-au prefăcut.

CAPITOLUL 10

ARĂTARE, CUM CĂ MARELE VASILE URMÂND SFINȚITULUI
DIONISIE, GRĂIEȘTE, CUM CĂ SFINȚITA EVANGHELIE, ȘI CEA
TĂINUICIOSĂ ÎNVĂȚĂTURĂ A BOTEZULUI ,ACEIAȘI PUTERE
AU SPRE BLAGOCESTIE, ȘI CUM CĂ DUMNEZESCU BOTEZ
ALCĂTUIT E DINTRU AMÂNDOUĂ, ȘI DIN SFINȚITA
EVANGHELIE, ȘI DIN TAINICĂ ÎNVĂȚĂTURĂ, IAR LATINII
SFINȚITA EVANGHELIE, O PRIMESC ÎNTRU STROPIRE, IAR PE
CEA TAINICĂ ÎNVĂȚĂTURĂ O AU LEPĂDAT, PUNÂND LEGE

ÎMPOTRIVA AȘEZĂMÂNTULUI DUHULUI. PENTRU ACEASTA AU CĂZUT DIN DUMNEZEESCU BOTEZ.

Căci marele Vasile, urmând marelui Dionisie, în două desparte Dumnezeiasca Scriptură, în dogme și în propovăduiri. Și propovăduirile sau scris de la Apostoli, care este sfințita Evanghelie. Iar dogmele, adică cele ce sunt ale blagoslovi, și apa Botezului, și untul de lemn al ungerii, și a unge cu untul de lemn cel Blagoslovit pe cel ce se Botează, și încă a blagoslovi pe acela care va a se Boteza, și de trei ori a se Boteza omul. Și câte altele împrejurul Botezului. Cu taină Sfinții Apostoli au dat Bisericii. Și amândouă acestea și cea scrisă, și cea nescrisă tainică învățatură, aceiași putere au spre Blagoceste. Întrucât Sfântul Botez, și din cea scrisă învățatură a Sfintei Evanghelii, și din cel tainic așezământ a Sfinților Apostoli a se săvârși. Căci zice același mare Vasile, În trei scufundări, și întocmai cu numărul chemării Taina Botezului se săvârșește. Iar latinii din învățatura cea scrisă a Apostolilor Treimea Dumnezeirii întru o stropire o primesc. Iar pe cea de la Apostoli cu taină dată Bisericii taină a Botezului o au lepădat, Stropire a apei cu sare au amestecat, în locul Botezului scornind. Acum dară cel ce are minte Blagoceste, să se socotească dacă stropirea latinilor fiind amestecată cu sare, și mărginit zicând împotriva Tainei, și celui negrăit așezământ al Sfinților Apostoli, poate a curăți păcatele, urmează Dumnezeieștii Scripturi mincinoasă a fi, și nici o putere a avea. Care cu neputință e. Căci grăiește, Cerul și pământul va trece, iar cuvintele Mele nu. Și iarăși, o iotă sau o cirtă nu va trece din lege, până ce toate sar face. Și iarăși oricine va risipi una din poruncile cele mici, mic se va chema. Iar latinii nu mică poruncă au risipit, Ci toată Taina cea dogmatică prin Dumnezeiască dare dată botezului o au lepădat, care nici mică primenire primește. Pentru că zice marele Vasile, urmând marelui Dionisie, Se cuvine necălcat a petrece pururea cea întru darul cel făcător de viață dată așezare. Pentru că a adăuga ceva la Botez, sau a lua, este arătată cădere din viața cea veșnică. Și iarăși acesta către doctorul Eustatie. Îndestulează-te precum te-ai învățat. Întru temere să te aducă pe tine predania. Căci cele ale bogosloviei noastre au izvodirea din arătările Scripturilor, Iar nu din pricini omenești. Iarăși acesta acestuia. Arătată cădere e din credință, și a mândriei prihănire, sau a lua ceva din cele scrise, sau înăuntru a aduce ceva din cele care sunt scrise.

CAPITOLUL 11.

ARĂTARE, CUM CĂ DUMNEZEIASCĂ PORUNCĂ ESTE BISERICII A NU DA ÎMPĂRTĂȘIRE NECURAȚILOR DIN DUMNEZEȘTILE TAINĒ. IAR LATINII NECURAȚI FĂCÂNDU-SE DE LA DUMNEZEU AU CĂZUT DIN DUMNEZEESCU BOTEZ.

Însă latinii nu voind, ci siliți fiind despre cea de sus putere, pre cea curată, și negrăită Taină a Botezului au cutezat a o lepăda. Căci Dumnezeu prin sfinții săi Apostoli poruncește Dumnezeiescului Dionisie a nu da împărtășire necuraților din Dumnezeieștile Taine ale Botezului. Iar latinii, când erau împreună cu Dumnezeu, aveau trebuință de Dumnezeiescul Botez, iar când depărtați de la Dumnezeu, și necurați s-au făcut, Atunci iau dat pe dânșii Dumnezeu întru minte neiscusită a face cele necuvioase, Pe Sfântul Botez care curăță păcatele, izvor fiind al apei cutezând al lepăda, și stropirile cele jidovești, gropi fiind fărmate, care nu pot a sprijini apa darului, a face izvodindu-le. Pentru că latinii, dacă nu sar fi făcut necurați mai întâi, nu ar fi căzut din darul Dumnezeieștilor Taine. Căci zice marele Vasile urmând Sfințitului Dionisie, Necuraților nici a vedea Tainele e slobod, învățatura acestora cum era cu cuviință întru cărți afară a o uliți; Și ascultă cu avere de minte pe marele Vasile care preface puțin cuvântul cel pentru Botez al marelui Dionisie.

CAPITOLUL 12.

CUVÂNTUL MARELUI VASILE ARATĂ, CUM CĂ SFINȚITA
EVANGHELIE PROPOVĂDUIRE FIIND, SAU SCRIS DE LA
APOSTOLI, IAR DUMNEZEESCU BOTEZ DOGMĂ FIIND CU
TAINĂ SAU DAT DE LA APOSTOLI. ȘI ORICINE A CĂLCAT MIC
CEVA DIN DUMNEZEESCU BOTEZ, AU CĂZUT DIN
DUMNEZEESCU BOTEZ, ȘI CUM CĂ EVANGHELIA SE
PROPOVEDUIEȘTE, IAR BOTEZUL SE TACE, ȘI CUM CĂ
EVANGHELIA ÎNCHIPUIRE LE ARE SFINTELE, IAR BOTEZUL,
ÎNCHIPUIRE ARE SFINTELE SFINȚILOR.

Din dogmele cele păzite în Biserică, și propovăduiri. Unele din învățatura cea scrisă le avem, iar altele din așezământul Apostolilor date nouă le-am primit, care amândouă aceiași putere au către blagocestie, și acestora nimeni împotriva va grăi, care adică puțin ceva sau iscusit întru așezământurile Bisericii, Pentru că dacă ne vom ispiti pe cele nescrise obiceiuri, ca pe unele ce nu au putere mare a le părăsi, ne vom înșela întru singure cele întregi păgubindu-o Evanghelia, și mai vârtos întru

nume gol propovăduirea puindu-o, în ce fel și înainte grăim, și pe urmă grăim altele, ca pe unele ce au mare putere spre Taină, și din cea nescrise învățatură luându-le. Și blagoslovim și apa Botezului, și untul de lemn al ungerii, și încă pe acela care se Botează, Dintru care scrisă; Nu dintru cea tăcută, și tainică predanie, și ce, singură cea a untului de lemn de ungere, care cuvânt scris o au învățat; și de trei ori a se boteza omul, [adică a se cufunda] de unde; și altele câte împrejurul Botezului sunt, a se lepăda de satana, și de îngerii lui, din care Scriptură sunt; Nu dintru această ne sobornicită, și negrăită învățatură; Pe care întru nu mult ispititoare, și ne iscoditoare tăcere Părinții noștri o au păzit, bine aceia fiind învățați, cinstirea Tainelor întru tăcere a fi păzită. Căci pe cele ce nici a le vedea e slobod celor ne învățați, Cum era cu cuviință învățatura acestora afară a o uliți în cărți, Sau odinioară vrând marele Moise nu tuturor umblate a fi pe toate cele ale Bisericii le făcu, Ci afară adică de sfintele ogrăzi au pus pe cei necurați, și pe cele întâi curți lăsându-le celor mai curați, pe singuri leviții vrednici i-au judecat slujitori lui Dumnezeu. Iar junghierile și arderile de tot, și cealaltă slujire a preoților în sort, ținându-le, Pe unul din toți judecat întru cele neintrate îl primește, și nici pe acesta totdeauna, ci întru o zi singură a anului, și aceștea ceas rânduit lui așezându-i, întrucât pentru cea înstrăinată, și înspăimată a privi la Sfintele Sfintelor, bine știind din înțelepciune, ceea ce adică e călcată, și de la sine înțeleasă lesnicioasă a fi defăimăciunea, iar cu ceia ce este depărtată, și rară, în chip oarecare înjugată cea împrejurul osârdiei, deci după acesta chip, și cei ce cele pentru Biserică dintru început, au așezat cu leguire Apostoli, și părinți întru ascundere, și ne-grăire Tainelor o păzea cinstirea. Căci cu totul nici nu este taină cea întru popor și deșartă auzire dusă afară. Acesta e cuvântul predaniilor celor nescrise, ca nu trecută cu vederea fiind cunoștința dogmelor, să se facă lesne defăimată despre cei mulți pentru obișnuință. Că alta e dogma și alta propovăduirea. Pentru că aceasta adică se tace, iar propovăduirile se însobornicează. Lăsamă-va ziua tainele cele nescrise ale Bisericii povestindu-le. Iată și alt cuvânt al aceluiași părinte către cei ce grăiesc a ajunge, și singur Botezul cel întru Domnul. CUVÂNT AL DOILEA AL ACELUIAȘ PĂRINTE A MARELUI VASILE. ARĂTÂND, CUM CĂ ORICENE NU SA-R BOTEZA ÎNTRU NUMELE CELOR TREI IPOSTASURI, AU CĂZUT DIN DUMNEZEESCUL BOTEZ. Și pe nimeni să-l poticnească cea a Apostolului, ca unuia ce numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh, la pomenirea Botezului de multe ori îl lasă. Nici pentru aceasta chemarea numelor aproape nepăzită a fi să se socotească. Câți, zice, întru Hristos v-ați Botezat, întru Hristos va-ți îmbrăcat. Și iarăși câți întru Hristos v-ați Botezat, întru moartea acestuia v-ați Botezat. Pentru că cea a lui Hristos numire este mărturisire a Tatălui, Căci arată și pe Dumnezeuul cel ce L-a uns, și pe Fiul el uns, și ungeria pe Duhul. Se vede însă uneori și pe singur Duhul pomenindu-l la Botez. Că toți zice întru un trup, și întru un Duh ne-am

Botezat, ci nu lângă aceasta desăvârșit ar zice neștine Botezul, întru care singur numele Duhului au fost chemat, Pentru că se cuvine necălcăt a rămânea dea pururea predania cea dată întru darul cel de viață făcător. Pentru că cel ce a izbăvit din stricăciune viața noastră, au dat nouă puterea înnoirii, care are pricină negrăită, și întru taină ținută, însă mare mântuire sufletului aduce. Întru cât a adăoga ceva, sau a lua, arătată este cădere din viața cea veșnică, Deci dacă întru Botez despărțirea Duhului de la Părintele, și de la Fiul primejdioasă e celui ce se Botează, și nefolositoare celui ce primește, cum este nouă fără de primejdie, a rupe de la Părintele, și de la Fiul pe Duhul. Iar credința, și Botezul, două chipuri sunt ale mântuirii împreună născute una cu alta și nedespărțite. Pentru că și credința se săvârșește prin Botez, și Botezul se săvârșește prin credință, și dintru aceleași numiri amândouă se împlinesc. Căci precum credem în Tatăl, și Fiul, și Sfântul Duh, așa ne Botezăm întru numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh. Și înainte împlinim mărturisirea, spre mântuire înăuntru aducând, și urmează Botezul, pecetluindu-o nouă punerea.

CAPITOLUL 13

ARĂTARE, CUM CĂ DE LA DUMNEZEU FIIND MIȘCAT MARELE VASILE A FĂCUT CUVINTELE PENTRU BOTEZ, ÎNCUIND AFARĂ DE DUMNEZESCU BOTEZ, ȘI PE LATINI, ȘI PE ARMENI, ÎNCĂ ȘI DUPĂ CANOANELE BISERICII NEOCOLIT SE CADE AI BOTEZA PE DÂNȘII.

Vezi darul cel proorocesc al marelui părintelui nostru Vasile. Căci înainte văzând cu ochiul cel văzător al darului, cum că latinii, și armenii vor cădea din Dumnezeiescul Botez, două cuvinte a făcut pentru Botez, unul cuprinzând întru Botez pe cea Domnească chemare a Sfintei Troiță, zice, Peste care nu s-a chemat numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh, precum Domnul poruncește, primejdios adică celui ce Botează, și nefolositor Botezul se face aceluia ce se Botează, Pentru că se cuvine netrecut a rămânea pururea predania cea dată întru darul cel de viață făcător, întrucât a adauga ceva, sau a lua, arătată cădere este din viața veșnică. Iar celălalt cuvânt împrejur scriind pe Dumnezeiasca facere, a Tainei Botezului, zice, Cum că această Dumnezeiască facere a Dumnezeiescului Botez, dintru cea tainică predanie a Apostolilor o avem, fiind întocmai puternică cu sfințita Evanghelie, spre buna credință, și oricine s-ar ispiti a lua ceva din Dumnezeiasca aceasta, și tainică predanie a Dumnezeiescului Botez, necredincios se alcătuieste, Sfânta Evanghelie păgubindu-o. Iar acum latinii Dumnezeiasca chemare adică a Sfintei Troiță întregă păzindu-o, Iar toată cea Dumnezeiască, și tainică a Apostolilor așezare, a

Dumnezeescului Botez lepădându-o, stropiri și turnări deasupra cu sare amestecate, în locul Dumnezeescului Botez au izvodit, și scuipit cu sare amestecat au scornit a băga în gurile celor ce se stropesc. Iar Armenii împotriva acestora călătoresc. Pentru că, pe cea de taină lucrare a Dumnezeescului Botez după oarece o păzesc, Iar spre cea Domnească chemare a Sfintei Troițe se poticnesc, Căci uneori adăugând aceasta adică în trei fără începuți, și în trei Fii, și în trei Mângâietori Botează, Iar alte ori scăzând grăiesc întru Botez, aceasta adică viind Hristos la Iordan, au luat Botez de la Ioan, și te Botez și eu pe tine slugă a lui Dumnezeu făcându-te, și aiurea în alt fel, întru o cufundare. Și vezi Panoplia cea dogmaticescă, foii 185: pentru Botezul Armenilor grăind, așa. A Armenilor precum credința e mincinoasă, și urâtă lui Dumnezeu, așa și Botezul acestora. Și toată săvârșirea, și toată Taina. Pentru că pomul putred roduri bune nu face, precum Domnul au hotărât. Însă și cei ce se poticnesc spre chemarea cea Domnească a Sfintei Troiță, și cei ce Dumnezeiasca lucrare a Botezului o au lepădat, și unii și alții au căzut din Dumnezeiescul Botez. Căci amândouă acestea, și Dumnezeiasca chemare a Sfintei Troiță, și Dumnezeiasca, și taina lucrării Dumnezeescului Botez, aceiași putere au spre blagocestie păzindu-se. Deci fără de îndoială Sfântul Botez cel încredințat de la Duhul Sfânt Soborniceștii Bisericii știe a curăți păcatele. Și dimpotrivă fără de îndoială, cea de la duhul cel viclean Bisericii latinilor scornită stropire, nu poate a curăți păcatele. Iar dacă și de îndoire ar fi fost stropirea latinilor, nici așa de primire ar fi fost vrednică. Căci zice marele Atanasie, cu cuviință e nouă întru cele de îndoire, cu altele neândoicioase a birui îndoirea. Pentru că zice Domnul, Eu sunt Adevărul. Întrucât descoperit fiind adevărul, să se depărteze minciuna, Pentru ca nu împrejurul lui Dumnezeu celui ce ni l-a descoperit nouă potrivnici să ne aflăm. Iar noi predaniei Duhului Sfânt și canoanelor Soboarelor celor din toată lumea, și învățaturii Sfinților Părinți urmând, fără de împotriva grăire datori suntem a-i Boteza pe dânșii.

CAPITOLUL 14.

ARĂTARE, CUM CĂ HOTĂRÂREA BISERICII CARE PORUNCEȘTE A-I PRIMI PE LATINI, SAU FĂCUT CÂND SE BOTEZAU LATINII ASEMENEA CU NOI. ÎNCĂ ȘI LATINEȘTI MĂRTURII, CUM CĂ STROPIREA SOBORNICEȘTE SAU LEPĂDAT DE LATINI.

Iată și hotărârea Soborniceștii Biserici, aflându-se în tomul împăcării lui Dositei al Ierusalimului, cum se cuvine a-i primi pe cei din eresuri se întorc, și care sunt cei ce cu Mir se ung, și pentru întoarcerea latinilor către noi. Deci al doilea canon al

Sfântului și a toată lumea al doilea Sobor, cum se cuvine a-i primi pe cei ce se întorc din eresuri, și vin către Soborniceasca Biserică prea arătat legiuește. Pentru că în două părți pe toți împărțindu-i, pe uni adică cu Mir a se unge, iar pe alții a doua oară a-i Boteza au hotărât. și pe cei ce întru o cufundare se Botează a doua oară a se Boteza, întru lățime afară punând și eresurile acestora. Iar pe cei ce în trei cufundări, ca de asemenea cu noi prin Dumnezeiescul Botez se săvârșesc, nu socotește cu cuviință a fi pe aceștia a doua oară a se Boteza, ci după cea scrisă a eresului său dare anatema, poruncește ai unge cu Sfântul Mir, și fruntea lor și celelalte. Pe aceștia asemenea din obicei vechi, și din începutul dezbinării, precum sau grăit, și până acum facem, și spre cei ce se întorc din latini după noi către Sfânta Soborniceasca Biserică lui Hristos. Căci după Anatematisirea dogmei sale, cu Sfântul Mir îi ung pe aceștia preoții noștri, și fruntea acestora, și ochii, și nările, Auzi, că nu pe cei ce jidovește se stropesc, ci pe latinii cei ce de asemenea cu noi prin Dumnezeiescul Botez se săvârșesc poruncește a-i unge cu Mir; căci cum stropirea cu sare amestecată, și scuipire cu sare amestecat, care se pune în gurile celor ce se stropesc acum, în loc de Dumnezeiască Taină primea Biserică lui Hristos cea fără prihană; Căci ea de la sine prea curva Biserică latinilor întru începuturi stropirii odrăslite fiind, și turnări deasupra neiscusite și putrede arătându-le, și lepădându-le, o au alcătuit Dumnezeiască Taină a Botezului. Și aceasta o mărturisește dascălul cel mare al latinilor Corderie lângă Dionisie întru cuvântul cel pentru Botez. Căci tâlcuind ce însemnează prin Taină cea întreit cufundare, și ridicare a Botezului, grăiește, în trei zile, și trei nopți în pântecul pământului au petrecut începătorul vieții Iisus. Deci prin cele trei cufundări, cele trei nopți se arată, iar prin cele trei ridicări, cele trei zile. Însă Acvinatul pentru aceasta se pricește, dacă cufundarea, și aceasta întreit ar fi de nevoie Botezului, și zice, cum că de vreme ce întru Botez se ia apa spre spălarea trupului, nu numai prin cufundare, ci încă și prin stropire, sau prin turnare deasupra apei se poate a se da Botezul, și cu puțință ar fi prin una, sau prin întreita cufundare a se săvârși. Căci că spune aceasta prin zicere, spre Botez după sine se caută spălarea apei, care este din nevoia tainei. Iar chipul spălării după întâmplare se află spre Taină, dintru acestea și Dialogul Grigore, Nu este cu puțință zice huit a fi copilul întru Botez sau de trei ori, sau o dată a se scufunda. Căci în trei cufundări cea a fețelor Treime, și întru una cu puțință este unimea Dumnezeirii însemnată a fi. Așijderea prin o cufundare se arată una moartea lui Hristos, iar prin Treime îngroparea cea de trei zile, însă din feluri de pricini după așezământul Bisericii, uneori adică sau așezat un chip, iar alte ori celălalt. Căci de vreme ce de când dintru început sau alcătuit, și sau așezat Biserică, unii adică pentru Troiță rău o înțelegea, pe Hristos om gol socotindu-l, nici a se grăi Fiul a-l lui Dumnezeu, și Dumnezeu, fără decât numai pentru vrednicia Lui, care întâi au fost întru moarte, pentru aceasta nu Boteza în numele Sfintei Troiță, ci întru pomenirea morții lui Hristos, și întru o cufundare, care de obște sau lepădat, și sau aruncat de la Biserică Apusului. Pentru

aceasta în canonul Apostolilor se cetește „Oricare preot sau episcop nu întreită cufundare a uneia Taine săvârșește, ci de o dată cufundă întru Botezul carele a se da de la oarecari se grăiește întru moartea Domnului, să se lepede. Pentru că nu a zis Domnul întru moartea Mea Botezați, ci întru numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh”. Iar după acestea, pentru păcatele oare căroră ce a doua oară Boteza întru soborul Toletanului sau hotărât întru o cufundare a se face. Ci începând o nelegiuire ca aceasta, de obște au fost păzită întru Botez întreita cufundare. Și aceasta adică Corderie lângă Dionisie. Întru cuvântul cel pentru Botez, ca unul ce înțelege cele ale latinilor. Măcar întru sfârșit îndreptându-se lucrul. o așează iar întreita cufundare. Ascultă și pe frățescul Pivatul, pe învățătorul legii cei din Veneția întru cel de știință al său și istoricul lexicon, grăind, cum că sfântul Oton prin trei scufundări adică Boteza, și temându-se nu cândva latinii despre Apostoleștile așezământuri ale Botezului abătându-se, ocară să pună întru predaniile, cele Apostolești, poruncește scaldători din marmură făcute a fi, și în Biserici așezate a fi, a-le căroră marginile sunt mai sus de pământ, până la genunchi ajungea, ca în chipul cortului, cu împrejurări împrejur împrejurate fiind și frațiscul Marco, învățătorul Sfintei Bogoslovii, unul fiind din ceata Sfinților propovăduitori, scriind pentru credință, dragoste, și nădejde în cartea sa tipărită. fiind în Roma, în anul 1684 în foaia [] pag.18.v.rând.2.cuv.3, întru al optulea număr, grăiește așa. Cum că Pelaghie papa urmând sfințitelor așezământ-uri a-le Sfântului Botez hotărăște, cum că de nevoie este trebuință a celor trei cufundări precum Domnul poruncește la Evangheliceasca Sa dogmă, grăind, fiecare se cade a se Boteza în trei cufundări, întru numele Sfintei Troiță, auzi cum latinii, și Sobornicește stropirile, turnările deasupra, și scupitul, ca niște putrede, și netrebnice osândindu-le le-au lepădat, și cei de o parte a-i lor învățători n-au încetat scriind a-i mustra pe ei.

CAPITOLUL 15.

ARĂTARE, CUM CĂ PENTRU DOUĂ PRICINI ADUNAEA CEA DIN CETATEA LUI CONSTANTIN NUMAI CU MIR PRIMEA PE LATINI, ÎNTÂI, CUM CĂ STROPIREA NU ERA DE OBȘTE ÎN TOT RÂMUL, CI DESPRE O PARTE. A DOUA, CUM CĂ EI DE LA SINEȘI LATINII ODATA, ȘI DE DOUĂ ORI SOBORNICEȘTE, CA PE O NETREBNICĂ AU LEPĂDAT PE STROPIRE. ÎNCĂ JUGUL OTOMANILOR ÎMPEDICARE SAU FĂCUT BISERICII A ISPITI PENTRU BOTEZUL ERETICILOR.

Iar dacă cineva ar zice cum că cea de loc făcută adunare întru a lui Constantin de la douăzeci și patru de Arhiepiscopi au poruncit cu Mir pe latini ai unge, nici o mirare e, pentru că întâi lepra stropirii cei sărate, și a sării nu toată Biserica latinilor o cuprinsese, ci despre o parte, ca oarecare ardere a focului pe cea latinească Biserica a o arde se silea. Iar a doua Sobornicește ei de la sine latinii, ca niște purtători de apă făcându-se focul păgânătății al stinge alerga împrejur cu cărțile, Dumnezeiescul și cerescul foc al Botezului așezându-l. Apoi în Tolet răsărind altă nelegiuire a Botezului, și începând pe cea Romană Biserica a o pângări, Sobornicește latinii din singur rădăcină o au smuls, pe cel drept, și curățitor de păcate Botez dogmatisind. Iar când de la cap până la picioare Biserica cea latinească sa leproșit leproase uneltiri stropind, scuipt, și sare, atunci și jugul otomanilor deasupra Bisericii punându-se, și greutate cu anevoie purtată aceștia dându-i, foarte o a supus. Pentru aceasta cea a noastră Biserica de multe lacrimi avea trebuință, și de ajutor, nu pentru ca să tânguiască, și să îndrepte pe latini, că au căzut din Dumnezeiescul Botez, Ci pentru ca să plângă și să ajute fiilor ei. Căci se vedea în fiecare zi mulțime nenumărată de creștini, împreună împingând unul pe altul spre păgânătate, și lepădându-se de Botezul său. Las a grăi cum că și școlile neamului nostru, și hrănitarii înțelepciunii în mulți ani din Biserica au lipsit. Pentru că aceasta sa făcut pricină, și Biserica noastră de Dumnezeieștile și Soborniceștile canoane nebăgând seamă, au urmat vechiului hotar, cu Mir ungând pe latini. Căci hotarul cel vechi al Bisericii, carele poruncește cu Mir a unge pe ereticii latini, sau făcut întru început, când latinii sărată stropire nu avea, ci de asemenea cu noi cu Dumnezeiescul se Boteza.

CAPITOLUL 16.

CUM CĂ SOBOARELE A TOATĂ LUMEA PORUNCESC ERETICILOR CE SE APROPIE, SCRISĂ A DA ANATEMATESIRE A ERETICILOR DOGME. IAR CEA SĂRATĂ STROPIRE ȘI SCUIPIT CU SARE SUNT ERETICE DOGME. PENTRU ACEASTA BISEICA NU PRIMEȘTE STROPIRE, ȘI SCUIPIT CU SARE, CUM CĂ DATE SUNT SATANII.

Pentru cum Biserica lui Hristos cea fără prihană, satanicești și eretice dogme, în loc de Dumnezeiești dogme primea. Căci Biserica lui Hristos cea fără prihană, poruncește ereticilor latinilor celor ce se apropie întâi să dea anatema eretica și sataniceasca lor dogmă, și așa îi primește pe ei goli făcându-se de eretice și sataniceștile lor dogme. Iar stropirea, și scuiptul, și sarea, arătat: eretice și satanice

dogme sunt, Date anatemei, și de la singuri latini cei ce se apropie, și de la Biserică. Iar dacă Biserica mai întâi dă anatema stropirea, scuipitul, și sarea, ca niște satanice și eretice dogme, cum mai pe urmă ca niște Taine Dumnezeiești le primește; Iar dacă pe cele eretice, și satanice ca pe niște Dumnezeiești Taine le primește, cum le dă anatema, și satanii le dă; căci cea dată anatema de la Biserică și satanii dată eretică dogmă, cu adevărat nu are darul lui Dumnezeu cel ce curăță păcatele, Ci blestemul lui Dumnezeu prin care vine mânia lui Dumnezeu peste fii neascultării, adică peste cei ce stropesc, și înăuntru scuipă, și întinăciune nechibzuită peste cei ce se stropesc, și înăuntru primesc scuipirea.

CAPITOLUL 17.

ARĂTARE, CUM CĂ GREȘALA OARECĂRORA NU ARE [JPG.19.V. r. 13. cuv. 8, PENTRU ACEASTA ȘI SE PRIMENEȘTE. IAR STĂPÂNIA DUMNEZEEȘTII SCRIPTURI, PURUREA ARE DOMNIMEA, NICI DE CUM PRIMIND PRIMENIRE.

Iar dacă cineva vârtos cu mintea sar afla, rămânând în răutate, și voind răutate grăiește, cum că în cetatea lui Constantin împreună adunat de douăzeci și patru de Arhiepiscopi, a locului adunare, stropire, scuipit, și sare, au primit ca pe un Dumnezeesc și ceresc Botez, fie așa. Însă noi ca pe o eretică dogmă și vrednică Anatemei o lepădăm, Neînțelegând împreună cu cei ce primesc dogmă dată anatema de Biserică. Căci zice Sfințitul Augustin, împreună cu ceata Sfinților Părinți, Nici cu Sobornicești episcop se cade împreună a glăsui, dacă undeva ar greși, împotriva canoanelor celor ale Scripturilor ceva înțelegând, căci stăpân-ia Dumnezeieștii Scripturi, are domnimea, iar nu greșala minții omenești. Pentru că cea întru Cartageni din opt zeci și patru Arhiepiscopi adunată de loc adunare, și de asemenea și pe cel mincinos, și pe cel adevărat Botez al ereticilor lepădându-l au greșit din adevăr. Căci Soborul al doilea a toată lumea a primit pe ereticii cei de asemenea cu noi Botezați, iar pe care nu după așezământu-rile Soborniceștii Biserici sau Botezat, au poruncit pe aceștia a doua oară ai Boteza.

CAPITOLUL 18.

ARĂTARE, CUM, CĂ CEI CE PRIMESC PE CEA SĂRATĂ STROPIRE ȘI SCUIPIT CU SARE DACĂ ADICĂ SUNT LATINI, SĂ RĂSPUNDĂ MAI SUS GRĂITULUI LATINESCULUI SOBOR, CARE CA PE O NETREBNICĂ, AU LEPĂDAT STROPIREA, IAR DE ESTE GREC LATIN SĂ RĂSPUNDĂ DOMNULUI, CELUIA CE NICI CALD NICI RECE PE EL ÎL NUMEȘTE, ȘI VOEȘTE A-L BORÎ PE DIN GURA SA, ȘI ÎL SFĂTUIEȘTE A CUMPĂRA DE LA EL AUR LĂMURIT, CARE ESTE DOGMA CEA DREAPTĂ.

Iar dacă oarecari iarăși sar afla potrivnici, stropirile cele sărate, scuiplitul, și sarea, ca pe niște Dumnezeiești și cerești Taine, judecându-le vrednice de primire, să-mi răspundă mie întâi, în ce fel sunt latini, sau ai noștri, întru cea după noi săvârșind Biserica; deci dacă latini sunt cei mai în sus grăiți, latini cei mai înainte de ei asupra acestora fiind înarmați cu sabia canoanelor celor din Scripturi spre întrebătoare luptare îi cheamă pe dânșii, grăind, cum că stropirea, scuiplitul, și sarea, ca niște putrede dogme de obște sau lepădat, și sau aruncat de la Biserica Apusului. Iar dacă ai noștri sunt, să se teamă de cea a lui Dumnezeu înfricoșare care îi înfricoșează pe dânșii, cu multă frică cugetarea acestora jos clătindu-o, întrucât nu încă jos ai ajungea pe ei va cu focul muncii. Căci zice prin Evanghelistul Ioan întru descoperire, „Știu lucrurile tale, că nici rece ești, nici cald, o de ai fi fost, rece, decât cald, așa pentru căci cald rece ești, și nici rece nici cald . Voi a te borî pe tine din gura Mea. Pentru că grăiești cum că bogat sunt, și m-am îmbogățit și nu am trebuință de nimica, și nu știi cum că tu ești chinuit, și ticălos, și sărac și orb și gol, te sfătuiesc pe tine a cumpăra de la Mine aur lămurit din foc, pentru ca să te îmbogățești, și haine albe; Pentru ca să te îmbraci, și să nu fie arătată rușinea goliciunii tale. Auzi ce grăiește Dumnezeu cel ce ispitește inimile și răunchii; Știu lucrurile tale, pe cea pângărită și stricată viețuire. Iată și pricina, că nici rece ești întru cea tulbură și stricătoare de suflete ale ereticilor dogme, nici fierbinte și călduros întru cele curate, și mântuitoare dogme ale Sfințitei Scripturi. O de ai fi fost rece decât cald, adică neocolită datorie ai a fi rece întru dogmele cele eretice, și fierbinte și călduros întru cele Dumnezeiești, și cerești ale Bisericii dogme, așa pentru că și cald rece, adică grec-latin ești, fiind în mijlocul celor cerești și a celor pământești dogme, amesteci după Isaia, vin cu apă, adică pe cele curate cutezi a le potrivi cu cele tulbure dogme. și nu știi, că nimeni nu poate la doi domni a sluji, lui Dumnezeu și satanii. Dumnezeiești și satanicești dogme. și nici cald nici rece. Adică de vreme ce nici rece întru cele eretice, și cald întru cele drepte dogme ale Bisericii, Voi pe tine a te borî din gura Mea. Adică neiscusit, lepădat, și urât te voi face. și în focul muncii te voi da, pentru că grăiești bogat sunt, și m-am îmbogățit. Adică grăiești cum că drept

înțeleg, fiind în mijlocul stropirilor turnărilor deasupra, scupirilor, și a Dumnezeieștii Taine a Botezului, și de nimica nu ai trebuință, adică nu greșești. Și nu știi, cum că tu ești chinuit, și ticălos, și sărac, și orb, și gol. Adică nu cunoști, cum că tu ești acela ce te chinuiești cu dogmele cele tulburi și putrede ale ereticilor. Pentru aceasta de milă ești vrednic; ca unul ce dintru înălțimea celor cerești dogme ai căzut. Și orb ești, de mare întunecare împrejurul dogmelor alegerii dogmelor celor de Dumnezeu date robindu-te, și gol ești, adică golit fiind de acea podoabă de Dumnezeu țesută pe care dogmele cele curate, și drepte ale Bisericii o țes. și cum că adevărată este această tâlcuire, cea următoare zicere o adeverează, așa grăind. Te sfătuiesc pe tine a cumpăra de la Mine aur lămurit, pentru ca să te îmbogățești, și haine albe, pentru ca să le îmbraci, și să nu fie arătată rușinea goliciunii tale. Cu adevărat aur și argint lămurit și strălucit de darul Duhului Sfânt, sunt cele Dumnezeiești, și cerești ale Bisericii dogme, precum prorocul David zice. Cuvintele Domnului cuvinte curate, argint cu foc lămurit, și cel ce are cuvintele Domnului cuvinte curate, argint cel lămurit, și aurul Dumnezeieștilor dogme ale Bisericii. Pin care Dumnezeiasca podoabă a bunătăților o țese, bogată este, și strălucită îmbracă podoabă. Ce grăiește aicea cel ce nici cald nici rece, amestecatul, greco-latinul, cel ce primește pe cele ale latinilor sărate turnări deasupra, și scupitul, și sarea; în locul Dumnezeescului, și cerescului Botez; stropirea, scupitul, și sarea; cuvinte ale Domnului sunt; cuvinte curate; aur, și argint lămurit; să nu fie hulirea.

CAPITOLUL 19.

ARĂTARE, CUM CĂ DUMNEZEESCUL BOTEZ ESTE ADICĂ, CUVINTELE DOMNULUI, CUVINTE CURATE, AUR LĂMURIT DE ȘAPTE ORI. IAR SĂRĂTURA, ȘI SCUIPITUL CEL CU SARE, SUNT CUVINTELE SATANII, CUVINTE NECURATE, MINCINOASE ARAMĂ.

Căci marele Dionisie, cuvinte ale Domnului, cuvinte curate, aur lămurit de șapte ori, Sfinte Semne, sfinte mărgăritare, și tainică și negrăită învățătură numește goliciunea celui ce voiește a fi Botezat, a blagoslovi untul de lemn al ungerii, și pe cea cu blagoslovitul unt de lemn al ungere aceluia ce se Botează, Sfințita Scăldătoare, pe untul de lemn cel ce în chipul crucii se toarnă deasupra în scăldătoare, a blagoslovi pe singura apa scăldătorii, pe cele trei scufundări și ridicări, și câte altele împrejurul Sfântului Botez, cu unele ca acestea mai presus de fire numiri numește. Pentru că

aceste Sfinte Semne, și Sfinte mărgăritare, mai presus de fire, și cerești și înțelegerile sale au, ca unele ce de Duhul Sfânt date sunt Apostolilor. Iar stropirea, scuipitul, toate cu sare amestecate, unde Duhul Sfânt le-au dat; sau care a Apostolilor le vede predanii; sau în care carte sau scris; sau de unde nescris o avem pe aceasta nevrednică de scriere satanicească învățatură; Sau care din Sfintele Soboare o au dogmatisit; sau cine din Sfinții Părinți o au învățat.

CAPITOLUL 20.

ARĂTARE, CUM CĂ DUMNEZEESCU BOTEZ ÎNTOCMAI FIIND CU PUTEREA CU SFINȚITA EVANGHELIE, BINE CREDINCIOS FACE PE CEL BOTEZAT, IAR STROPIREA CEA SĂRATĂ, ȘI SCUIPIREA CU SARE ÎNTOCMAI CU PUTEREA FIIND CU PREDANIILE SATANEI, NECREDINCIOS ÎL FAC PE CEL STROPIT, ȘI SCUIPIT CU SARE UNS.

Căci marele Vasile împreună cu ceata Sfinților Părinți urmând marelui Dionisie, grăiește, așa. „Cea tainică și cea negrăită lucrare a Sfântului Botez, întocmai „puternică este cu Sfințita Evanghelie, și păzită fiind, bine credincios face pe cel „Botezat, și nepăzită fiind întreagă, necredincios îl face pe cel Botezat, adică „nebotezat. Căci aceasta arată cuvântul marelui Vasile urmând marelui Dionisie, grăiește așa. Cea tainică și negrăită învățatură a Sfântului Botez, și cea Sfințită Evanghelie, aceiași putere au către blagocestie, păzite fiind adică, spre blagocestie aduc pe cei ce le păzesc. Asemenea și nepăzindu-se, întru necredință aduc pe cei ce nu le păzesc. Marele acesta Vasile urmând marelui Dionisie, grăiește așa. Dacă cineva sar ispiti a părăsi ceva dintru cea tainică, și negrăită învățatură a Sfântului Botez, se va înșela întru singure cele întregi. Sfințita Evanghelie păgubindu-o. Deci acestea așa fiind, latinul toată cea tainică, și negrăită învățatură a Botezului lepădându-o, sărată stropire, și scuipire și sare a izvodi au cutezat, streine de cea tainică și negrăită predanie, o are cel stropit, cel scuipit, și sărat latin nu are înșelare întru singure cele întregi, nebotezat rămânând; Nu cea Sfințită Evanghelie o păgubește, întru păgânătate ajungând; ci cea tainică adică, și negrăită învățatură a Sfântului Botez, întocmai puternică este cu Sfințita Evanghelie spre buna credință, iar stropirea latinilor, scuipirea, și sarea, întocmai puternice sunt cu poruncile ereticilor spre păgânătate aducându-i pe cei ce le uneltesc pe dânsle.

CAPITOLUL 21.

ARĂTARE DUPĂ PAVEL, CUM CĂ STROPIREA, SCUIPITUL, ȘI SAREA, SUNT BASME MEȘTEȘUGITE, ȘI ALTĂ ÎNVĂȚĂTURĂ A OAMENILOR CELOR TRUFAȘI, ȘI PENTRU ACESTA ȘI URĂCIUNE SUNT.

Încă și cu basmele babelor se alătură, care petrecând noaptea unele cu altele deșarte cuvintează, precum zice vasul alegerii Pavel, așa grăind, fi-va vreme când pe cea sănătoasă învățatură nu o vor suferi Ci după poftele sale vor grămădi lor învățatori, scărpinându-se cu auzirea, și de la adevăr auzirea o vor întoarce, și spre basme se vor abate. Iar grăirea lui Pavel în două se împarte, Întru sănătoasă și adevărată învățatură, și întru mincinoasă, și de basme avătoare învățatură. Și dacă stropirea, scuipirea, și sarea, împreună glăsuiesc cu cea de la Pavel dată tainică Taină a Botezului, stropirea cea sărată, scuipirea, și sarea, sunt adevărată, și sănătoasă învățatură. Iar dacă stropirea, scuipirea, și sarea se împotrivesc celuia a lui Pavel predanie al Botezului, stropirea cea sărată, și scuipitul, și sarea, sunt mincinoase, și de basme avătoare învățatură Ci dară se împotrivesc predaniei celei pentru Botez a lui Pavel. Deci stropirea cea sărată, scuipitul, și sarea, sunt basme, și mincinoasă învățatură, Iar dacă scuipitul sunt basme, și mincinoasă învățatură, cum au darul lui Dumnezeu cel ce curăță păcatele; Căci Apostolul Pavel aiurea grăiește așa, scriind. Dacă cineva întru alt fel învață, și nu vine cu cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos cele sănătoase, și cu cea după blagocestie învățatură, se mândrește nimica știind, Ce fel aicea stropirea cea sărată, scuipitul și sarea, sănătoase cuvinte sunt ale Domnului, sau altă învățatură a celui mândrit, și a celui ce nimic știe; dacă adică stropirea cea sărată, scuipitul, și sarea este sănătos cuvânt al Domnului, are darul lui Dumnezeu, cel ce curăță păcatele, iar dacă altă învățatură a celui mândru, și nimica știutorului, cum altă învățatură a mândrului, și nimica știutorului are darul lui Dumnezeu cel ce curăță păcatele; iar dacă altă învățatură a mândrului, și nimica știutorului are darul lui Dumnezeu cel ce curăță păcatele, urmează cel ce de la Pavel mândrit se grăiește, și nimica știutor, bine a ști, iar lui Pavel părându-se drept a tăia cuvântul adevărului, însă adevărul a nu-l ști. Vezi cât fără loc urmează, cel ce sărată stropire, și scuipire cu sare amestecată, ca o tainică, și negrăită taină a Sfântului Botez primești; Iar dacă acestea au darul lui Dumnezeu cel ce curăță păcatele, cu cuviință este nouă a grăi sfântă, și tainică, și negrăită stropirea cea sărată, și Sfântă și Dumnezeiască turnare deasupra, și Sfântă, și Dumnezeiască sare, și Sfântă și Dumnezeiască scuipire. O nebulie, vai de necunoștință, amar hulirii cei către

Dumnezeu, că pe cea de la satana înăuntru glăsuită Bisericii latinilor, stropirea cea sărată, scuipirea, și sarea, o asemănă cu cea de la Duhul Sfânt încredințată Bisericii, tainică, și negrăită Taină a Botezului, care prin Apostoli lângă Sfințitul Dionisie așa grăiește. Deci pe cel ce sfințit se Botează cea închipuitoare învățatură prin Taină îl duce prin cele trei scufundări în apă cei de Dumnezeire începătoare a cei de trei zile și trei nopți îngropării a lui Iisus dătătorului de viață ai urma morții. Pe cât cu ajungere e bărbaților urmarea cea Dumnezeiască. Oare stropirea cea sărată, scuipitul, și sarea, este închipuitoare învățaturii Duhului Sfânt; să nu fie. Iar dacă stropirea, scuipitul, și sarea, nu este închipuitoare învățatură a Duhului Sfânt, cum au darul Sfântului Duh cel curățitor de păcate;

CAPITOLUL 22.

ARĂTARE, CUM CĂ ACVINATUL ÎNTÎI ÎNVĂȚAT FIIND STROPIREA DE LA SATANA, SAU FĂRĂ DE MIJLOCIE, SAU PRIN JIDIVI O AU DAT BISERICII LATINILOR. ÎNSĂ FRANȚESCUL PIVATUL GRĂIEȘTE, DE VREME CE CUFUNDĂRILE NIMIC VREDNIC DECUVÂNT AU, PENTRU ACEASTA LE-AU LEPĂDAT PE ELE BISERICA LATINILOR.

Căci nu este a Duhului Sfânt predanie, stropirea, turnarea deasupra, și scuipitul cu sare amestecate, ci a duhului celui viclean este vicleană învățatură. Pentru că ereticul Acvinat, plecându-și urechea sa învățaturii cei vicleane a duhului viclean, și nelegiuirea stropirilor, a turnărilor deasupra, și a scuipirilor, celor amestecate cu sare zămislindu-o în pantece, au născut pe nelegiutoarea naștere Bisericii latinilor. Și împreună cu el alții de la același duh viclean lucrându-se, Dumnezeiescul și cerescul Botez au cutezat al preface, scriind a nu fi de nevoie scufundările, Pentru aceasta cea a latinilor Biserică scufundările acestea lepădându-le, stropirile uneltește, și turnările deasupra. De aceiași minte neiscusită se ține și frățescul Pivatul, cel în Veneția învățătorul legii, întru cel de știință și istoricescul lexiconul său, întru a doua stihie grăind pentru Botez așa. Cea de mult Biserică Apusului precum și acum cea a Grecilor, Boteza prin trei scufundări. Căci adevărat a Boteza nimic alta e fără decât a scufunda însemnează. Iar cea a Apusului Biserică oarecare obicei mai vârtos decât ființa, scufundările Botezului cuvântându-le, prin stropire Botează pruncii. Însă osebindu-se Biserică Mediolanilor, care întru tipicul ei hotărăște de trei ori capetele pruncilor a fi cufundate în apă. A GRECILOR ÎNTÂMPINARE SPRE

FRĂȚESCU PIVATUL, CARE GRĂIEȘTE SCUFUNDĂRILE A NU FI VREDNICE DE CUVÂNT. Ce grăiești aicea, o orbule al orbilor povățuitorule, și întru cufundarea Dumnezeieștii părăsiri, cufundatule, și cel ce cufunzi copii latinilor, pe care îi stropești, îi scuipi îi sari latinule; Căci grăiești că de trei ori a Boteza nimic alta e fără decât a cufunda însemnează. Și te nevoiești mincinos a-l arăta pe cel mult în cele Dumnezeiești Dionisie. Căci Sfințitul Dionisie, vasul cereștilor vistierii, și a Tainelor celor negrăite ale Botezului, grăiește, cum că de trei ori a Boteza, nu a cufunda însemnează, ci pe cea de trei zile și de trei nopți îngropare a Domnului nostru Iisus Hristos. Și ascultă pe el întru zicere grăind așa. Deci pe cel ce sfințit se Botează, cea închipuitoare învățătură prin taină îl duce, prin cele trei scufundări în apă, cei de Dumnezeire începătoare, a celei de trei zile și trei nopți îngropării a lui Iisus dătătorului de viață ai urma morții. Împreună glăsuitoare este cu acesta și arătătorul de cele cerești Vasile, așa grăind către Amfilohie. Deci cum îndreptăm pe cea la iad pogorâre, urmând îngropării Domnului; Pentru căci când se îngroapă trupurile în apă ale celor ce se Botează. Auzi pe marele părintele nostru Vasile grăind, cum că Botezându-ne nu ne cufundăm, cufundatule latinule; Ci o îndreptăm pe cea la iad pogorâre, urmând îngropării Domnului: Ascultă și pe al tău marele învățător Corderie tâlcuind cuvântul cel pentru Botez al marelui Dionisie. Cum grăiește așa, de vreme ce Iisus începătorul vieții au petrecut în pântecul pământului, trei zile și trei nopți, prin cele trei scufundări adică trei nopți se arată, iar prin ridicări cele trei zile. Însă latini grăiesc, cum că de trei ori a Boteza nimic alta, fără decât a afunda însemnează, și pentru aceasta, scufundările lepădându-le, stropirile uneltesc. Iar marele Vasile urmând marelui Dionisie, zice așa. De trei ori a se Boteza omul, și câte altele împrejurul Sfântului Botez întru negrăită tainică învățătură Apostolii au dat Bisericii cinstirea Tainelor întru tăcere păzită a fi învățați fiind de sus. Căci pe cele ce nici a le vedea e slobod necuraților, învățătura acestora nu era cu cuviință arătată a o face la priveliște în cărți. Auzi latinule, câtă e cinstirea scufundărilor, câtă e cinstea celorlalte, a celor ce împrejurul Sfântului Botez împreună săvârșesc: Căci cinstirea atâta o au, și înălțimea, scufundările, și câte altele împrejurul Sfântului Botez, întrucât nici scrierii a le da slobozită a fi Apostolilor de sus.

CAPITOLUL 23.

ARĂTARE, CUM CĂ DIN DOUĂ UNA E ADEVĂRATĂ. SAU CĂ SFINTELE ÎNCHIPUIRI NU SUNT VREDNICE DE CUVÂNT, ȘI PENTRU ACEASTA LE-AU LEPĂDAT PE ELE LATINII. SAU CĂ

NEVREDNICI AFLÂNDU-I PE EI DUMNEZEU DE SFINTELE ÎNCHIPUIRI, AU LUAT DE LA DÂNȘII PE DUMNEZEESCU BOTEZ, ÎMPINGÂNDU-I PE EI ÎNTRU CEA SATANICEASCĂ STROPIRE. CI DAR SFINTELE ÎNCHIPUIRI SUNT VREDNICE DE CUVÂNT, DECI LATINII DE LA DUMNEZEU AU CĂZUT DIN DUMNEZEESCU BOTEZ.

Iar acum să-mi răspundă mie latinii căderea din Botez lor arătându-le. Cum că din două una este adevărată, Sau ca pe unele ce nu au cinstea, și tainică vedere, au lepădat scufundările, Sau că nevrednici scufundărilor aflându-i pe ei Dumnezeu, și de câte altele sunt împrejurul sfântului Botez, I-au lepădat pe dânșii de la Sfintele semne ale Botezului. Dacă adică ar zice cum că scufundările, nimic alt, care și înțeleg, fără decât a scufunda însemnează, urmează cel mult întru cele Dumnezeiești Dionisie, și primitorul negrăitelor, și tainicilor taine a minți. Căci zice marele acesta părintele întru acest fel. Deci pe cel ce Sfințit se Botează, cea închipuitoare învățatură prin Taină îl duce prin cele trei scufundări în apă, celei de Dumnezeire începătoare a celei de trei zile și trei nopți îngropării a lui Iisus dătătorului de viață ai urma morții. Cu de o frăție acestora hotărăște; și cel mult întru cele Dumnezeiești Vasile, așa grăind, întru cele trei scufundări Botezându-ne, urmăm îngropării Domnului, și toată cea a Sfinților cu dânșii împreună cântă dănțuire. Ci noi pe toți ceilalți Sfinți Părinți lăsându-i, la mijloc îl aducem pe marele Dionisie, Dacă adică mincinoasă o grăiește marele acesta Părinte pe cea de trei zile și de trei nopți îngropare a Domnului grăind cum că o închipuiesc scufundările, urmează nici Sfântul Mir a avea noi nici preoție. Căci aceasta cea tainică predanie a Sfântului Mir, și a preoției de la Apostoli învățată fiind, prin scriere o au dat. Ci dară aceasta mincinoasă este, urmează cea a doua a fi adevărată, cum că adică nevrednici ce scufundări aflându-i pe ei Dumnezeu, și de câte altele Sfinte închipuiri, sunt împrejurul Sfântului Botez, iau lepădat pe dânșii de la Sfântul Botez. Căci însuși Dumnezeu, prin Apostoli, Sfințitului Dionisie îi poruncește, Sfințitele închipuiri, care și Sfinte mărgăritari le numește, a nu le da necuraților, nici a le vedea pe acestea, nici iarăși învățatura acestora a o da la privesc în cărți. Aceasta sau grăit și în Sfânta Evanghelie, care așa grăiește. Nu le arunce pe cele Sfinte câinilor, nici mărgăritarii înaintea porcilor.

CAPITOLUL 24.

CUM CĂ LATINII CÂND ERAU NOROD A LUI DUMNEZEU, ATUNCI CUNOȘTIȚA SFINTELOR ÎNCHIPUIRI O AVEA. PENTRU ACEASTA ȘI CA LUMINA OCHIULUI LE AVEA PE ELE. IAR CÂND DEPĂRTAȚI DE LA DUMNEZEU SE FĂCURĂ, ATUNCIA ȘI DE CUNOȘTIȚA ACESTORA DE LA DUMNEZEU LIPSIȚI SAU FĂCUT, ȘI PENTRU ACEASTA LEAU LEPĂDAT

Iar dacă cineva ar zice, cum că latinii mai întâi adică pe aceste sfinte închipuiri, și sfinte mărgăritari ale Sfântului Botez la multă cinste le avea, iar mai pe urmă sfintele închipuiri ale Botezului defăimându-le, stropire și scuire cu sare amestecat uneltesc; îi răspundem așa acestuia. Căci latinii când era norod a lui Dumnezeu, împărătească preoție neam sfânt, atunci cu toată adevăritatea avea cunoștința Sfințelor închipuiri ale Botezului. Pentru aceasta și ca lumina ochiului le avea pe ele. Iar când de la Biserică se dezbinară, și străini se făcură despre Dumnezeu, atunci și de cunoștința acestora de la Dumnezeu lipsiți sau făcut. Pentru aceasta și Dumnezeieștile închipuiri ale Botezului defăimându-le, de altă naștere stropire, și scuire cu sare amestecate întru uneltirea Botezului au primit. Și aceasta nu numai latinilor celor ce au făcut fără de lege de la Dumnezeu se întâmplă, ci și jidovilor celor ce de demult pe Dumnezeu îl părăsise, însuși aceasta sau făcut. Căci zice Dumnezeu prin prorocul Isaia. și norilor voi porunci a nu ploua ploaie peste via Mea. Adică Dumnezeieștilor Scripturi voi porunci a nu lăsa înțelegerile acestora, celor ce Dumnezeiasca poruncă au călcat. și iarăși aiurea. Datu-iau pe dânșii Dumnezeu întru neiscusită minte, a face cele necuviincioase. Și iarăși la altă oareunde parte a Scripturii. Orbitu-iau pe dânșii Dumnezeu pe ochii acestora, ca văzând să nu vadă. Iar acum latinii, dacă nu de la Dumnezeu sar fi orbit ochii acestora, Nu pe cele date de la Sfântul Duh curățitoare de păcate Taine ale Botezului defăimându-le, jidovească stropire, și satanicească scuire spre curățirea păcatelor ar fi luat. Căci pe care Dumnezeu îi urăște adică pentru răutatea lor, ochii acestora orbi a fi îi face a nu înțelege Scripturile. Iar pe care îi iubește Dumnezeu, pe ochii acestora îi luminează a înțelege Scripturile. Căci scris este, și au deschis mintea lor a înțelege Scripturile.

CAPITOLUL 25.

ARĂTARE, CUM CĂ DIN DOUĂ UNA ESTE ADEVĂRATĂ, AU O AU DESCHIS DUMNEZEU MINTEA CEA LATINEASCĂ, A

ÎNȚELEGE SCRIPTURILE, SAU AU ORBIT INIMA ACESTORA, CA VĂZÂND SCRIPTURA, SĂ NU ÎNȚELEAGĂ DUHUL. CI DARĂ NU O AU DESCHIS. DECI O AU ORBIT.

Iar acum să cercăm cu avere a minții aicea. Care din două; Deschis-au Dumnezeu mintea latinilor a înțelege Scripturile, sau o a orbit inima lor ca văzând Scripturile, să nu vadă înțelegerile acestora; Căci dacă au deschis ochii lor cei dinăuntru, pentru ca să le înțeleagă înțelegerile cele întru adâncimea Scripturilor, trebuia, ei a le înțelege pe cele care mai presus de fire sunt închipuindu-se de la Sfântul Duh celor date Taine, și negrăitelor închipuiri ale Botezului. Pentru că alta sunt închipuirile Botezului, și alta înțelegerile cele mai presus de fire care se închipuie dintru închipuirile Botezului. Iar dacă pe cele tainice date de la Sfântul Duh Apostolilor, și pe cele negrăite închipuiri ale Botezului nu au înțeles, deci Dumnezeu, nu au deschis ochii acestora cei din lăuntru a înțelege Scripturile, ci au orbit pe ochii cugetului acestora, ca pe ceea ce îi omoară pe ei Scriptură văzându-o, Pe Duhul carele cu viață pe dânșii îi face să nu-L vadă. Iar dacă au orbit Dumnezeu mintea cea latinească, pentru ca pe ceea ce îi omoară pe dânșii văzând Scriptura pe Duhul care îi face cu viață pe ei să nu-L vadă. Deci iau lepădat pe dânșii dintru darul Sfântului Duh carele curăță păcatul. Iar cum că din darul cel curățitor de păcate al Sfântului Duh iau aruncat pe latini Dumnezeu, arătat e dintru aceasta, căci dintru Sfintele și tainice închipuiri ale Botezului iau lepădat, căci darul Sfântului Duh cel ce curăță păcatul. Nu prin eretice stropiri, scuipiri și sare, ci prin cele date de la Sfântul Duh tainică Apostolilor, și prin cele negrăite închipuiri ale Botezului vine de sus.

CAPITOLUL 26.

ARĂTARE, CUM CĂ STROPIREA, SCUIPITUL, ȘI SAREA FIIND SATANICEȘTI, SE ÎMPOTRIVESC DUMNEZEIESULUI BOTEZ.

Căci stropirile, scuipirile, și sarea, de la duhul cel viclean date fiind. prin Acvinat Bisericii latinilor, se împotrivesc celor date tainic de la Sfântul Duh, și negrăit Sfinților Apostoli scufundărilor Botezului. Căci scufundările Duhului Sfânt adică, de la cap până la picioare despoiat îl cer pe cel ce voiește a fi Botezat, și cu untul de lemn cel blagoslovit uns a fi la trup. Iar stropirea dimpotrivă de la picioare până la cap îmbrăcat îl cer pe cel ce voiește a fi stropit, și scuipit cu sare băgat a fi în gura celui stropit, Iar de vreme ce scufundările și untul de lemn cel blagoslovit al

Sfântului Duh se împotrivesc stropiri, și scuipitului celui cu sare a vicleanului duh, cu ne-grăire împotriva și darul cel ce prin scufundări se dă al Duhului Sfânt, se împotrivește lucrării duhului celui viclean, ceia ce prin stropiri, și scuipiri se dă. Deci darul care prin scufundări se dă curăță păcatele, iar lucrarea, care prin stropiri, și prin scuipit cu sare se dă, spurcă pe cel stropit. Căci cea potrivnică curățeniei nimica alta este, fără decât spurcăciune, „LATINEASCA ALCĂTUIRE A STOPIRII, CARE MĂRTURISEȘTE CUM CĂ SCUFUNDĂRILE APOSTOLEȘTI SUNT AȘEZĂMÂNTURI, ÎNSĂ NU SUNT DE NEVOIE.” Întru o glăsuire cu cel mai în sus grăit și fraggiscul Petru de la Gezu Maria, întunecat fiind cu cugetul, și umblând întru deșertăciunea minții sale, de la Dumnezeu sau dat întru neiscusită minte a face cele necuviincioase. Căci scriind în cartea sa cele cuviincioase sfințiilor propovăduitori, grăiește pentru Botez așa. Multe avem de la Sfinții Apostoli predanii, și pe unele adică dintrânsele le-au lepădat Biserica Apusului, nefiind de nevoie, întru care și cele trei scufundări se cuprind, și pentru aceasta unele din cetăți le-au lepădat pe ele ca pe unele ce nu sunt de nevoie. Iar alții iarăși le păzesc pe acestea, și nici o trebuință este, sau a păzi acestea sau a nu se păzi, A GRECILOR ÎNTÂMPINARE CĂTRE LATINI, CARE ARATĂ CUM CĂ SCUFUNDĂRILE CELE DATE DE LA DUHUL SFÂNT, DACĂ NU VOR FI DE NEVOIE, URMEAȘĂ TOATĂ SCRIPTURA CEA DE DUMNEZEU INSUFLATĂ A FI MINCINOASĂ. Ci vezi aicea întunericul, și negura cea mare, și întunecimea viclenilor ochilor minții latinilor. Căci întâi adică mărturisesc, cum că Apostolești așezământuri sunt scufundările. Iar apoi mărturisesc, cum că Biserica latinilor le-au lepădat pe acelea nefiind de nevoie, Ci nu este așa, precum aceștia nebunește grăiesc. Căci dacă Apostolești predanii sunt, cum nu sunt de nevoie; Iar dacă nu sunt de nevoie, cum sunt predanii ale Apostolilor; Căci Apostolii prin suflarea Duhului Sfânt învățați fiind tainica aceasta, și negrăita învățătură a Sfântului Botez, o au dat marelui Dionisie, întocmai cu puterea a fi acesta cu Sfânta Evanghelie, grăindu-o. Cum nu sunt de nevoie scufundările; Sau cum deșarte, și prisositoare, și nu cele de nevoie au învățat pe Apostoli Duhul Sfânt; Căci însuși Adevărul Domnul nostru Iisus Hristos, a zis Sfinților săi Apostoli, când Eu mă voi duce, voi trimite vouă pe alt Mângâietor, și acela pe voi vă va învăța tot adevărul. Iar dacă Mângâietorul iau învățat pe Apostoli tot adevărul, cum nu adevărate scufundări iau învățat pe ei, Iar dacă adevărate sunt scufundările, cum nu sunt de nevoie; Iar dacă de nevoie sunt, cum Biserica latinilor le-au lepădat, Iar dacă pe cele trei scufundări le au lepădat, cum se săvârșește Taină a Botezului; iar dacă iarăși precum latinii nebunește cuvintează, deșarte, și prisositoare, și nu scufundările cele de nevoie pe Apostoli iau învățat Mântuitorul, urmează nu numai cele trei scufundări a nu fi de nevoie, ci și

toate predaniile, cele încredințate de la Duhul Sfânt Sfinților Apostoli, a nu fi de nevoie. Așijderea întru puțință era și însuși Adevărul Domnului nostru Iisus Hristos nu adevărate, ci mincinoase a grăi. Pentru că sau făgăduit Sfinților Săi ucenici a trimite lor pe Mângâietorul, carele vrea ai învăța pe ei tot adevărul. Asemenea urmează și toate cele Dumnezeiești, și Tainele, și negrăitele Tainele Bisericii, pe care de la Sfinții Apostoli Biserica luându-le le are, deșarte a fi, și prisositoare, și nu de nevoie. Pentru aceasta și toată ceata Sfinților Părinți cu puțință este deșartă a fi și mincinoase pe cele trei scufundări de nevoie a fi înțelegându-le, și în cărțile sale scriindu-le.

CAPITOLUL 27.

MĂRTURII ȘI ALE APOSTOLILOR, ȘI ALE SFINȚILOR PĂRINȚI CUM CĂ SCUFUNDĂRILE SUNT DE NEVOIE. ȘI ÎNCĂ ANATEMATISIRE ESTE DE LA APOSTOLI CELOR CE CUTEAZĂ A CĂLCA APOSTOLEȘTILE PREDANII.

Cel al cincizecilea canon al Apostolilor îngrădind gurile celor a nu fi de nevoie scufundările, dogmatisește așa. Trei Botezuri ale unei învățături a săvârși, adică trei scufundări întru un Botez, și la fiecare din scufundări, un nume al Sfintei Troiți a-L grăi. Aceste scufundări, și ridicări dogmatisind și primitorul celor negrăite Taine Dumnezeiescul Dionisie, grăiește așa. Deci pe cel ce sfințit se Botează, cea închipuitoare învățatură prin Taină îl duce, prin cele trei scufundări în apă, celei de Dumnezeire începătoare, acelei de trei zile și trei nopți îngropării a lui Iisus dătătorului de viață ai urma morții. Iar Pavel vasul alegerii, uneori învățându-ne pe noi poruncește a ține cu adevărate predaniile cele Apostolești. Scriind așa către Corinteni întru întâia trimitere: Cap. () pag. 27v. rând. 2 cuvânt. 5), Precum v-am dat vouă așezământurile, să le țineți. Și iarăși către Tesaloniceni întru a doua trimitere: cap. () p. 27v r3 cuv4, Deci fraților oare stați, și țineți așezământurile, care le-ați învățat ori prin cuvânt, ori prin trimiterea noastră; Și iarăși către Coloseni: Cap; () r. 6 cuv. 8 Vedeți nu cumva va fi cineva care pe voi prin furare vă duce prin filozofie, și deșartă înșelare, după așezământul oamenilor, și nu după Hristos, întru care va-ți și tăiat și împrejur cu tăiere împrejur nefăcută de mână, întru dezbrăcarea păcatelor trupului, împreună îngropați fiind cu Hristos întru Botez. Iar alte ori învățătura lăsându-o, și luând pe cea duhovnicească praștie cu pietrele cele stricătoare de suflet ale Anatemei, aleargă împrejur și cu picioarele, și cu scrisori lovind, rânind, și zdrobind capetele cele rău slăvitoare, ale celor a nu primesc, ca o

Dumnezeiască Taină, pe cea papească împruțită sărată stropire, și scuipit cu sare. Căci dacă David, cu pământescă piatră. sfărâmând pe Goliat l-au omorât, cu cât mai vârtos Pavel care la al treilea cer sau suit, și de acolo pietre luând, ale Anatemei; și dacă adică sar afla și întru înger oarecare învățând cândva împotriva puse așezământului celui Apostolesc, și pe acela călcându-l cu frica Anatemei, zdrobiți în iad va trimite pe cei ce primesc Taina. Gânditorului Goliat. Și cu cuviință. Pentru că stropirea cea sărată, și scuipitul cel cu sare nu este a lui Pavel predanie, ci a satanei. Și pentru aceasta îi trimite la Anatema, unde este și satana, pe cei ce primesc tainele satanei. Și ascultă cu avere de minte către Galateni pe însuși Pavel cu înaltă propovăduire strigând, și de două ori dând anatema pe cei ce cutează a călca ceva din predaniile cele Apostolești. Ci măcar noi, sau înger din cer ar bine vesti vouă, afară de ceia ce am bine vestit vouă, Anatema să fie precum înainte am grăit, și acum iarăși grăiesc. Oricine ar bine vesti vouă, afară de ceia ce ați luat, măcar înger din cer Anatema să fie, vezi aicea pentru ai da anatema pe îngeri de două ori, pe toată vrednicia o scoate afară. Căci cu vrednicia ocolește neștine, când ar fi pentru dogme cuvântul. Că precum cel ce din banul cel împărătesc mic ceva întru închipuire au smintit, tot banul mincinos l-au lucrat, așa cel ce mic ceva din dogmă au schimbat, toată dogma o au schimbat. Aceasta înțelegându-le Sfinții Părinți ai Bisericii, cu multă adevărită tâlcuiesc, și dogmatisează pe cele prin Apostoli date de la Dumnezeu scufundări ale Dumnezeiescului Botez. Căci zice marele Vasile în cuvântul cel pentru Botez, așa, În trei scufundări, și întocmai cu numărul chemării, Taina Botezului se săvârșește. Și Dumnezeiescul cel cu Gură de Aur la cea după Ioan. Cap. 3, 5. „Dacă nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea a intra întru împărăția lui Dumnezeu. Grăiește așa. Precum la nașterea cea firească, pântecelul cea firească lucrare este, întru care cel ce se naște se săvârșește, însă Dumnezeiasca putere după hotarul cel de sus pe acesta îl zidește, așa și aicea apa întru rânduiala Pântecelui se ia, Iar Duhul întru rânduiala ziditorului Stăpânului, Iar de vreme ce și a morții, și a învierii închipuire se grăiește a fi Botezul, pentru aceasta și a doua naștere se cheamă. Că precum acela ce învie după moarte, iarăși i se pare a se face. Așa și cel ce întru Botez a doua oară se naște, precum ar muri mai întâi în apă, așa de acolo prin puterea Duhului înviind a doua oară a se naște se grăiește. Cufundarea adică întru orânduiala îngropării celui ce se Botează făcându-se, Iar ridicarea cea după fiecare chemare și ieșirea, care se face de acolo, întru a învierii rânduială prin Duhul făcându-se. Și marele Atanasie tâlcuind pe cea a lui Pavel grăire, grăiește. Căci dacă împreună răsădiți neam făcut prin asemănarea morții Lui, și celelalte. Împreună răsădiți ne făcurăm, adică părtași. Căci precum trupul cel stăpânesc îngropat fiind în pământ, au odrăslit mântuire lumii, așa și trupul nostru îngropat fiind întru Botez, au odrăslit dreptate nouă înșine, Iar asemănarea așa are. Precum Hristos au murit, și a treia zi a înviat, așa și noi întru Botez murind, înviem. Căci a scufunda pruncul în scaldătoare de trei ori, și al ridica, aceasta arată, moartea,

și cea de a treia zi înviere a lui Hristos. ÎNVĂȚĂTURĂ A DOUA DE TAINĂ ÎNVĂȚĂTOARE, A CELUI ÎNTRU SFINȚI PĂRINTELUI NOSTRU CHIRIL ARHIEPISCOPUL IERUSALIMULUI PENTRU BOTEZ. ȘI CETIRE DIN CEA CĂTRE ROMANI TRIMITERE DE LA ACEASTA, (ADICĂ) AU NU ȘTIȚI, CUM CĂȚI NE-AM BOTEZAT ÎN HRISTOS IISUS, ÎNTRU MOARTEA LUI NE-AM BOTEZAT PÂNĂ LA ACEASTA, (ADICĂ) CĂCI NU SUNTEȚI SUB LEGE, CI SUB DAR. Trebuincioase (sunt) nouă cele după zi învățături ale Tainelor, și învățăturile cele mai noi, ale cele mai noi lucruri fiind făgăduitoare, și mai ales vouă celor înnoiți din învechime spre înnoime. Pentru aceasta de nevoie de față vouă le voi pune pe celelalte ale celei de ieri învățături Tainelor pentru ca să vă deprindeți, ale cărora era închipuire cele peste voi făcute întru cea mai dinăuntru casă. Deci îndată intrând ați dezbrăcat haina. Și aceasta era închipuire a dezbrăcării omului celui vechi împreună cu faptele, Dezbrăcându-vă, goli erați, urmând și întru aceasta lui Hristos, care pe cruce sau dezgolit, și cu goliciunea au dezbrăcat începătorii-le, și stăpânii-le, și cu îndrăzneală întru lemn arătate le-au făcut. Și de vreme ce și întru mădulările voastre încuibându-se era puterile cele potrivnice, mai mult a o purta nu este vouă slobod pe cea haină veche a tot nu această simțitoare grăiesc, ci pe omul cel vechi, pe cel ce se strică întru poftele înșelăciunii, pe care să nu fie iarăși al îmbrăca sufletului celui ce odată pe acesta l-au dezbrăcat, ci a grăi întru cea după cântarea cântărilor a lui Hristos Mireasă, am dezbrăcat haina mea, cum o voi îmbrăca pe ea; o minunat lucru. Goli erați întru vederile tuturor, și nu vă rușinați; cu adevărat cum că urmare purtați a lui Adam celui întâi zidit, care în rai gol era, și nu se rușina. Apoi dezbrăcați fiind, cu untul de lemn cel deasupra jurământului vă ungea și de la marginile perilor creștetului, până la cele jos. și părtași vă făceați bunului măslin lui Iisus Hristos. Căci tăind din sălbaticul măslin () pg.29.r. rând 12. la măslinul cel bun și părtași vă făceați grăsimii adevăratului măslin. Deci untul de lemn cel deasupra jurământului, închipuire era a împărțirii grăsimii lui Hristos, Gonitor fiind de toată urma lucrării cei potrivnice. Căci precum suflările Sfinților și cea a numelui lui Dumnezeu chemare, ca o prea foarte văpaie arde și izgonește pe draci, așa untul de lemn acesta cel deasupra jurământului prin chemarea lui Dumnezeu, și prin rugăciune, una ca aceasta putere primește, întrucât nu numai arzând urmele păcatelor a le curăța, Ci și toate puterile cele nevăzute ale vicleanului a le izgoni. După aceasta și spre cea sfântă scaldătoare a Dumnezeescului Botez de mână vă duceți, precum Hristos de pe cruce spre cea înainte zăcătoare groapă. Și se întrebă fiecare, de crede întru numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh. Și ați mărturisit mântuitoarea mărturisire, și vă scufundați de trei ori în apă, și iarăși vă ridicați, și aicea prin închipuire însemnând îngroparea lui Hristos cea de trei zile. Căci precum Mântuitorul nostru trei zile, și trei nopți au făcut în pântecul pământului, așa și noi

întru întâia ridicare, zilei celei dintâi în pământ a lui Hristos ați urmat, și întru o cufundare nopții. Căci precum carele e întru noapte nu încă vede, iar cel în zi întru lumină petrece, așa și întru cufundare ca în noapte vedeți, iar întru ridicare iarăși ca în zi erați fiind, și întru aceeași mureați și vă nașteți. Și mântuitoarea aceia apă, și mormânt vouă sau făcut, și maică. Și carele Solomon peste alții au grăit, aceasta sar lovi vouă. Căci acolo grăia, vreme a naște, Și vreme a muri. Însă peste voi cea împotrivă, vreme a muri, și vreme a vă naște, și o vreme a amândorora acestora făcătoare. și împreună pusă se făcu cu moartea nașterea voastră. O strein lucru și prea slăvit, Nu cu adevărat neam îngropat, nici adevărat răstignindu-ne am înviat. Ci întru închipuire e urmarea, întru adevăr înșă e mântuirea. Hristos cu adevărat sau răstignit. Și cu adevărat sau îngropat. Și cu adevărat au înviat. Și toate nouă sau dăruit. Pentru ca prin urmarea patimilor lui împărțându-ne, prin adevăr mântuirea să o dobândim. O iubire de oameni prea întrecătoare, Hristos pe prea curatele Sale mâini, și picioare piroane primește, și prin durere dăruiește mântuirea. Deci nimeni să legiuiască Botezul numai lăsare de păcate, ci și a punerii de fii dăruire a fi, precum Botezul lui Ioan de singură lăsare de păcate lor. Ci cu adevărit știind noi, cum că precum este al păcatelor curățitor, și al dăruirii Duhului Sfânt pricinuitor, așa și al patimilor lui Hristos în loc închipuitor. Căci pentru aceasta și Pavel acum strigând grăia, Nu știți cum câți neam Botezat întru Hristos Iisus, întru moartea lui ne-am Botezat, deci împreună ne-am îngropat cu dânsul prin Botez întru moarte. Acestea grăia înainte așezând, cum că a iertării păcatelor și a punerii de fii pricinuitor e Botezul, iar nu încă și ale adevăratelor patimi a lui Hristos, întru urmare are împărțășirea. Deci pentru ca să ne deprindem, cum că și câte Hristos a suferit pentru noi, și (pentru) a noastră mântuire întru adevăr, și nu întru părere acestea le-au pățit, și noi părtași patimilor Lui ne facem, Pavel striga cu toată adevăritatea. Căci dacă împreună răsădiți ne făcurăm cu dânsul prin asemănarea morții Lui, ci și învierii vom fi. Iar bine și aceasta (adică) împreună răsădiți. Căci de vreme ce aicea sădită via cea adevărată, și noi prin împărțășirea Botezului, și a morții răsădiți împreună cu el ne făcurăm. Și pune cu luare aminte mintea iar spre cuvintele lui Pavel. Nu a zis, căci dacă împreună răsădiți ne făcurăm prin moarte, ci prin asemănarea morții. Căci cu adevărat la Hristos moartea e adevărată. Pentru că sau despărțit sufletul de trup. și adevărată e îngropare, căci în giulgiu curat trupul Lui sau înfășurat. Și toate adevărat întru Dânsul sau întâmplat. Iar la noi, a morții, și a patimilor e asemănare. Iar a mântuirii nu asemănare e ci adevăr. Acestea învățați fiind cu îndestulare, le țineți prin pomenire rogu-mă, Pentru ca și eu nevrednicul la voi să grăiesc, iară vă iubesc pe voi, că de toate ale mele vă aduceți aminte, și așezământurile, care v-am dat vouă le țineți. Puternic este Dumnezeu a vă pune pe voi de față ca din morți vii, a vă da vouă, întru înnoimea vieții a umbla. Iar Icumsniul tâlcuind cea a lui Pavel grăire, pe ceea ce grăiește, împreună îngropați fiind cu dânsul întru Botez, grăiește, așa. Deci cel Botezat se îngroapă împreună cu Hristos,

prin cele trei scufundări, îngroparea cea de trei zile a Domnului închipuindu-o. Și Damaschin întru a patra carte: cap: 10: închipuire a morții lui Hristos e Botezul. Căci prin cele trei scufundări, pe cele trei zile ale îngropării Domnului însemnează Botezul. Aceasta și Tertulian întru cea asupra lui Ștefan, și asupra Prazeului carte. Aceasta Ambrozie întru a doua carte, pentru Taine la al șaptelea cap. Aceasta Augustin întru cuvântul al nouăzeci și unu. Aceasta Corderie la cea pentru Botez. Aceasta Ieronim, Aceasta Grigore Nisis, și toată ceata Sfinților, grăiește de nevoie a fi scufundările întru Botez, Pentru că fără de scufundări nici se grăiește a fi Botez, nici asemănare a îngropării și a morții, căci scufundările fac Botezul. Iar fără de acestea cum e cu puțință a se face Botezul; Ci această cădere a latinilor înainte văzându-o Pavel, grăiește așa. Dacă noi, sau înger ar bine vesti vouă, afară de ceia ce am bine vestit vouă, Anatema să fie. Auzi latinule pe Pavel grăind, dacă noi Apostolii și dacă înger din cer ar bine vesti vouă alte predanii afară de care am bine vestit vouă, și va-ți învățat, ori prin cuvânt, ori prin trimeterea noastră, Anatema să fie.

CAPITOLUL 28.

ARĂTARE, CUM CĂ PĂRINȚII LATINILOR TRUFINDUSE, ÎNȚELEG CA ȘI CÂND MAI BINE DECÂT APOSTOLII, ȘI DECÂT DUHUL SFÂNT, PENTRU ACEASTA NU AU DUMNEZEU, PE CARE ÎL AU APOSTOLII, CI PE ALTUL, PE CEL CE ASEMENEA A SE FACE CU CEL ÎNTRU ÎNĂLȚIME SAU ISPITIT. DE LA CARELE ÎNVĂȚAȚI FIIND, PE PORUNCA LUI DUMNEZEU CEA PENTRU SFÂNTUL BOTEZ LEPĂDÂNDU-O ȚIN PE CEL PENTRU STROPIREA CEA SĂRATĂ, ȘI SCUIPIT CU SARE AȘEZĂMÂNT AL PREOȚILOR LATINILOR.

Însă Sfinților Părinți celor lângă latini, pe care îndumnezeiți îi face Targa, și îi pune lângă puterile cele de sus, nu numai pe Sfinții apostoli, și pe îngeri li se pare ai covârși cu cunoștința Tainelor, ci și pe însuși Sfântul Duh, Căci mai bună decât cea de la Duhul Sfânt dată Taină a Botezului, au scornit stropire, scuipt și sare. Deci dacă părinților latinilor și pe Apostoli, și pe îngeri li se pare ai covârși cu cea a Tainelor cunoștință, urmează latinilor a nu avea Dumnezeu, pe cel al Apostolilor, și al îngerilor, ci pe altul al avea Dumnezeu, pe cel ce a pune scaunul său mai presus de nori, și de asemenea a se face cu cel Înalt sau ispitit. De la care învățați fiind pe cea

adică pentru Sfântul Botez poruncă a lui Dumnezeu risipindu-o, învață învățături, porunci ale oamenilor. și cu urmare jidovilor se aseamănă cei ce mincinoasă au făcut porunca lui Dumnezeu, și țin așezământul preoților. Către care Domnul grăia în Evanghelia cea de la Marcu. 7, 8. Și în zadar mă cinstesc pe Mine învățând învățături, porunci ale oamenilor, Căci lăsând porunca lui Dumnezeu, țineți pe cel al oamenilor așezământ. Și iarăși grăia lor Iisus. Bine călcați porunca lui Dumnezeu, pentru ca pe cel al vostru așezământ să-l păziți, mincinos făcând cuvântul lui Dumnezeu prin așezământul vostru, carele ați dat, care și Biserica latinilor o au pățimit. Căci lepădând porunca lui Dumnezeu cea pentru Sfintele închipuiri ale Botezului, pe cel pentru stropire, scuipire, și sare, așezământ al preoților săi îl ține.

CAPITOLUL 29.

ARĂTARE, CUM CĂ BISERICA LATINILOR, NU ARE MIRE PE HRISTOS, CI PE ALTUL, DE LA CARELE ȘI PE UNA CA ACEASTA MIREASĂ AU PRIMIT NEÎMPODOBITĂ PODOABĂ, PENTRU ACEASTA O AU DAT PE EA PAVEL CA PE O PREA CURVĂ SATANII.

Căci dacă pe Hristos ar fi avut Mire Biserica latinilor, ar fi primit, Dumnezeiescul, și sfințitul Botez al Mirelui ei. Ca pe cea întinată haină a sufletului, prin Dumnezeiescul Botez spălându-o, și din celelalte Taine pe sine ca o Mireasă împodobindu-se, Mirelui său să placă. Iar ea pe Botezul lui Hristos care știe ca pe o Mireasă pe ea a o împodobi lepădându-l, și de la alt Mire, stropire, scuipit, și sare primind, pe sine urât ca pe o Mireasă sau împodobit, și i se pare, cum că cea a Mirelui celuilalt împodobire, deopotrivă ca pe o Mireasă a o împodobi, pe ea știe cu cea a lui Hristos împodobire. Însă se înșeală nimic știind. Căci Mirele Hristos este singur curățenia, și curat îl face pe cel ce uneltește podoaba acestuia. Iar Mirele Bisericii latinilor este singură întinarea, și întinat îl face pe cel ce o uneltește podoaba cea întinată a acestuia. Căci mirele Hristos, pe Mireasa aceia ca pe o Mireasă o împodobește, care au primit îmbrăcămintele cele de Mireasă ale acestuia, ca pe o Mireasă o împodobește pe Mireasă. Iar pe ceia ce au lepădat pe cea a acestuia de Mireasă împodobire, și de la alt Mire au primit altă împodobire, nu ca pe o Mireasă o împodobește, ci o leapădă ca o prea curvă, și ea de la dânsa ori care mai întâi iau fost dăruit ei podoabă de Mireasă. Și pentru aceasta încă nu grăiește Pavel latinilor, logoditavam pe voi cu un bărbat fecior curat, a vă pune lângă Hristos, ci

grăiește către dânșii deșertatuvăți întru gândurile voastre, întunecatu-sau inima voastră cea neînțelegătoare, și umblați întru deșertăciunea minții voastre, fiind întunecați cu cugetul, înstreinați de viața lui Dumnezeu, pentru orbirea inimi voastre. și încă grăiește Pavel latinilor. De nu sar fi întunecat inima voastră cea neînțelegătoare, și de nu ați fi umblat întru deșertăciunea minții voastre, nu pe cea încredințată mie de la Dumnezeu, și celorlalți Apostoli Dumnezeiască scaldătoare a Botezului lepădându-o, stropire streină de Dumnezeu, scuire, și sare, în locul Dumnezeescului Botez ați fi luat.

CAPITOLUL 30.

ARĂTARE CUM CĂ LATINII, DE TÂNGUIRE ȘI DE PLÂNGERE SUNT VREDNICI, CĂ LUMINA DUMNEZEESULUI BOTEZ LĂSÂNDU-O, ȘI UMBLÂND ÎNTRU ÎNTUNERIC SE ASEAMĂNĂ ORBILOR CE CĂLĂTORESC ÎN OARE CARE PRĂPASTIE. ȘI NORILOR CELOR NEAPĂTOȘI, ȘI STELELOR CELOR RĂTĂCITOARE. CĂRORA ÎNTUNERICUL MUNCII PĂZIT E ÎN VEAC DUPĂ APOSTOLUL IUDA.

Pentru aceasta vreme este acum a plânge puțin pe latini, ca pe unii ce de plângere vrednici, și de tânguire pe sine-și au făcut. Vai cumplită înșelăciune a șarpelui celui înțelegător, amar hulirii cei către Dumnezeu. Cu obrăznicie nu se sfiază, cumplit nu se rușinează. și lumina mai rea decât întunericul, iar întunericul mai bun decât lumina grăind a fi, dogmatisească. Pentru aceasta nu știu cui voi asemena pe acest neam viclean, și răzvrătit, care răzvrătește înțelegerile Dumnezeieștii Scripturi; îl voi asemena pe acesta călătorilor, celor ce pe oarecare cale călătoresc în loc pustiu, și prea adânc întuneric al nopții cuprinzându-i pe dânșii, pe cea dreaptă cale a o afla nu pot. Iar spre oarecare prăpastie urmează, și împreună a împinge unul pe altul în trânsa se nevoiesc. Așa au pățimit Biserica latinilor. Căci despre lumina dreptății părăsită fiind, pe cel Dumnezeesc, și la cer ducător Botez l-au lepădat, Iar pe cea satanicească sărată, și la iad ducătoare stropire o au izvodit. Cui voi asemena pe acest neam răzvrătit, și viclean căci cuvintele Domnului adică, cuvinte curate, aur lămurit cu foc de șapte ori, de la Duhul Sfânt încredințat fiind Sfinților Apostoli, Taina Sfântului Botez lepădându-o, iar cuvintele vicleanului drac, cuvinte stricătoare de suflet, ci mincinoasă aramă de la duhul cel viclean înăuntru glăsuț fiind întru ereticul Acvinat, stropire turnare deasupra, și scuire cu sare amestecată primind,

pierzare sufletelor celor ce se stropesc, și scuipare înăuntru în gură primesc le lucrează; asemăna voi pe acesta norilor celor neapătoși, stelelor celor rătăcitoare, căroră întunericul păzit e în veac după Apostolul Iuda. Căci precum norii cei fără de apă, spre care locuri duși ar fi, nu dau ploaie acestora, ci întunecoși îi lucrează, și întunecoși, așa și preoții latinilor, spre care copii ai latinilor ar stropi, și înăuntru (în gură) ar scuipa, nu curățire de păcate dau acestora, ci întinare, și întuneric dau sufletelor acestora, și trag blestem Dumnezeesc, prin care mânia lui Dumnezeu vine peste fii nesupunerii, peste cei ce stropesc și scuipă înăuntru (în gură). Ci și stelelor celor rătăcitoare se aseamănă. Căci acelea potrivnică cale călătoresc nu cea a toatei alcătuirii cerului. Așijderea și cei rătăciți, și înșelători latini. Căci Taina cea ducătoare de pe pământ la cer, și pre curată Taină de la Duhul Sfânt încredințată Sfinților Lui ucenici a Sfântului Botez lepădându-o, iar pe cea la iad pogorătoare pângăritoare, și putredă, Acvinatului ereticului ucenicul acestuia înăuntru glăsuțită, stropire, scuipare, și sare luând, ca o Dumnezeiască și prea curată Taină o uneltesc, ci întunericul acestora, și focul muncii în veac păzit este.

CAPITOLUL 31.

ARĂTARE, CUM CĂ ACEASTA ADICĂ DE DOUĂ ORI A ANATEMATESI PE ÎNGERI, SE VEDE TOATĂ VREDNICIA AFARĂ SCOȚÂNDU-O. ȘI ÎNCĂ PEA ÎNTRECEREA RĂULUI CELUI DINTRU CĂLCARE AL ARĂTA VOIEȘTE, CUM CĂ CEI CE PRIMESC PE CEA PUTUROASĂ STROPIRE, ȘI SCUIPITUL CEL CU SARE DE ANATEMA CEA APOSTOLIASCĂ ÎN IAD A SCĂPA NU VOR PUTEA.

Pentru aceasta și logodirea de aicea luându-o au muncirea. Căci zice primitorul de Duh Pavel, ci măcar noi, sau înger din cer ar bine vesti vouă afară de ceia ce am bine vestit Anatema să fie. Precum mai înainte am grăit, și acum iarăși grăiesc. Ori cine vouă ar bine vesti, afară de ceia ce ați luat, măcar înger din cer ar fi Anatema să fie. Oricine zicând Pavel pe toată firea omenească o a cuprins. Pe papa, pe Patriarh, pe Arhiereu, și pe Gardinal, pe preot și pe filar, pe dascăl, și pe proroc, pe cuvios, și pe pustnic, însă nu sau îndestulat până la aceasta Pavel, ci au adăugat acestea Măcar înger din cer ar fi afară învățând de cele Apostolești predanii, Anatema să fie. Să vedem acum ce am luat de la Apostoli. Întru Sfântul Botez; Nimic altă, fără decât sfințită scaldătoare. Pe care și maică a punerii de fii o numește cel mult întru cele

Dumnezeiești Dionisie. Sfântul unt de lemn care în chipul crucii deasupra se toarnă în sfințita scaldătoare, ca să sfințească apa sfințite scaldători, adică a se dezbrăca cel ce voiește a se Boteza, adică, a se blagoslovi untul de lemn al ungerii, a unge cu sfântul untul de lemn pe cel ce voiește a fi Botezat, și câte altele sunt, împrejurul Sfântului Botez. Deci stropirea, turnarea deasupra, scuipitul, și sarea în gură celor ce se stropesc deasupra punându-se, nu afară sunt de cele Apostolești așezămături; Iar cel ce stropire, și scuipit, cu sare amestecate ca o Taină Apostolească a Sfântului Botez primește, nu sub Anatema Apostolilor se pune; și după Apostoli de la Biserică nu la Anatema se trimite;

CAPITOLUL 32.

ARĂTARE, CUM CĂ VIIND LA BISERICĂ ERETICUL LATIN, ȘI ANATEMATESIND ERETICEASCA LUI DOGMĂ, ȘI PE CEA SĂRATĂ STROPIRE, ȘI PE SCUIPITUL CEL CU SARE, SAU GOLIT DE ACESTEA, DE STROPIRE GRĂIESC , DE SCUIPIT, ȘI SARE. IAR CEL DEZGOLIT DE CEA ERETICEASCĂ DOGMĂ, TREBUINȚĂ ARE DE CEA DREAPTĂ DOGMĂ A BOTEZULUI.

Cu adevărat de Apostoleștile blesteme în iad a scăpa latinul nu va putea, satanicească stropire voind a o semăna cu Dumnezeiescul Botez. Căci viind la Soborniceasca Biserică, ereticului latin îi poruncește ale da anatema pe cele putrede și eretice ale lui dogme. Și când ereticul latin ar da anatema pe cele putrede, și eretice ale lui dogme, atunci Biserica lui Hristos cea fără prihană îl primește pe el dezgolit fiind de cele putrede, și eretice ale lui dogme. Iar dacă ereticul latin dând anatema întâi pe cele putrede, și eretice ale lui dogme, și satanii dându-le pe dânsule, sau golit de cele putrede și eretice ale lui dogme, de stropiri grăiesc și de scuipiri, cu sare amestecate, și în gura acestuia băgate, cum mai pe urmă Biserica lui Hristos cea fără prihană îmbrăcată fiind cu haina stropirii, a scuipitului, și a sării pe latin îl primește; Căci când ereticul ar da anatema eretica lui dogmă, și satanii o ar da, se dezgolește de eretica aceia dogmă, și satanicească, căci pe dogma cea dată anatema de la ereticul cel ce vine către Biserică luându-o satana o are a sa; Iar cel ce au dezbrăcat pe cea a satanii satanicească dogmă, și o au dat anatema pe aceasta, și satanii o au dat, de la care mai întâi o luase, nu de aceia poate a o avea pe aceasta, pe cea dată de la satana dogmă. Ci satana de la cel ce o au dat anatema pe cea dată anatema dogmă luându-o, o ține în mâini. Iar dacă pe cea dată anatema a sa, satana o

are dogmă, cum cel ce o au dat anatema pe aceasta, și o au lepădat, poate încă a o avea pe aceasta; iar dacă încă nu a o avea pe această dogmă dată anatema de dânsul poate, A tot de dreaptă dogmă, are trebuință, iar dacă de dreaptă dogmă are trebuință, A tot de Sfântul Botez are trebuință, iar dacă de Sfântul Botez are trebuință, cum neam ispiti cu Sfântul Mir a unge, pe cel ce are trebuință a fi Botezat; Că pe haina cea țesută prin stropire, scuipire, și sare, luându-o satana, pe cel stropit l-au dezgolit de stropire.

CAPITOLUL 33.

ARĂTARE, CUM CĂ CEI CE UNG CU SFÂNTUL MIR FĂRĂ DE DUMNEZEESCU BOTEZ PE LATINI, DOUĂ ZĂCÂND ÎNAINTE PEA CUMPLITE FĂRĂ DE LOC LA CEALALTĂ VOR CĂDEA.

Iar dacă cu Mir pe latini ai unge ne-am ispiti fără de Dumnezeiescul Botez, două înainte zăcând fără de loc, cealaltă pe noi ne va cuprinde, căci dacă vom porunci latinilor a da anatema dogma lor cea putredă, adică stropirea, scuipirea, și sarea, și satanii a le da, și dezgolit a fi de acestea, urmează nouă cu Mir ai unge pe latini, neavând stropire, scuipire și sare. Căci satana stropirile cele date anatema, scuipirea, și sarea, luându-le de la cel ce le-au dat anatema, le ține în mâini. Iar latinul dând anatema dogma cea putredă, sau lăsat gol, de stropire, de scuipit, și de sare. Și cu urmare se cade și pe ai noștri pravoslavnici cu Mir ai unge nebotezați fiind. Căci asemenea sunt latinilor celor dezgoliți de stropire, de scuipire, și de sare. a două fără de loc. Iar dacă nu vom porunci latinilor a da anatema dogma lor cea putredă, adică stropirea, scuipirea, și sarea, și satanii a le da, și a se dezgoli de acestea, urmează noi a ne afla călcători de Sfintele și a toată lumea soboare. Căci Soboarele a toată lumea ne poruncesc nouă după cea a eresului său scrisă date anatema, al primi în casa lui Dumnezeu pe eretic. Iar dacă voim a ne slobozi de cele ce zac înainte fără de loc trebuie pe cei ce vin la Soborniceasca Biserică ai Boteza din început.

NEDUMERIRE. Iar dacă cineva nu se dumerește, pentru ce Soborul al doilea a toată lumea Arieniilor adică, și celor de asemenea cu aceștia Botezați, poruncindu-le pe cele ale lor dogme cele putrede a le da anatema, și satanei a le da, și a se dezgoli de acestea, și cu Sfântul Mir a-i unge pe dânșii, goli fiind de dogmele sale cele eretice, nici una dintru cele înainte grăite fără de loc nu au căzut.

DEZLEGARE A NEDUMERIREI, cum anatematisirea, ceia ce sau făcut de la Biserică, nu se atinge de Botezul cel de la Dumnezeu, ci de cel dat sataniceste.

RĂSPUNDEM. Căci Soboarele cele de a toată lumea poruncesc ereticilor celor ce vin la pravoslavie, nu pe dogmele cele date de la Duhul Sfânt a le scuipi, ci pe cele de la duhul cel viclean înăuntru lor glăsuite, sub Anatema a le pune. Căci Botezul cu care Arieni se Boteza nu era stropire eretică, precum stropirea cea sărată a latinilor, scuipitul, și sarea, ci de la Duhul Sfânt prin Apostoli sau dat Bisericii. Pentru aceasta sub Anatema punând Arieni dogmele lor cele eretice, nu le împreună lua Botezul cu carele se Boteza. Ci pe dogmele cele ce de la satana le-au primit. Pe acestea satanii celuia ce le au dat iarăși le au dat. Iar Botezul cu care se Boteza Dumnezeiesc era. Pentru aceasta Botezați pe dânșii iau primit Biserica. Iar Evnomanii cei Botezați întru o scufundare, și cei de asemenea de aceștia, dogmele sale cele de asemenea eretice dându-le anatema, lua împreună și Botezul cei carele se Boteza. Pentru că Botezul care întru o scufundare se face, nu au fost așezământ al Duhului Sfânt ci al duhului celui viclean vicleană scornire. Pentru aceasta sataniceștile lor dogme dându-le anatema, și de Botezul cel făcut întru o scufundare satanicesc dezgolindu-se, trebuință au avut de Dumnezeiescul Botez. Iar Arieni, și cei de asemenea cu dânșii Botezați, având pe cel prin suflarea Duhului Sfânt dat Botez, nu avea trebuință de alt Botez, cum că Anatematesirea cea ce sau făcut de la eretici, și de la Biserică, nu de cel Dumnezeiește, ci de la cel satanic dat Botez se atinge.

CAPITOLUL 34.

ARĂTARE, CUM CĂ STROPIREA, SCUIPIREA, ȘI SAREA FIIND DOGME ERETICE, SUB ANATEMA SE PUN, PENTRU ACEASTA LATINII DUPĂ CEA SCRISĂ ANATEMATESIRE ȘI A PUTUROASEI SĂRATEI STROPIRI, ȘI CU SARE STROPIRI, TREBUINȚĂ AU DE DUMNEZEIESCUL BOTEZ.

Pentru aceasta latini care se adaugă la pravoslavie, și dogmele lor cele putrede le dau anatema, împreună iau și pe cea sărată stropire, și cu sare scuipire, Pentru că nici una e mai satanicească dogmă, decât cea sărată stropire, scuipitul, și sarea, în loc de Dumnezeiască și negrăită Taină a Botezului. Iar dacă cineva ar zice, cum că latinii pe dogmele lor cele eretice dându-le anatema, nu cuprind împreună, și pe cea sărată stropire, și cu sare scuipire, arate, cum că stropirea cea sărată, și scuipirea cu sare, nu sunt eretice dogme, ci Dumnezeiești, și cerești. Ci nu poate a arăta, cum că Dumnezeiască și cerească este stropirea cea sărată, și scuipirea cea cu sare. Iar dacă

nu poate a arăta, cum că nu sunt sub anatema, iar dacă sub anatema se pun, cum nu i se pare cu cuviință a fi aceștia cu Dumnezeiescul Botez a se Boteza.

CAPITOLUL 35.

ARĂTARE, CUM CĂ SFÂNTUL MIR DIN CER ESTE DAT, IAR STROPIREA, SCUIPITUL, ȘI SAREA DE JOS DATE FIIND, NU GLĂSUIESC ÎMPREUNĂ CU ALTA.

Acestea așa fiind, cei ce se ispitesc a unge cu Mir pe latini, nici un folos vor da lor. Căci Sfântul Mir pe cei ce Dumnezeiește și cu sfințire (sunt) Botezați știe ai unge, și acestora știe a da dăruirile sale. Iar pe cei fără de lege, fără de Dumnezeu, și fără de preoție stropiți înăuntru scuipiți , și sărați ai unge nu știe, nici iarăși a da lor dăruirile lui. Pentru că Sfântul Mir cel dat din cer, îl cere pe cel din cer dat Sfânt Botez, și acestuia ai da dăruirile lui știe. Iar stropirea, scuipirea, și sarea, nu le știe pe acestea din cer date, ci de jos le știe pe acestea, ca niște eretice scorniri adică scornite de la eretici. Iar dacă de jos pământească stropirea, scuipirea, și sarea, sunt, iar Sfântul Mir din cer este cum se obștesc una cu alta.

CAPITOLUL 36.

ARĂTARE, CUM CĂ UNDE LOCUIEȘTE SATANA PĂRINTE FIIND, ȘI AI SĂRATEI STROPIRE, ȘI A CEII CU SARE SCUIPIRE, ACOLO LOCUIEȘTE ȘI STROPIREA CEA SĂRATĂ NĂSCUTĂ DE LA SATANA, ȘI SCUIPIREA CEA CU SARE.

Căci dacă din cer căzând satana, ceresc loc nu are deceia, cum cele aflate de la dânsul stropirea, scuipirea, și sarea, vor primi Mir ceresc; Cel ce voiește pe cei stropiți, înăuntru scuipiți, și sărați, cu Sfântul Mir ai unge pe satana cel ce au căzut din cer, iar cerul al locuii cutează al arăta. Căci că dacă cele aflate de la dânsul, stropirea, scuipirea, și sarea, cu ceresc Mir au împărtășire, și scornitorul acestora satana cu cerurile se împărtășește, cerești făcându-i pe cei stropiți de la dânsul, ci nu este așa. Pentru că pe cei stropiți de la dânsul înlăuntru scuipiți, și sărați jos în iad îi ține. Căci precum Dumnezeu au dat Sfânta Scăldătoare, ca prin aceasta ștergând

păcatul cel strămoșesc, pe cei din dânsa a doua oară născuți la cer săi ducă. Așijderea și satana au scornit satanicească stropire, scuipit, și sare. Pentru ca prin dânsle păcatul cel strămoșesc oprindu-l, pe cei dintrânsle stropiți, înăuntru scuipiți, și sărați jos în iad săi ducă. Căci Dumnezeu pe cei ce au primit Sfânta Lui Scăldătoare, și întru dânsa Dumnezeiește, și cu sfințenie sunt Botezați la cer îi primește. Iar pe cei ce nu au primit Sfânta Lui Scăldătoare nici Dumnezeiește, și sfințit sau Botezat, ci satanicească stropire, scuipire, și sare, primind cu nelegiuire, și fără de preoție din trânsle sau stropit, înăuntru sau scuipit, și sau sărat, la cer nu îi primește, ci în iad îi primește, întru care și cel ce iau învățat pe dânșii locuiește, căci dacă Dumnezeu pe cei scuipiți înăuntru, stropiți, și sărați, la cer îi duce, prea mare nedreptate va face satanei. Căci al stropirii, al scuipitului, și al sarei el este părinte. Deci dacă stropirea, scuipirea și sarea, pot a merge la cer, cu cuviință este și satanei cerul al locui. Căci unde este părintele acolo și cel dintrânsul născut. Ci dar cerul al locui satana cu neputință este, deci nici stropirea, scuipitul, și sarea, cerul al locui pot. Pentru că nici o odinioară călcare cerul al locui știe, ci în iad petrecerile a face, poruncă au luat. Iar dacă cineva ar zice, cum că stropirea, și sarea, nu este călcare a dogmei, arate, cum că de la Dumnezeu este predania acestora. Ci nu poate arăta. Căci cea de Dumnezeu insuflată Scriptură nu stropire, scuipit, și sare, ci sfințită scăldătoare, și întru aceasta scufundări, și altele, câte împrejurul Sfântului Botez se cuvin, luminos propovăduiește.

CAPITOLUL 37.

ARĂTARE, CUM CĂ DACĂ CEA ÎNTREITĂ A DUMNEZEIRII
TAINĂ, PRIN SĂRATĂ STROPIRE, ȘI CU SARE SCUIPIRE SE
SĂVÂRȘEȘTE. URMEAZĂ FERICITEI TROIȚI ÎMPREUNĂ
AJUTOR A LUA PE SATANA SPRE SĂVÂRȘIREA TAINELOR.

Iar dacă cineva ar zice; cum că cu îndestulare este întru stropire numai a chema Treimea Dumnezeirii, și așa întru o stropire Taina a Botezului a se săvârși. Unul ca acesta orb fiind se rătăcește, neștiind puterea Scripturii. Căci înălțat fiind satana, Dumnezeu din cer jos l-au aruncat, cum pe el împreună îl primește; căci dacă prin stropire, scuipire, și sare, Taina Botezului se săvârșește. Iar al stropirii, al scuipitului, și al sării satana este părinte, urmează satanii împreună a ajuta săvârșirii Botezului. și cu urmare grăiește și satana, precum Domnul grăiește întru cea leviticească. Eu sunt acela ce vă sfințesc pe voi. [Iar] satana nu este sfințenie, ci întinăciune dă.

CAPITOLUL 38.

ARĂTARE, CUM CĂ ÎNTRU CEA VECHĂ MICĂ OARECARE CĂLCARE A TAINELOR, TOATĂ TAINA SCHIMBÂNDU-O, AU ADUS PRIMEJDIE TURNĂTOARE DE MOARTE CELOR CE AU CUTEZAT A CĂLCA, IAR LATINII TOATĂ TAINA DUMNEZEESULUI BOTEZ SCHIMBÂNDU-O, TAINĂ A BOTEZULUI FĂRĂ CUVÂNT A SĂVÂRȘI LI SE PARE.

Pentru că cel al sfatului celui satanicesc și-au plecat urechea nu sfințenie primește, ci mare mânie Dumnezeiască gustă. Căci proorocul David poruncind lui Ioab a număra Israelul, nu au călcat Dumnezeiasca poruncă. Căci nu iau poruncit lui Dumnezeu a nu număra Israelul. Ci de vreme ce plecându-se sfatului celui satanicesc, poruncește Arhistrategului Ioab a număra Israelul, pentru aceasta mare mânie Dumnezeiască au gustat. Căci înger trimis fiind de la Dumnezeu, în Israel șapte zeci de mii de oameni au omorât. Iar aicea două sunt relele latinilor. Pentru că și sfatului celui satanicesc urechile și-au plecat, și Dumnezeieștii porunci călcători sau făcut. Căci pe cea de la Dumnezeu dată Taină a Botezului întru nimic punându-o, satanicească stropire, scuire, și sare, spre uneltirea a Sfântului Botez au luat. Ci nici în minte primesc mânia cea Dumnezeiască a căruia gustare au primit fii lui Aaron. Căci poruncește lor, foc a lua din altar, și a aduce jertfă înaintea Domnului. Iar ei luând foc strein, care n-au poruncit lor Domnul, au adus jertfă înaintea Domnului, iar Domnul și jertfa o au urât, și pe dânșii cu foc iau mistuit. Vezi latinule câtă răutate este călcarea; Vezi roadele călcării, care fii lui Aaron le-au secerat; cum nu va veni latinilor mânia lui Dumnezeu; celora ce pe fii lui Aaron prea cu întrecere cu călcarea iau întrecut; Căci Dumnezeu poruncește latinilor de la cap până la picioare a se dezbrăca, și cu unt de lemn blagoslovit a unge pe trup, și sfințită scaldătoare a pune, și în trânsa a turna în chipul crucii unt de lemn blagoslovit, și întru sfințita scaldătoare a se Boteza în trei cufundări și ridicări. Iar latinii toată Taina cea de la Dumnezeu dată, și cea negrăită așezare a Botezului, lepădându-o, stropire, scuire, și sare spre uneltirea Botezului au luat. Oare nu este călcare a tainicei, și a negrăitei Taine a Botezului, cea a latinilor satanicească, stropire, scuire, și sare; oare nu e vârf al călcării acestea; Căci această călcare pe toată călcarea o a întrecut. Și acestea cutezând latinii, întru Sfântul Botez a se Boteza grăiesc, și curățire de păcate prin stropire, scuire și sare a primi li se pare. și nu știu cum căci curățirea păcatelor, nu

prin satanicească stropire, scuipire, și sare, ci vine de la Dumnezeu prin Dumnezeiască Taină a Botezului.

CAPITOLUL 39.

ARĂTARE, DIN ARĂTĂRILE DUMNEZEEȘTII SCRIPTURI, CUM CĂCI CĂLCAREA PREMENEȘTE PE TAINĂ.

Căci vrând Dumnezeu a face așezământ către jidovi, grăiește către dânșii, toată partea bărbătească se va tăia împrejur trupul marginii acoperământului său, și netăiată împrejur parte bărbătească, care nu se va tăia împrejur trupul marginea acoperământului său, pierde-seva sufletul acela din neamul său, pentru că așezământul Meu l-au risipit. Iar acum să-mi răspundă mie latinii, dacă cineva din jidovi nu trupul marginii acoperământului, ci altă parte a trupului tăia împrejur. Sau oarecare parte a picioarelor, sau a coapselor. Sau a urechilor, sau altă parte a trupului, oare partea aceia cea împrejur tăiată se socotea jidovului celui tăiat împrejur întru tăiere împrejur; oare nu așezământul Domnului îl risipea, altă parte oarecare a trupului împrejur tăind; a tot netăiat împrejur rămânând așezământul Domnului l-au risipit. Iar latinii toată cea de la Dumnezeu dată Taină a Sfântului Botez lepădându-o, satanicească stropire, scuipire, și sare în locul Dumnezeiescului Botez au cutezat a scorni. Oare nu pe cel Dumnezeesc așezământ al Dumnezeiescului Botez l-au risipit nebotezați rămânând; oare nu se vor pierde sufletele lor, că așezământul Domnului l-au risipit; A tot se vor pierde din neamul creștinilor, dacă nu vor primi pe cel Dumnezeiesc, și Sfânt Botez. ALTĂ ARĂTARE. Deci poruncește Elisei proorocul leprosului Neeman, ca ducându-se la râul Iordanului de șapte ori să se scalde întru care de lepră să se curețe. Iar dacă Neeman Sirul la alt râu a merge ar fi voit călcând porunca proorocului, oare sar fi curățit de lepră; Să nu fie. Iar Iisus din cer strigând. Poruncește latinilor întru sfințita scaldătoare a se Boteza, pentru ca de lepra păcatelor să se curețe. Iar latinii, porunca Domnului călcându-o, au lepădat pe cea sfințită scaldătoare, jidovești stropiri uneltind, oare se curăță de lepra păcatelor; să nu fie. Căci dacă latinii călcând porunca Domnului se curăță de păcate, se arată Elisei mai mare a fi decât Domnul. Pentru că dacă Neeman călcând porunca lui Elisei, nu putea a se curăța. Iar latinii pe cea a Domnului poruncire călcându-o tot a se curăți de păcate, se arată a lui Elisei poruncă mai mare a fi decât a Domnului poruncă, și cu urmare Elisei mai mare este decât Domnul. Pentru aceasta contenească cea nebună, și nu înțeleaptă una ca aceasta minte. Căci primirea puturoasei stropiri arată pe Iisus a se mai micșora de

Elisei. Căci cuvântul lui Elisei putere are, iar cuvântul Domnului se vede nici o putere având. Care este decât toată păgânătatea mai păgânăcioasă. Deci pentru aceasta latinii porunca Domnului călcând nu primesc curățirea lui Neeman celui ce au ascultat pe Elisei, ci pe cea a lui Ghiezi care au neascultat a o dobândi lepră sau învednicit, lângă lepra cea mai dintâi alta adăugând.

CAPITOLUL 40

ARĂTARE, CUM CĂ CEI CE PRIMESC PE CEA PAPEASCĂ
PUTUROASĂ SĂRATĂ STROPIRE, AL TREILEA AȘEZĂMÂNT AL
STROPIREI AL SCUIPIREI ȘI AL SĂRII VOIESC A ALCĂTUI,
AȘEZAT ÎMPOTRIVA PUNERII DE LEGE CEI DE LA DUMNEZEU
DATĂ A DUMNEZEIESCULUI BOTEZ.

Aceasta așa având, de la cel întru Sfinți părintelui nostru Vasile răspundem, celor ce al treilea așezământ se ispitesc a alcătui, prea nelegiuitorilor. Căci zice Dumnezeiescul Părinte. Prea bun a fi pe cel ce de la sine pe cele cuviincioase împreună le vede. Însă bun și acela care celor de la alții arătate lor urmează. Iar pe cel spre nici una iscusit, netrebnic a fi către toate. Deci întreită fiind aicea cea a oamenilor rânduială, se vede acum pe cei ce cutează a face prea fără de lege, care povestesc bârfele, și nu legea Domnului, după David, dintru care sunt rânduielele. Dintru cea dintâi oare, sau dintru cea de a doua; sau dintru a treia rânduială, dintru cea dintâi nu sunt. Căci dacă dintru cea dintâi rânduială ar fi fost, cu cuviință era lor a înțelege, care este cel prin Moise dat așezământ, și care sunt cele după lege Taine, și care e chipul acestora; și care e cel al darului prin Apostoli dat așezământ, și care sunt Tainele darului, și care e chipul acestora; Căci altul e chipul Tainelor darului, și altul al celor date Taine întru așezământul cel vechi, căci zice proorocul, iată vin zile, grăiește Domnul, și voi da vouă așezământ nou, nu după așezământul care am dat părinților voștri la muntele Horib, ci așezământ nou, nedumerindu-ne noi aicea, și căutând a ne deprinde locul întru care voiește Dumnezeu da pe cel nou așezământ. Zice prin Isaia proorocul, grăind, ieși-va lege din Sion, și cuvântul Domnului din Ierusalim. Iarăși întru nedumerire fiind noi, care oare e chipul al celor noi Taine ale darului; îl descopere chipul Duhul cel Sfânt prin Sfinții săi Apostoli Sfințitului Dionisie, precum mai sus sau arătat. Deci nu sunt dintru întâia rânduială, ci nici dintru cea a doua. Căci dacă ar fi fost dintru cea de a doua rânduială, cu cuviință era lor, pe cele ce de la sineși nu le-au înțeles, pe acestea de la cei ce bine au grăit a-le înțelege. Deci urmează lor dintru a treia rânduială a fi. Pentru aceasta și al treilea

așezământ au sărutat; împotriva pus așezământului lui Hristos și predaniei Apostolilor, și canoanelor celor din toată lumea. Căci pururea scornirile ereticilor, și ale păgânilor împotriva sunt așezate celor de Dumnezeu date predanii.

CAPITOLUL 41.

ARĂTARE, CUM CĂ TURNAREA DESUPRA ESTE A ERETICULUI EVNOMIE, IAR STROPIREA ESTE JIDOVEASCĂ MORTĂCIUNE. IAR CEA ÎNTRU STROPIRE, ȘI DEASUPRA TURNARE SARE, ESTE PAPEASCĂ, ÎNCĂ ȘI SCUIPITUL CEL CU SARE ESTE PAPESC.

Și cum că a ereticului turnare deasupra, și a jidovului mortăcioasă stropire, prea arătat de aicea se va arăta. Căci Acvinatul după anatema care au luat în sânul lui la adunarea cea sfințită întru a lui Țarigrad, fugind la Roma, au nimerit întru scrisorile lui Evnomie cele urâte lui Dumnezeu, și eresurile acestuia sorbindu-le, au ales turnarea deasupra întru Botez, și mai ales au premenit Sfântul Botez. Și acum că Evnomie scornitor este a turnării deasupra, adevărat este martor cel întru Sfinți Părintele nostru Teodorit, întru cuvântul cel asupra eresurilor. Iar stropirea de moarte este murind jidoviei. Căci când din jidovi cineva sufletul în iad l-ar fi trimis îl așează pe cel au murit și unul dintrânșii luând apă, de trei ori îl stropește pe cel mort la frunte grăind, ia apa curățeniei. Iar jidovii au luat aceasta de la satana, precum zice sfințitul Iustin, întru întâiul răspunzător, grăind așa, încă și baia aceasta, prin care a doua oară se naște cel ce se Botează, auzindu-o dracii prin prooroci propovăduită, au lucrat a stropi pe sineși, cei ce intră în capiștile acestora, și vor a veni către dânșii. Satanicească și jidovească păgânătate aceasta fiind învățat Acvinatul, au ales și pe aceasta întru Botez, adăogând de la sineși la cea întru începuturi turnare deasupra, și la cea mortăcioasă stropire, miere cu lapte. Precum Targa mărturisește. Iar după acestea pământescul Dumnezeu latinilor, și nou turnător de lege papa, lepădând mierea împreună cu laptele, și adăugând la turnare deasupra, și la stropire, sare și cu sare scuipit, al treilea așezământ al Botezului au dogmatisit, împotriva așezat așezământului Sfântului Duh, și premenitor al Sfântului Botez. Pentru aceasta și de viermi este plină, și cu puturoasă putoare pute, și cu atâta putoare întrucât a întrece pe firea apei. Căci Dumnezeu pe cea de la El dată Scăldătoare o sfințește, și pe cea întru dânsa sfințită apă o păzește ne-strictăcioasă, de viermi și de toată împuțiciunea ferindu-o slobodă.

CAPITOLUL 42.

ARĂTARE, CUM CĂ CEA DUMNEZEIASCĂ SCĂLDĂTOARE DE SUS ESTE. PENTRU ACEASTA ȘI CURATĂ ESTE DE ÎMPUȚICIUNE, ȘI DE VIERMI, IAR SĂRATĂ STROPIRE, DE JOS ESTE, PENTRU ACEASTA ȘI ESTE PLINĂ DE ÎMPUȚICIUNE ȘI DE VIERMI.

Că dacă toată darea cea bună, și tot darul desăvârșit de sus este pogorând de la Părintele luminilor, Iar sfințita scaldătoare de sus este pogorând de la Părintele luminilor, cum poate a avea a viermilor putrejune; pentru aceasta și darul cel de sus întru dânsa prin chemare, știe a curăți de păcate pe cel ce se Botează, mântuire împreună, și veselie acestuia fiind. Căci au scos apă Botezul cu veselie, din izvoarele mântuirii, adică dintru Sfințita Scaldătoare. Iar pe cea sărată stropire, și cu sare scuipire nu o sfințește Dumnezeu, streine fiind de Dumnezeu, ci le-au dat pe acestea satanii. Pentru că de jos pângărindu-le el Tainele care le-au scornit, de puturoasă rea miroseală, și de putrejunea viermilor plină fiind. să le dea papii ale căruia părinte este el. Pentru aceasta cea întru cea puturoasă sărată stropire de jos împuțiciune prin chemare, nu știe a curăți, ci a întina pe cel ce se stropește.

CAPITOLUL 43.

ARĂTARE, CUM CĂ CEA A LUI EVNOMIE TURNARE DEASUPRA, ȘI CEA JIDOVEASCĂ STROPIRE, SE ÎMPOTRIVESC DUMNEZEESULUI BOTEZ, PENTRU CĂ ACELEA SUNT CĂLCARE, IAR DOBÂNDIRILE CĂLCĂRII SUNT MOARTE, PENTRU ACEASTA ÎL ȘI OMOARĂ PE CEL STROPIT. IAR DUMNEZEIESCUL BOTEZ ESTE GRAI AL DOMNULUI, PENTRU ACEASTA ÎL MÂNTUIEȘTE PE CEL CE SE BOTEAZĂ.

Și nu grăiesc cei ce pe cea a lui Evnomie turnare deasupra, și pe cei ce jidovi morți mortăcioasă stropire o primenesc, cum că ajunge numai chemarea Sfintei Troiță, prin

puturoasă sărată stropire a curăți păcatele. Pentru că dacă și chemarea aceeași este, însă cele trei sfinte Botezuri, adică cele trei scufundări, și împutita sărata stropire, cu totul osebioase sunt. Căci care împărtașire e celui dezgolit către cel îmbrăcat om; sau care împărtașire e ungerii sfântului unt de lemn, spre scuipitul cu sare; sau care împărtașire e Sfînțitei Scăldători, spre nesfînțite Scăldători, sau care împărtașire e untului de lemn celui Sfînțit, celui ce în chipul crucii se toarnă deasupra în Sfînțita Scăldătoare, către sarea cea ce întru pahar se aruncă; sau care împărtașire e scufundărilor, și ridicărilor, către stropire; Pentru că Sfînțitele semne ale Dumnezeesului Botez, sunt grai al Domnului. Iar graiul Domnului este Duh de viață, însuși Domnul, zicând, Graiurile Mele sunt Duh, și viață, având adică darul Duhului, care dă viață veșnică. Iar cea sărată stropire, și scuipitul cu sare amestecat, este călcare, și nesupunere, iar dobânzile călcării, și ale nesupunerii sunt moarte, și mânia lui Dumnezeu, adică ea cea a sufletului moarte și la mânia lui Dumnezeu adică la cea a sufletului moarte, și la mânia lui Dumnezeu îi duce pe fii nesupunerii călcarea, deci dacă moartă este stropirea cea sărată, și scuipitul cel cu sare amestecat, iar Sfintele semne ale Dumnezeiesului Botez, sunt Duh , și viață, cum vor putea a se împărtași unele cu altele; unele adică omorând, iar altele viață făcând; iar pentru ca și în alt fel să zic. Ce facem deșertăciune, și alăturând pe cele tainice ale Duhului Sfânt și pe Sfintele Taine cele negărite, cu cele jidovești putrede stropiri ale ereticilor.

CAPITOLUL 44.

ARĂTARE, CUM CĂ DE VREME CE UNA ESTE CEA DOGMATICEASCĂ A DUHULUI HOTĂRÂRE, ȘI A SCUFUNDĂRILOR, ȘI A CHEMĂRII, UNA DIN DOUĂ LEPĂDÂNDU-SE, ATOT DUMNEZEESUL BOTEZ SE PRIMENEȘTE, ÎNCĂ ARĂTARE DIN DUMNEZEIASCA SCRIPTURĂ, CUM CĂ BISERICA LUI HRISTOS CEA FĂRĂ PRIHANĂ, SAU ÎNTINĂCIUNEA DOGMELOR NICI CE CUM PRIMEȘTE, CĂLCAREA PE TAINĂ O PREMENEȘTE, IAR CEL CE AU CĂLCAT, DE CELE ALE GHIENEI NU VA PUTEA A SCĂPA.

Căci zice Duhul Sfânt prin Apostoli, trei Botezuri ale unei învățături a săvârși. Adică trei scufundări întru un Botez. Și întru fiecare scufundare, un nume al Sfintei Troiți a se grăi. Vezi aicea cu multă socoteală. Că dacă una este cea dogmaticească hotărâre

a Duhului, și a scufundărilor, și a chemării, a tot întocmai urmează și primejdia una din două lăsată fiind, Dumnezeiescul Botez premenit a fi. Pentru aceasta singură o mărturisește cartea facerii. Pentru că și a lui Cain, și a lui Abel una era chemarea către Dumnezeu, căci amândoi întru numele Domnului săvârșea jertfa ci jertfele [erau] osebioase, căci ale unuia [era] bune, iar a celuilalt prihană având. Pentru aceasta jertfa lui Abel nici o prihană având, care după adevăr Botezul însemna, lui Dumnezeu era bine primită. Iar a lui Cain jertfă, prihană având, care pe cea care a toată prihană este o însemna sărată stropire, și cu sare scuipire, urâtă lui Dumnezeu era, nici o folosire luând dintru chemarea cea către Dumnezeu, Pe însuși aceasta și cea leviticească o cuprinde dogmaticeste scrisă, grăind așa. Dobitoc neavând prihană, se primește la jertfă, iar dobitocul care are prihană, nu se primește la jertfă. Căci cel ce nu avea prihană, închipuire era a Botezului celui după adevăr, iar cel ce avea prihană închipuire era a împruțitei stropiri cei fără de lege. Și cum că aceasta așa sunt, ascultă pe Pavel așa grăind. Acestea adică cu închipuire acelora se întâmpla. Iar sau scris spre învățătura noastră, la carii sfârșitul veacurilor au ajuns. Iar Domnul voind prea întrecerea noului așezământ a o arăta, au zis. Decât Biserica mai mare e aicea. Ma. () rân10. ultim cuv. pg. 39 r. Vază și întru cea leviticească și altă arătare, plină fiind de cutremur, care se făgăduiește a covârși tot cutremurul, cei ce grăiesc că ajunge numai chemarea, prin călcarea puturoasei sărate stropiri a curăți păcate. Că și Aaron și fii acestuia, pe aceiași chemare o grăia către Dumnezeu, tămâind înaintea Domnului, ci de vreme ce Aaron lua foc din altar, pe care au poruncit lui Domnul, pentru aceasta primea Dumnezeu tămâierea lui, căci închipuire era a celui după adevăr Botez, Iar de vreme ce fii lui Aaron, au luat foc nu din cărbunăria jertfelnicului, ci dintru alta, pe care n-au poruncit lor Domnul, pentru aceasta nu numai nu au primit tămâierea acestora Domnul, ci și cu foc iau mistuit, pe dânșii după ce s-au apucat a tămâia. Iar cea a acestora călcare, închipuire era a călcării cei puturoase săratei stropire și cu sare scuipire, ci și cu Nealăturare mai mare e aicea călcarea; Căci acolo umbra lucrurilor era, iar aicea lucrurile umbrei. Acolo adică mică oarecare călcare, adică schimbare a focului, iar aicea a toatei Sfințitei Scăldătoare cei care din cer se pogoară e schimbare. Deci aceasta în minte să le pună cei ce călcările săratei stropiri, și a celei cu sare scuipiri, ca pe un Dumnezeiesc Botez le primesc, și să înțeleagă pe proorocul care grăiește. Blestemați cei ce se abat de la poruncile Tale, Psalm. 118. vers. 21. adică din calea cea dreaptă, spre schimbarea dogmelor, căci sfeșnicul cel de aur pe care l-au văzut proorocul Zaharia, pe Biserica o însemna zice Sfințitul Chiril. Căci precum aurul cel curat, tot fulgerând nimic oarecare rugină primește de obște a zice, așa și Biserica lui Hristos cea fără prihană, cu dreptate și cu curăția dogmelor fulgerând, nici mică oarecare prihană, sau întinare a dogmelor primește. Căci legea Domnului, fără prihană, împreună glăsuitoare este cu sfințitul Chiril, și sfințitul cel cu Gură de Aur, tâlcuind pe cea a Apostolului grăire, care grăiește, oricine vouă ar bine vesti afară de ceia ce am bine

vestit, măcar înger din cer, să fie Anatema. Oricare ar păzi toate dogmele Bisericii adică cu adevărate, iar a greși întru mic ceva dintru acestea, le-au prefăcut pe toate. Și aceasta luminos o au arătat fii lui Aaron Căci pe cea a tuturor Tainelor ei fără greșeală o păzea adevărate, însă greșind ei întru mică oarecare greșeală, lucrul focului de la Dumnezeu să făcură. Pentru aceasta să se teamă să se teamă de Dumnezeu, cei ce puturoase sărate stropiri, și cu sare scuipit, ca pe un Botez Dumnezeesc primesc, nu cumva aceiași vor pătimi, care au pățimit fii lui Aaron, iar dacă pe simțitorul acesta foc îl vor fugi, pe cel al ghenii foc al fugi nu vor putea. Căci în cea veche sfârșitul călcării, începere a muncii se făcea. Iar în dar, sfârșitul vieții îl primește gheena. Căci zice acolo Dumnezeu prin proorocul Isaia, dacă mă veți asculta pe Mine, bunătățile pământului veți mânca, iar dacă nu, sabia vă va mânca pe voi. Iar aicea Domnul zice, dacă mă veți asculta pe Mine, bunătățile, nu ale pământului, ci ale cerului veți mânca, iar dacă nu, sabia nu a pământului, ci a ghenei vă va mânca pe voi.

CAPITOLUL 45.

ARĂTARE, CUM CĂLCAREA LUI ADAM AU ADUS PĂCATUL ÎN LUME, IAR STROPIREA, SCUIPITUL ȘI SAREA, FIIND CĂLCARE A DUMNEZEESCULUI BOTEZ, NU POATE A ȘTERGE PĂCATUL DIN LUME.

Și adică cu cuviință, căci nici de cum știu, căci călcarea lui Adam păcatul al aduce în lume au putut. Iar cea a puturoasei săratei stropiri, și a celui cu sare scuipit călcare, cum va putea păcatul lumii al șterge; Căci călcarea pe călcare a doftori nu știe. Ci călcarea a călcării adăogire a se face obișnuiește din fire. Căci dacă Dumnezeu prin călcare păcatul călcării ar fi vrut al goni, nici din început ar fi slobozit prin călcare adus a fi în lume. Iar dacă prin călcare au slobozit păcatul a o cuprinde pe lume, prin călcare păcatul călcării al goni din lume nu voiește. Pentru că ascultarea este viață. Iar neascultarea este moarte. Căci dacă neascultarea moarte fiind, pe cea a sufletului moarte în lume a o aduce au putut, viața sufletului prăpădindu-o, cum iarăși cea a stropirii neascultare va putea viața sufletului înapoi a o chema, moartă fiind; Căci cea a doua neascultare la întâia neascultare adăogare a adăoga obișnuiește din fire. Deci se cade nouă prin ascultare a chema pe Darul Duhului, pe care prin neascultare l-am pierdut.

CAPITOLUL 46.

ARĂTARE, CUM CĂ NOI GOLI FIIND ÎNTRU BOTEZ, URMĂM LUI ADAM CELUI GOL ÎNTRU DAR. IAR DUMNEZEIASCA SCĂLDĂTOARE O ARE ÎNCHIPUIRE PE NĂSCĂTOAREA DE DUMNEZEU. DECI LATINII ÎMBRĂCAȚI FIIND ÎNTRU STROPIRE, URMEAZĂ LUI ADAM ÎMBRĂCAT FIIND CU HAINILE CELE DE PIELE. IAR STROPIREA O ARE ÎNCHIPUIRE PE EVA DUPĂ CE AU CĂLCAT.

Pentru aceasta supunându-ne Duhului Sfânt, celui ce poruncește a ne dezgoli de haine, când voim a ne Boteza, Gol întru dar fiind, că era gol, și nu se rușina , având acoperind pe el darul Duhului, urmează lui Adam dezbrăcând pe omul cel vechi, adică păcatul, și îmbrăcând pe cel nou, adică darul Duhului în Botez, care este asemănare a crucii, și a morții, a îngropării, și învierii Domnului cei din morți, Iar Sfințita Scăldătoare, însortire are de sus a urma Născătoarei de Dumnezeu, care fără păcat au născut pe Iisus, au zugrăvit chipul scăldătorii. Iar înțelepții latinilor a se bucura ascultării zicând, și împreună pururi cu neascultarea viețuind. fără de lege spre fără de lege, și păcate spre păcate pururi adaugă, stropind. Căci nesupunându-se Duhului Sfânt, care poruncește prin Apostoli a se dezgoli de haine cei ce vor a se Boteza, îmbrăcat fiind cu hainele cele de piele ale păcatului urmează lui Adam, călcând porunca Domnului, care știe a prea întrece pe cea oprită despre Adam mâncare, iar sărata stropire, și scuipitul amestecat cu sare, însoțire are de jos a urma Evei care au călcat. Căci precum aceia porunca Domnului călcându-o au zămislit întru fără de legi, și întru păcat au născut pe Cain cel fără de lege, așa, și cea sărată stropire, și scuipitul cu sare amestecat, călcând pe Duhul Sfânt, care adică Sfințită Scăldătoare, și întrânsa trei scufundări și ridicări dogmatisește, și întru fără de legi stropesc, și întru păcat, cu scuipire, cu sare ung pe tot latinul întinat săvârșindu-l.

CAPITOLUL 47.

ARĂTARE, CUM CĂ CEI CE PE CEA PUTUROASĂ STROPIRE O ASEAMĂNĂ, CU DUMNEZEESCU BOTEZ; ASUPRA CELUI

FĂRĂ CE PRIHANĂ PÂNTECE AL NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU NĂVĂLESC

Vezi dar unde cele ale păgânătății năvălesc; căci primirea puturoasei săratei stropiri, asupra celui fără prihană pânțece al Născătoarei de Dumnezeu se cutează. Căci dacă puturoasa sărată stropire, poate a curăți păcatele, precum Dumnezeiasca Scăldătoare, este de asemenea puturoasa stropire, cu cel fără prihană pânțece al Născătoarei de Dumnezeu, zugrăvind, chipul ei, precum și Sfințitei Scăldătoare, precum sau scris, Bucură-te cea ce închipui-ești chipul scăldătorii. Pentru aceasta să contenească de una ca aceasta păgânătate cei ce cutează pe cea puturoasă stropire a o asemăna, cu cel fără prihană pânțece al Născătoarei de Dumnezeu. Căci nu suferă Domnul despre oarecari defăimată fiind Maica Lui mai curată făcându-o decât îngerii cei fără de trup. Și mai vârtos pe Dumnezeiescul Duh îl defaimă. Căci marele părintele nostru Vasile, alăturare făcând celor trei Botezuri, pe care mai sus le-am zis grăind, grăiește așa, pe cât Domnul întrece pe Ioan, pe atâta, și Botezul Domnului, întrece pe Botezul lui Ioan, iar Biserica vrând a lăuda pe Născătoarea de Dumnezeu, grăiește, Nu Sfințita Scăldătoare închipuiește pe chipul Născătoarei de Dumnezeu, ci Născătoarea de Dumnezeu sau învrednicit a închipui pe chipul Scăldătorii. Căci precum Iisus s-au făcut zămislindu-se în pânțecile Născătoarei de Dumnezeu; așa apa cea cursă din coasta Domnului, sau făcut pânțece al Miresei. Și pe cât cel ținut în pânțecile Născătoarei de Dumnezeu a o covârși pe Născătoarea de Dumnezeu știe, ca unul ce este făcător al tuturor, pe atâta apa cea ce se ține în pânțecile Miresei, a covârși știe pe Mireasă. Ca una ce spală păcatele a toată lumea, și prin care Mirele adică o face Mireasă pe Mireasă. Iar dacă Născătoarea de Dumnezeu știe cu neasemănare a o covârși pe cea văzută, și pe cea nevăzută făptură, de vreme ce dintrânsa s-au născut ziditorul tuturor, cum apa cea din Dumnezeiasca coastă cursă, în Dumnezeiasca Scăldătoare, nu se va arăta mai presus de asemănare covârșind, și pe cea văzută și pe nevăzută zidire; Pentru aceasta arată Biserica pe Dumnezeiasca Scăldătoare mai întâi a fi de Născătoarea de Dumnezeu. Iar cei ce puturoasa stropire o asemăna cu Sfințita Scăldătoare, grăiesc, cum că stropirea cea puturoasă și plină de viermi, mai întâi este de Născătoarea de Dumnezeu. Vai nerușinare, amar nebunie, și păgânătate. Pentru aceasta nu mă dumiresc cu care numiri i-aș chema pe dânșii. Căci cu care nume iar chema neștine pe ei, iarăși rămâne de vrednicie. Căci ascuțind limba lor ca șerpilor, și luând veninul aspidelor sub buzele sale, îl varsă deasupra dogmelor Domnului, pe cea sărată puturoasă stropire asemănându-o cu Dumnezeiescul Botez, și mai presus înălțându-o pe aceasta de cea fără de asemănare mai slăvită decât Serafimii Născătoare de Dumnezeu.

CAPITOLUL 48.

ARĂTARE, CUM CĂ CEI CE PRIMESC STROPIREA CEA PAPEASCĂ URMEAȘĂ BASMELOR CELOR ÎNȘELĂTOARE, CĂLCÂND PE APA CEA CURSĂ DIN DUMNEZEIASCA COASTĂ ÎN DUMNEZEIASCA SCĂLDĂTOARE.

Și adică cu cuviință. Căci nu au umblat întru cuvintele darului cele ce ies din gura lui Iisus, ci au urmat înșelătoarelor basme, căroră darurile e iadul. Deci pentru aceasta și-au pus urechile lor în iad, iar limba lor în cer, și cele ce se învață de jos, pe acestea le trimite în sus. Și sau făcut gâtlejul lor groapă deschisă, trimițând la cer multă pe cea a hulirii împuțiciune. Căci primirea puturoasei stropiri, asupra Domnului nostru Iisus Hristos năvălește. Care pe cea Dumnezeiască Scăldătoare prin limba Sfinților săi Apostoli cu mâna Sfințitului Dionisie o au scris. Iar aceștia dimpotrivă vrând al spurca pe așezământul Domnului, înainte o pun pe cea puturoasă stropire la Dumnezeiescul Botez. Pentru aceasta adaoge lor rele Doamne, adaoge lor rele, Căci au risipit așezământul Tău, pe care nu cu cerneală, ci cu cinstitul Tău sânge l-ai scris.

CAPITOLUL 49.

ARĂTARE, CUM, COASTA DOMNULUI AU IZVORÂT APĂ ÎN DUMNEZEIASCA SCĂLDĂTOARE, IAR SÂNGELE ÎN SFÂNTUL POTIR. ȘI PRECUM CEA A TAINELOR DUMNEZEIASCĂ ADUCERE DACĂ NU SE VA SĂVÂRȘI, NETREBNICĂ ESTE CELUI CE O UNELTEȘTE, AȘA ȘI DUMNEZEIASCA SCĂLDĂTOARE DACĂ NU SAR SĂVÂRȘI. NETREBNICĂ ESTE CELORA ÎNTRU CARE SAR FACE.

Căci însulițat fiind Domnul, două izvoare au izvorât din prea curata Lui coastă. Dintru care unul sânge, iar celălalt apă au izvorât. și cea Dumnezeiască a Tainelor aduce însortire are de sus, a se îmbogăți cu sângele, iar Dumnezeiasca Scăldătoare însortire are de sus, a se îmbogăți cu apa. Și una a curăța știe, strein cu apa. Iar cealaltă prea slăvită a hrăni cu sângele o biruiește din fire. Și precum cea a Tainelor Dumnezeiască aducere, și Sfințitul Mir acesta după sine sunt Taine, și mai înainte

până neștine le-ar unelti pe acestea, așa și apa cea Dumnezeiasca Scăldătoare, singură de sineși este Taină, și mai înainte până ce sar Boteza neștine întrânsa. Și iarăși precum cea Dumnezeiască aducere a Tainelor, și Sfințitul Mir, dacă nu vor fi săvârșite netrebnice sunt celui ce le uneltește pe acestea. Deci așa și Dumnezeiasca Scăldătoare, dacă nu va fi săvârșită precum cea tainică învățătură învață prin Taină. Netrebnică este celuia ce o uneltește pe aceasta, și aceasta o adeverează împreună cu ceata părinților, și Dumnezeiescul Chiril grăind așa. De vreme ce împreună pus ceva, și nu prost după fire, e omul, din două împreună amestecat, din trup simțitor, și din suflet înțelegător. De îndoită slujire iau fost lui trebuință spre a doua naștere, care cu rudenie în chip oarecare să se afle spre amândouă acelea arătate. Căci cu Duhul se sfințește duhul omului. Iar cu apă iarăși sfințită, trupul. Căci în ce chip, apa cea ce se varsă în căldări, cu puterile focului împreunându-se, pe cea din dânsul putere o primește, așa prin cea a Duhului lucrare, apa cea simțitoare spre Dumnezeiască oarecare, și negrăită putere se preface, și sfințește de aceia pe cei întru care sar face. Și adică cu cuviință. Căci dacă Dumnezeiasca Scăldătoare nu sar săvârși precum tainica învățătură învață prin Taină nu se va învrednici îmbogățită a fi întrânsa cu apa cea cursă din Dumnezeiasca coastă, căci aceasta este apa cea cursă din Dumnezeiasca coastă întru Sfințita Scăldătoare. pe care Iisus prin limba Apostolilor cu mâna Dumnezeescului Dionisie o scria, înălțându-se la ceruri. Acestea înțelegându-le slava cea mare a Sfinților Părinți, Vasile, și gurile celor ce nu o voiesc de nevoie a fi apa Sfințitei Scăldători, voind a le îngrădi. grăiește așa. Pe cât întrece Domnul pe Botezătorul Ioan, pe atât și Botezul Domnului îl întrece pe Botezul lui Ioan, deci cu apa aceasta vărsată din coasta Domnului, îmbogățită, făcându-se Dumnezeiasca Scăldătoare, sau învrednicit întâie a fi de Născătoarea de Dumnezeu. Căci că nu Născătoarea de Dumnezeu au dat sfințire apei cei izvorâte din Dumnezeiasca coastă, Botezându-se întrânsa, ci încă Născătoarea de Dumnezeu au luat dar dintrânsa, măcar și înainte curățită fiind prin Duhul, când au zămislit pe Iisus. Iar dacă sau învrednicit întâie a fi de Născătoarea de Dumnezeu, ce neștine, ar zice, pentru Serafimi, și Heruvimi, carii fără de asemănare mai de jos sunt decât Născătoarea de Dumnezeu.

CAPITOLUL 50.

ARĂTARE, CUM CĂCI CĂȚI PRIMESC PE PAPEASCA STROPIRE, DESPRE DUHUL CEL VICLEAN SE MIȘCĂ, ȘI SE ASEAMĂNĂ JIDOVILOR, CELOR OMORĂTORI DE HRISTOS, ȘI FIILOR DE NĂPÂRCĂ.

Și cu toate acestea adică așa fiind, însă cei ce de la duhul cel viclean se lucrează, și pe cele ce plac celui ce îi învață pe ei le sărută grăiesc, cum că nu este de nevoie Dumnezeiasca Scăldătoare la Dumnezeiescul Botez, ci numai chemarea, fără apa cea cursă din Dumnezeiasca coastă întru sfințita Scăldătoare, poate Dumnezeiescul Botez a săvârși. Și adică cu cuviință. Căci că este dea dreapta lor diavolul, întunecând cugetul lor. Pentru aceasta întunecându-se li sau părut cu necunoștință, cu cuviință a fi pe apa cea din Dumnezeiasca coastă cursă, a o asemăna cu stropirea cea plină de împuțiciune și de viermi. Pentru aceasta se aseamănă jidovilor celor omorători de Hristos. Căci precum aceia pe cea din Dumnezeiasca coastă apă o au vărsat. Nu pentru ca să o cinstească, ci pentru ca să se necinstească, așa adică și aceștia. Căci că au primit Dumnezeiasca Scăldătoare, care de sus sau învrednicit îmbogățită a fi cu apa cea cursă din Dumnezeiasca coastă, cu stropirile jidovilor, și după aceasta puilor de năpârcă aceia au urmat. Căci precum acelea, numai întâi stau mâncând pântecele maică-sa, mai înainte ce pe taină o vor omorî, și așa omorâtă fiind din maică ieșind alt loc schimbă. Deci așa și aceștia, numai întâi stau pe maica punerii de fii necinstindu-o, până ce ca pe o netrebnică o vor părăsi, și așa defăimată maica punerii de fii ieșind afară, către stropirile jidovilor se pogoară, lepădându-o pe maica punerii de fii, care în sortire are de sus îmbogățită a fi cu apa cea izvorâtă din Dumnezeiasca coastă. Pentru aceasta i sau lăsat de sus ei, și de Născătoarea de Dumnezeu mai întâi a fi. Pentru aceasta iarăși proorocul David grăiește. Adăoge lor rele Doamne, adăoge lor rele, că au risipit așezământul Tău, au pângărit Sfintele Tale, spurcat-au apa cea cursă din preacurata coasta Ta.

CAPITOLUL 51.

MĂRTURII ALE SFINȚILOR PĂRINȚI, CUM CĂ APA CEA ÎNTRU DUMNEZEIASCA SCĂLDĂTOARE PRIN DARUL DUHULUI SE PREFACE, ȘI SE FACE APA CEA CURSĂ DIN DUMNEZEIASCA COASTĂ.

Și cum că apa cea întru Dumnezeiasca Scăldătoare prin venirea Sfântului Duh se preface întru oarecare Dumnezeiască, și negrăită putere, și se face apa cea cursă din Dumnezeiasca coastă, și atunci poate curăți păcatele celor ce se Botează întrânsa, arătat este din mărturiile Sfinților. Căci mărturisește Dumnezeiescul Chiril. întru cea de la Ioan. 19, cap. grăind așa. Precum mai sus am zis grăind. Iată și Teodorit, întru

cel de la Ioan, cap: însă ostașii dăruind pe Hristos jidovilor îl împunge, și sânge, și apa iese, și aceasta strein. Căci aceia adică și trupul mort se ispitea al batjocori, iar batjocora lor întru minune împrejur au stătut, și sânge din trup mort a ieși (este) preaslăvit, însă are cineva clevetind a grăi, cum că poate să fie oarecare putere viețuitoare încă în trup. Iar apa ieșind, face pe minune ne-împotrivă grăind. Și nu prost acestea se fac, ci spre Biserică. Căci viața prin aceste două se alcătuieste. Căci prin apă adică ne naște-m, iar prin sânge și prin trup ne hrănim. Prin o cântare cu aceștia și slava Părinților Andrei Criteanul (grăiește) facă-se mie Scăldătoare sângele cel curs din coasta Ta, împreună și băătură, cea izvorâtă apă a iertării. Pentru ca despre fiecare parte să mă curățesc ungându-mă, bând, și iarăși acesta. Pahar Biserica a câștigat pe coasta Ta cea de viață aducătoare, dintru care îndoit izvor nouă au izvorât al iertării și al cunoștinței. Așijderea și Vrienie. Sângele și apa zic (sunt) cele cu adevărat înfricoșate Taine. Pe aceasta iarăși o mărturisește și Apolinarie la aceasta. Și unul din ostași, cu sulița coasta Lui au împuns, iar din Sfânta coastă apă curge, și sânge care sunt Tainele, prin care se curăță lumea, întrucât păcatele le spălăm, împreună viind întru aceiași cele după lege despărțite. Căci era adică ale sângelui stropiri spre curățire, și prin apă Botez spre curățire, de vreme ce toate era spre Hristos înainte cugetându-se. După chipul acesta amândouă da trupul Domnului lumii, și sânge Sfințit, și apă Sfântă. Și Damaschin zice. adus-au nouă, din Sfânta și prea curata coastă, izvor al iertării, apă spre a doua naștere, și spălare și a păcatului, și a stricăciunii, iar sânge, băătură, de viață pururi veșnică, pricinuitoare. Și porunci nouă au dat, prin apă a doua oară a ne naște, și prin Duh, prin rugăciune, și prin chemare peste apă viind Duhul Sfânt. Căci de vreme ce îndoit e omul, din suflet, și din trup, îndoită au dat nouă și curățirea, și prin apă și prin Duh, Duhul adică pe cel după chip. și după asemănare, întru noi de iznoavă înoindu-l, iar apa, prin darul Duhului curățind trupul de păcat, și de stricăciune slobozindu-l. și pe cea a morții adică închipuire, împlinindu-o apa, iar Duhul, pe cea a vieții dându-o logodire. Spre aceasta încă, și în glasul al treilea al paraclisului, prin singură grăire. Picături ale sângelui celui din Dumnezeu curs, și al apei, au umplut lumea vărsându-se din coasta Ta cu apa adică speli, ca un îndurat păcatele tuturor Doamne, iar cu sângele iertarea o scrii.

CAPITOLUL 52.

ARĂTARE, CUM CĂ CELE TRUPEȘTE ÎNTÂNPLATE LA ADAM, DUHOVNICEȘTE ERA CUGETARE LA HRISTOS ÎNCĂ ȘI CEI CE NU SAU NĂSCUT DIN COASTA LUI ADAM, ADICĂ DIN EVA, NU

AU FOST OAMENI. CI DOBITOACE NECUVÂNTĂTOARE. AȘA ȘI CEI CE NU SAU NĂSCUT A DOUA OARĂ DIN COASTA ADICĂ DIN DUMNEZEIASCA SCĂLDĂTOARE, NU SE GRĂIESC CREȘTINI CE ERETICI, ȘI PĂGÂNI.

Și adică cu cuviință. Căci ceia ce la Adam firește sau făcut, aceasta la Domnul mai presus de fire au urmat. Căci dormind Adam i sau luat coasta dintru care două firești au ieșit de nevoie lumii. Naștere a oamenilor, și hrănire a laptelui, așa dormind Hristos pe cruce sau împuns în coastă, dintru care două mai presus de fire și duhovnicești, și de nevoie au curs lumii, apă nașterii a doua, și sânge al hranei. Ci de vreme ce dintru pământesca coastă au izvorât vârful răutăților, păcatul, și moartea, și stricăciunea; Pentru aceasta cu cuviință au fost a izvorî dintru cerească coastă mărginimea bunătăților, curățirea păcatelor, și viață, și ne-stricăciune. Și precum pământescul Adam pe care din coasta sa, adică din Eva iau născut, acestora și țâțele ei le-au dat a le suga. Iar cele ce nu sau născut din singură coasta lui, acestea nu au fost oameni, ci dobitoace necuvântătoare. Pentru aceasta nici pe țâțele ei au putut a le suga. Deci așa și cerescul și noul Adam, pe care adică din singură coasta Lui, adică din Scăldătoare a doua oară iau născut. Acestora și din sângele cel curs din coasta Lui le slobozește a bea, iar cei ce nu sau născut a doua oară, din coasta Domnului, adică din Dumnezeiasca Scăldătoare, ci din altă oarecare satanicească izvodire, aceștia nu sunt fii ai lui Dumnezeu, ci ai satanei, nici iarăși sunt creștini, ci păgâni. Căci știe Scriptura ai numi pe păgâni și pe eretici, precum zice canonul Apostolilor, pe cel întinat de la păgâni adică eretici, pentru aceasta nici vor putea a bea din (sângele) cel vărsat din Dumnezeiască coastă, măcar deși cu Sfântul Mir sar unge nenăscându-se a doua oară din coasta Domnului. Căci ceia ce este pământescului om haina, aceasta este cerescului om Sfântul Mir. Și precum cele nenăscute din coasta lui Adam necuvântătoare dobitoace, nici omenească haină îmbracă, nici iarăși țâțele ei au putut a le suga, așa cei nenăscuți al doilea din coasta Domnului adică din Dumnezeiasca Scăldătoare, nici cu Sfântul Mir se ung, nici iarăși vor putea a bea sângele cel curs din Dumnezeiasca coastă. Căci dacă cel pământesc Adam pe cele necuvântătoare dobitoace, care nu sau născut din singură coasta lui nu le-au învrednicit pe acestea a le îmbrăca cu haină omenească, nici iarăși a le hrăni cu laptele Evei Cum cerescul Adam pe cei ce sau născut a doua oară din coasta cea cerească, adică Scăldătoare, va învrednici pe dânșii cu cerească haină ai îmbrăca, adică cu Sfântul Mir, și ai hrăni cu sângele cel curs din Dumnezeiasca coastă; Căci precum pământescul mire Adam fără de Eva mireasa cea pământescă, nu putea a naște pământești fii, așa (și) cerescul Mire, adică chemarea fără pântecel Miresei cel ceresc, adică fără de Scăldătoare, nu poate cerești fii a naște. Iar dacă cel ceresc Mire, nu numai prin cel ceresc pântecel al Miresei a doua oară naște fii

cerești, ci și prin alt oarecare, pământesc pânțece a doua oară naște cerești fii, urmează Mirelui celui ceresc, nu numai cerească Mireasă a avea, ci și altele oarecare pământești. Iar dacă aceasta cineva va înțelege, aceasta știe a covârși toată păgânătatea. Căci precum Iisus sau făcut șezând în pânțecile singurei Născătoarei de Dumnezeu așa și apa cea cursă din coasta Domnului, sau făcut pânțece al singurei Miresei cei cerești. Pe care uneltindu-l Mirele cel ceresc, pe fii cei cerești a doua oară îi naște. Iar pe pânțecile cel pământesc al săratei stropiri, și a cei cu sare scupiri, pe care o uneltesc latinii, l-au dat satanii, pentru ca pe latinii cei pământești a doua oară născându-i, săi facă al tartarului. Căci e cu neputință cei născui a doua oară din cea puturoasă sărată stropire, și cu sare scupire, a avea pe aceiași cerească naștere, pe care o au cei a doua oară născuți din cereasca Scăldătoare. Și adică cu cuviință. Căci nu se cădea celor ce nu au pe Mireasă maică și pe Mire Tată, al avea întru uneltire pânțecile Miresei. Ci pe puturos pânțece al săratei stropiri, și a cei cu sare scupiri trebuință e latinilor, Pentru ca cu cea bună naștere a doua oară să se nască. Acestea așa având nenăscându-se a doua oară asemenea cu noi latinii dintru Dumnezeiasca Scăldătoare, nu pot a se împărtași Dumnezeieștilor și înfricoșatelor Taine, Măcar de-și sar unge cu Sfântul Mir, nici de cum se folosesc, nenăscându-se a doua oară din coasta Domnului. Iar dacă cineva neînvățat fiind, pe cei nenăscuți a doua oară din Dumnezeiasca coastă, adică Scăldătoare, iar primi ai unge cu Sfântul Mir pe dânșii, aceasta voiește a arăta, cum că și cele nenăscute din coasta lui Adam necuvântătoare dobitoace, sunt fii ai lui Adam. Căci dacă cei nenăscut a doua oară din pânțecile Miresei, sunt fii ai Mirelui, și ai Miresei, cu mult mai vârtos cele nenăscute din Adam, și din Eva necuvântătoare dobitoace, sunt fii ai lui Adam, și ai Evei. Și dacă aceasta cu adevărat se ține, și omul poate a naște necuvântător dobitoc, și dobitocul pe om. și cu urmare Dumnezeiasca Scăldătoare, pe care a doua oară îl naște este ne Botezat, și cel ne Botezat a doua oară născut este din Dumnezeiasca Scăldătoare. Care adică decât toată păgânătatea este mai cu păgânătate.

CAPITOLUL 53.

ARĂTARE, CUM CĂ DOUĂ PĂMÂNTEȘTI NAȘTERI ȘI DOUĂ DUHOVNICEȘTI A DOUA OARĂ NAȘTERE AU URMAT FIRII OMENEȘTI. IAR CARE PRIN APĂ ȘI PRIN SARE PAPEASCĂ SĂ PARE A DOUA NAȘTERE. A TREIA FIIND, NU POATE AI FACE PE LATINI FII AI LUI DUMNEZEU, CI AI SATANII. ÎNCĂ CERE ȘI A TREIA ÎNAINTE URMĂTOARE FIREASCĂ NAȘTERE. PENTRU

ACEASTA LATINII SE ASEAMĂNĂ FĂCĂTORILOR DE CHIPURI, IAR STROPIREA CEA SĂRATĂ ȘI SCUIPITULE CU SARE IDOLILOR

Căci două pământești nașteri, și două duhovnicești nașteri a doua, care au urmat firii cei omenești, din cele de Dumnezeu insuflate Scripturi ne-am învățat. Și cele două adică duhovnicești a doua nașteri înainte următoare li se pare a avea pe cele pământești nașteri. Căci cea ce prin Duhul cu preaslăvire sau făcut duhovnicească a doua naștere a Născătoarei de Dumnezeu, înainte următoare a avea se pare pe cea ce din coasta lui Adam, strein sau făcut pământească naștere a Evei, iar cea ce din Dumnezeiasca coastă, adică Dumnezeiasca Scăldătoare, sau făcut duhovnicească a doua naștere, înainte următoare a o avea se pare pe cea din Adam, și din Eva sau făcut pământească naștere, dintru care toți oamenii sau născut. Căci toate cele întâmplare lui Adam, și la Eva, înainte cugetate au fost la Hristos, și la Născătoarea de Dumnezeu, căci precum, Adam au dat Evei trup curat de păcat, așa (și) Hristos au luat trup curat de păcat din Născătoarea de Dumnezeu, și cea a lui Adam călcare, ținere avea spre cea a Domnului întrupare. Căci de nu ar fi călcat Adam, nu sar fi întrupat Hristos. iar cea a Evei neascultare, ținere avea către cea a Născătoarei de Dumnezeu ascultare, că dacă nu ar fi auzit Eva blestemul, nu ar fi auzit Născătoarea de Dumnezeu blagoslovenia. Și precum Eva din coasta lui Adam pe cea firească naștere o au luat. Mai înainte de ase arăta călcător făcându-se Adam, Deci așa și Duhul, mai înainte până ce a se întrupa Hristos dintrânsa. Pentru aceasta întâia adică duhovnicească naștere a Născătoarei de Dumnezeu următoare a avea se pare pe cea întâia pământească Naștere a Evei. Iar cea a doua din Dumnezeiasca coastă, adică din Dumnezeiasca Scăldătoare, duhovnicească a doua naștere, înainte următoare se pare a avea pe cea a doua, pe cea din Adam și din Eva pământească naștere, precum zice Pavel. Fost-au întâiul om Adam, în suflet viețuitor, cel de pe urmă Adam, întru Duh de viață făcător, ci nu întâiul duhovnicescul, ci sufletescul, apoi duhovnicescul. Întâiul om din pământ pământesc. Al doilea om Domnul, din cer, în ce fel pământescul, unii ca aceștia și pământești, și în ce fel cel ceresc, unii ca aceștia și cei cerești. Și precum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc. Acestea așa fiind, cea prin sărată stropire papească a doua naștere a treia este. Căci nu este de asemenea, nici cu întâia duhovnicească naștere a doua a Născătoarei de Dumnezeu, nici iarăși cu cea a doua din Dumnezeiasca coastă, adică din Dumnezeiasca Scăldătoare duhovnicească a doua naștere. Pentru aceasta urmează cei prin sărată stropire papeștii priincioasei a doua naștere, a căuta, și a afla și a treia înainte următoare, firească naștere, căci fiecare naștere a doua, cere înainte următoare pământească naștere. Căci înainte urmează nașterea, și urmează aceștia nașterea a doua. Pentru aceasta se cuvine latinilor a căuta și a afla și a treia oarecare

înainte următoare firească naștere, împreună glăsuitoare cu cea prin sărată stropire trecioasă papească a doua naștere. Ci nu pot latinii a afla alta oarecare înainte următoare firească a treia naștere, dacă nu nașterea pe care o nasc făcătorii chipurilor teslărind idolii. Deci această naștere se arată a făcătorilor de chipuri se vede împreună glăsuind cu cea prin apă, și prin sare trecioasă papească a doua naștere. Căci precum aceia pe lemnele cele tăiate cele de la stejar avându-le jos materie, lucrează pe cei nesimțitori idoli. Deci așa și preoții latinilor, pe cei tăiați de la Biserica latini avându-i jos materie, morți despre Dumnezeiescul dar îi săvârșește pe cei stropiți. Și precum aceia închipuirea lui Dumnezeu uneltindu-o pildă, căci sau scris după chipul lui Dumnezeu l-au făcut pe el. Lucrează idoli, însă suflare viețuitoare a le da lor nu pot, deci așa și preoții latinilor, chemarea lui Dumnezeu uneltindu-o stropesc, Iar darul cel de viață făcător a le da celor stropiți nu pot. Căci precum idolilor arătată este dovedirea, dintru nesimțire, cum că suflare nu au vie, Așa arătat este stropiților din împuticiune, și din viermii stropirii, cum că stropiții darul cel de viață făcător. Pentru că împuticiunea, și viermii stropirii, nu darul lui Dumnezeu, ci mânia cea Dumnezeiască o artă. Și precum aceia pe carii idolii lucra, acestora Dumnezeiască cinstire văzuți au fost dându-le, deci așa și latinii, care adică au scornit lângă dânșii Taine grăindu-se, pe acestea ca pe niște de la Dumnezeu date Taine le cinstesc. Și precum idolii ei de la sine adică lor a ajuta nu putea. Însă altora li se părea, cum că de la dânșii luau dar. Așa adică și puturoasele stropiri singure lor a ajuta nu pot. Căci dacă ar fi putut, sar fi fost nevoit a izgonii relele cele ce sunt întrânsele. Ci nu le pot a le goni. Pentru aceasta put și sunt pline de viermi. Însă altora li se pare, cum că din trânsele iau dar sfințitor pentru că să se asemăneze lor, precum proorocul zice. Să se facă asemenea cei ce îi fac pe dânșii. Și precum făcătorii idolilor, uneori adică din lemne, uneori din marmură, iar alte ori din aramă pe idoli lucrându-i, aceiași slujbă fiecăruia o da, Deci așa și latinii, uneori turnare deasupra, și uneori stropire, uneltesc, pe cea papească Taină o săvârșesc, și alte ori cu lapte împreună cu miere ungea, iar acum cu scuipit împreună cu sare ung, aceiași dând cinstire și laptelui cu miere, și scuipitului celui amestecat cu sare. Pentru aceasta se cuvine latinilor ce știu a porunci a face vasele stropirii cei sărate, și a scuipitului celui cu sare a scrie deasupra acestora încă, și necunoscutelor Taine. Căci precum făcătorii idolilor din feluri de materii, pe dumnezei lucrându-i, nu știa când va ar fi și alt oarecare-le Dumnezeu, căruia numele nul cunoștea, și pentru aceasta a poruncit celor ce au zidit capiștea cea întru Atine a scrie deasupra aceștia, încă și necunoscutului Dumnezeu. Căruia adică închinăciune a o aduce sunt datori, Așa cu cuviință este și latinilor a face. Căci de vreme ce li sau poruncit cu necunoștință cu cuviință a fi din feluri de materii, adică, uneori din lapte, și miere, iar alte ori din scuipit, și din sare a izvodi Taine, poate nu au cunoscut nu cumva ar fi și altă materie, pe care se cădea a o lua și pe aceia la uneltirea Tainei, și nu o au luat. Și pentru aceasta cu cuviință este latinilor a porunci celor ce știu a izvodi vasele celor

ce grăiesc lângă dânșii Taine a scrie deasupra întru dânsele, încă și necunoscutelor Taine, căroră cinstire a o aduce sunt datori. Însă latinii întru unele, urmează Atineilor, iar întru unele, a se mai micșora se pare de Atinei. Căci Atineilor, dacă și mai înainte li se părea aceasta a o ne-cunoaște, necunoscutului Dumnezeu, însă mai pe urmă învățându-i Pavel, și tâlcuind aceasta necunoscutului Dumnezeu, se văd crezând lui Iisus. Iar latinilor mai înainte bine li se pare a lua de la Pavel Taina Dumnezeiescului Botez, , iar mai pe urmă și pierzând pe cel încredințat lor de la Dumnezeu prin Pavel Botez, au ajuns iarăși întru Tainele cele necunoscute, neputând a lua adevărată cunoștință a acestora și adică cu cuviință. Căci că de multe feluri este materia Tainelor celor papești, și pentru aceasta necunoștință a avea li se pare. Căci uneori turnare el deasupra sărată, iar alte ori stropire sărată, și alte ori cu lapte împreună cu miere ungea, iar acum cu scuipit împreună cu sare ung. Pentru aceasta întru cea desăvârșit pierzare au ajuns. ale adevăratelor și cunoscutelor Taine, cu mincinoase împreună viețuind, și cu necunoscute Taine. Pentru aceasta latinii și cu Babilonienii după necunoștință se pare se întrece. Căci precum acelora li se părea, cum că Dumnezeul lor Bil, mânca bucatele cele puse lângă dânșul, și nu putea a cunoaște, cum că preoții Bilului viind mânca mâncărurile acestuia de jos. Ci proorocul Daniel jos așternând cu cenușă tot pământul capiștii, și arătând urmele preoților, și a-le muierilor, și ale copiilor, muștră-au nesimțitoriu pe Bil; neputând a mânca, deci așa și latinilor se pare, cum că stropirea având cu împreună cu sine papească sare, poate a curăți păcatele, și nu pot a cunoaște, cum că viermii cei ce se nasc din trânsa mâncând pe cea papească sare, o opresc pe ea a curăți păcatele. Ci proorocul Iezechiel ca din fața Domnului stropind întru Dumnezeiasca Scăldătoare apă curată, slobodă de împruțiciune, și de viermi, o muștră putrezită, și mâncare viermilor stropirea, neputând a curăți păcatele. Pentru aceasta latinii a se mai micșora se pare de Babilonieni, Căci aceia cunoscând prin proorocul neputința Bilului, au urmat Dumnezeului căruia îi slujea proorocul. Iar latinii a cunoaște prin proorocul, pe cea de la Dumnezeu stropită întru Dumnezeiasca Scăldătoare curată apă, urmează împruțiciunii stropiri. Pentru aceasta împreună cu anatema, pe care de la Pavel o au pus în sân, și pe cele înăuntru vistierite găsite, Babilonienilor celor rămași până la sfârșit cu Bil, și n-au crezut lui Dumnezeu. În iad a scăpa nu vor putea, ca unii ce lumina Dumnezeiescului Botez au lăsat-o, și umblă întru întunericul stropirii.

CAPITOLUL 54.

ARĂTARE, CUM CĂ DUMNEZEESCU BOTEZ ESTE LEGE A DOMNULUI, IAR STROPIREA CEA PAPEASCĂ ESTE BÂRFEALĂ A PEA NELEGIUITORILOR.

Căci dacă lumină le numește Scriptura pe dogmele Domnului, grăind lumină sunt poruncile tale Doamne, iar călcările ereticilor, întuneric, minciună, și bârfele. Căci grăiește David Povestit-au mie prea ne-legiuitorii bârfele, ci nu sunt ca legea ta Doamne. Poruncile tale adevăr. Iar cel ce au lăsat lumina Dumnezeescului Botez, și umblă întru întunericul călcării, nu știe unde merge, căci întunericul călcării l-au cuprins pe el care nu știe unde merge, umblând întru întunericul călcării, cum va putea a primi lumina Dumnezeescului Botez; Deci grăiește Iisus Samarinencii ceea ce pe cele cinci cărți adică ale Dumnezeieștii Scripturi le primește, iar pe cea a prorocilor carte o leapădă. Dacă ai și darul lui Dumnezeu, și cine este care cu tine vorbește, ai cere de la dânsul apă vie. Iar noi grăim ereticilor celor ce primesc chemarea Dumnezeiescului Botez, Iar Dumnezeiescul Botez îl leapădă. De ați și cine este cel ce au dat Sfințitul Botez care de la ceruri se pogoară, și care este cea întru dânsul dăruire a Duhului, și cine este cel ce au dat pe cea de jos dată ereticilor puturoasă sărată stropire, și scuipit cu sare amestecat, și care este cea întru acestea pângăriciune, nu le-ați fi primit pe acestea ca pe un Dumnezeesc Botez, Căci dacă pe Botezurile cele de la Dumnezeu date legii ne-lucrătoare le-au făcut Dumnezeu, ce neștine ar zice pentru cele de jos date ereticilor puturoase stropiri, și scuipit cu sare; pentru aceasta puturoasa sărata stropire, nu a curăți păcatele, ci a pângări pe cel ce se stropește obișnuiește din fire:

CAPITOLUL 55.

ARĂTARE, CUM CĂ CEI CE GRĂIESC PE CEA PAPEASCĂ STROPIRE A FI CURĂȚITOARE DE PĂCATE DE ASEMENEA CU DUMNEZEIESCUL BOTEZ, ȘTIU A ÎNTRECE TOT ERESUL:

Căci dacă cea întru cea sărată stropire împuticiune, și viermi, vor putea a curăți păcatele prin chemare, de asemenea cu cea întru Sfințita Scăldătoare Dumnezeiască dăruire, nimic se osebește, darul Duhului Sfânt cel ce e întru Sfințita Scăldătoare, de împuticiune ceea ce e întru sărata stropire și putrejune. Dacă așa va înțelege neștine, ce mai cu păgânătate ar pute a înțelege, decât a o asemăna cu cea întru Sfințita Scăldătoare Sfințitoare Dumnezeiască dăruire, cu putoarea cea întru sărată stropire, și cu viermi; Căci dacă aceasta se ține de adevăr, cu puțință este nouă a zice, cum că

numai toată darea bună, și tot darul desăvârșit, de sus este pogorând de la Părintele luminilor, ci și de jos este suindu-se de la părintele întunericului, și cu urmare cele sus jos, și cele jos sus se fac. Acestea așa fiind, împutăciunea cea întru cea jidovească mortăcioasă sărată stropire, prin chemare nu poate a curăți de păcate ci al întina pe cel ce se stropește, și cu scuipit cu sare întina pe cel ce se stropește, și cu scuipit cu sare înăuntru se scuipă obișnuiește din fire:

CAPITOLUL 56.

ARĂTARE, CUM CANOANELE APOSTOLILOR ÎNTINAȚI ÎI NUMESC PE CEI BOTEZAȚI CU ERETIC BOTEZ, ȘI SUB ANATEMA ÎI PUN PE CEI CE NU BOTEAZĂ PE UNII CA ACEȘTIA ÎNTINAȚI:

Pentru aceasta canonul Sfinților Apostoli cel al patruzeci (și) șapte dogmatisește, întinați îi numește pe unii ca aceștia, grăind așa. Oricare episcop, sau preot pe cel ce după adevăr are Botezul dacă din început l-ar Boteza, sau pe cel întinat de la păgâni adică de la eretici nu-l va Boteza, să se lepede, Ca unul ce râde de crucea, și de moartea Domnului, neosebind preoții de mincinoșii preoți. Nedumerindu-ne noi aicea, cine e oare cel ce are pe cel după adevăr Botez, și cine e întinatul de la eretic mincinoși preoți; dezleagă nedumerirea canoanele Apostolilor dintru care cel adică al cincizecilea canon cuprinde pe cel după adevăr Botez; grăind așa. Trei Botezuri ale unei învățături a săvârși, trei adică cufundări întru un Botez, și la fiecare din scufundări, un nume al Sfintei Troiți al zice. Iar cel, 46: canon cuprinde pe cea întinată stropire grăind așa, episcop, sau preot primind Botezul ereticilor, lepădat a fi poruncim. Căci care împreună glăsuire lui Hristos spre veliar; adică care glăsuire e Botezului celui dat de la Dumnezeu spre cea de jos dată satanicească stropire. Asemenea o dezleagă pe această nedumerire, vasul tainelor. și a celor negrăite Taine ale Duhului, cel mult întru cele Dumnezeiești, grăiesc, Dionisie dogmatisește grăind așa. Deci pe cel ce sfințit se Botează, cea tainică învățatură, prin Taină îl duce prin cele trei scufundări și ridicări în apă, cei de îndumnezeire începătoare, a lui Iisus dătătorului de viață ai urma morții. Oare sfințit sau Botezat cel stropit cu puturoasă sărată stropire; oare pe cel după adevăr Botez, cel cu scuipit cu sare întinat; oare au urmat morții cei de îndumnezeire începătoare a lui Iisus dătătorului de viață, precum cea tainică învățatură duce prin Taină. cel ce strică scufundările; oare nu râde de crucea și de moartea Domnului, cele ce învințește pe cel ce varsă în chipul crucii

deasupra într-o Sfințită Scaldătoare un de lemn, care însemnează pe cea prin cruce moarte a Domnului; Căci tot cel ce nu are pe cel după adevăr Botez, râde de crucea și de moarte Domnului. Acestea o adeverează și marele Vasile Părintele nostru, dogmatisește hotărând așa. Întru trei scufundări și ridicări, și cu chemări întocmai cu numărul Taina Botezului se săvârșește. Și aiurea acesta părinte al nostru zice, grăind așa. Ne răstignim la Botezul cel în apă. Și aiurea acesta părinte grăiește așa. Venim la Botezul cel în apă. care este asemănare a crucii, și a morții, și a îngropării, și a învierii Domnului cei din morți, precum sau scris. Auzi pe marele Părintele nostru Vasile grăind, precum sau scris adică în Sfințita Scriptură; oare puturoasa sărata stropire, și scuipitul cu sare amestecat, asemănare este a crucii, și a morții, și a îngropării și a învierii Domnului cei din morți; să nu fie hula, și păgânătatea. Căci că urâte acestea și pângărite sunt foarte, ca unele ce râd de Crucea și de moartea Domnului. Aceasta mărturisește și marele părintele nostru Atanasie, tâlcuind pe cea a lui Pavel grăire, ceea ce grăiește. Căci dacă împreună sădiți ne făcurăm cu asemănarea morții Domnului, precum întru cele înapoi este scris. Aceasta cel cu Gura de Aur. Aceasta Ambrozie, Aceasta Ieronim, Aceasta Augustin, și toată ceata Sfinților Părinți. Căci dacă una este cea dogmatită a Duhului prin Apostoli, și prin Soboare, și prin Părinți, și a Scufundărilor, și a chemărilor hotărâre, și așezare potrivnică urmează și primejdia, una din două lepădându-se, Dumnezeuiescul Botez al premeni. Pentru aceasta și sub Apostolească, și Sobornicească lepădare, și sub anatema se pune cel ce nu Botează pe cel ce nu după adevăr are Botez. Pentru aceasta și al cincilea canon al Duhului prin Apostoli sau scris, pentru ca mai cu arătare să-l arate și pe cel după adevăr Botezat, și pe cel de la eretici mincinoși preoți întinat, dogmatind așa. Trei Botezuri a săvârși ale unei învățături, trei scufundări adică într-o Botez, și la fiecare din scufundări un nume al Sfintei Troițe al zice:

CAPITOLUL 57.

ARĂTARE, CUM CĂ SFINȚII PĂRINȚI DE MULTE ORI CHEMAREA LĂSÂNDU-O, SCUFUNDĂRILE ÎN MULTE LOCURI IARĂȘI LE IAU, PENTRU CA SĂ ÎNGRĂDEASCĂ GURILE CELOR CE NU VOIESC DE NEVOIE A FI SCUFUNDĂRILE:

Vezi cu amănuntul pe cea dogmaticească a Duhului prin Apostoli hotărâre a scufundărilor, că în multe locuri, și în multe chipuri întâi dogmatind Scufundările, Duhul cel Sfânt, mai în urmă o dată au zis chemarea. Căci că întâi-ul au zis trei Botezuri a săvârși a-le unei învățături, apoi trei scufundări, într-o Botez. După

aceasta și la fiecare din scufundări un nume al Sfintei Troițe al grăii. Pentru aceasta în multe locuri, și în multe chipuri au luat scufundările Duhul cel Sfânt, Pentru ca luminos de nevoia scufundărilor arătând, și pe cei mai groși săi ridice spre înțelegere, și gurile ereticilor să le îngrădească, Cum că fără de scufundări nu se poate Dumnezeiescul Botez săvârșit a fi, căci dacă una este cea Dogmaticescă hotărâre a Duhului, și a Scufundărilor, și a chemării, care îndoire este una din două lepădată fiind a nu fi premenit Dumnezeiescul Botez; aceasta singură face și Sfințitul Dionisie căci două întregi cuvinte făcând pentru Sfântul Botez, o dată au zis numai chemarea Sfintei Troițe și pretutindeni scufundările pomenea și lăsând chemarea. și ascultă pe el scufundările numai pomenindu-le așa. Deci pe cel ce sfințit se Boteza cea tainică învățatură prin Taină îl duce prin cele trei scufundări și ridicări în apă, cei de îndumnezeire începătoare a cei de trei zile și trei nopți îngropării a lui Iisus dătătorului de viață ai urma morții. Ce grăia aicea cel decât orbii mai orb, și decât ne-înțelegătorii mai neînțelegător, și decât ereticii mai eretic latinul; Cum Sfințit Botez neștine, precum aicea cea tainică învățatură prin Taină duce fără de scufundări; sau nu poate cineva a urma morții cei de în Dumnezeire începătoare a cei de trei zile și trei nopți îngropării Domnului, fără de scufundări; Sau s-au cum la atâta cutezare a păgânătății a cuteza nu sau rușinat, întrucât mincinoasă a o arăta pe cea Tainică învățatură a Duhului, mai presus de Duhul cel Sfânt înțelegându-se; Vază cu amănuntul, cum că toată ceata Sfinților Părinți de multe ori chemarea lăsându-o, în multe locuri și în multe chipuri scufundările iarăși le iau, uneori adică prin trei Botezuri grăind, iar uneori trei scufundări, iar alte ori și pe cel întru apă Botez. Și pentru aceasta o fac pe aceasta. Pentru ca luminos pe cea de nevoie a scufundărilor alcătuiindu-o să se îngrădească gurile tuturor ereticilor. Iar aceștia dimpotrivă nefolositoare luptările Părinților a le arăta se luptă, ale celor ce sfințele închipuiri ale Dumnezeiescului Botez cu multă sârguire le tâlcuiesc.

CAPITOLUL 58.

ARĂTARE, CUM CĂ CEI CE NU VOIESC DE NEVOIE A FI SCUFUNDĂRILE, LEGE AȘEAZĂ ÎMPOTRIVA DUMNEZEIEȘTII PUNERII LEGII, ȘI SE ASEMĂNEAZĂ SATANII

Însă nu numai asupra Sfinților și de Dumnezeu purtătorilor părinți năvălesc, ci și împotriva proorociei Dumnezeului celui dintru înălțime. Căci Dumnezeu sus lege pune nu puturoasă sărată stropire, ci sfințită Scăldătoare, și întru dânsa unt de lemn vărsat în chipul crucii, și scufundări prin Iezechil proorocul care grăiește. și voi

stropi peste voi apă curată, care va curăți păcatele voastre, și iarăși prin Isaia proorocul grăind. Scoateți apă cu veselie din izvoarele mântuirii, adică din Sfințita Scăldătoare. Iar cei îmbătrâniți cu răutatea, și împreună hrăniți cu fără de legea, și înainte sporiți întru păgânătate latini, lege pun împotriva de jos asupra proorociei cei Dumnezeiești, puturoasă sărată stropire, și scuipit cu sare amestecat, împotriva punerii legii lui Dumnezeu, grăind, cum că fără de apa cea curată de la Dumnezeu, vărsată întru Sfințita Scăldătoare, care este izvorul mântuirii, puturoasa sărata stropire prin chemare poate a săvârși Dumnezeiesc Botez. Pentru aceasta unii ca aceștia se aseamănă satanii. Căci că Dumnezeu grăiește lui Adam, din tot lemnul care e în rai mănâncă, însă de la unul singur te depărtează. Iar satana cea împotriva grăiește, mănâncă și dintru acela singur, și nimic vei pătimi rău. Aceasta și aicea. Căci Dumnezeu în cer hotărăște o apă curată întru Sfințită Scăldătoare, și în trânsa vărsat unt de lemn sfințit în chipul Crucii, și scufundări întru curățirea păcatelor. Iar cei ce pe pământ lege pun împotriva Dumnezeieștii punerii de lege, grăiesc, cum că nu sunt de nevoie numai acestea spre curățirea păcatelor. Ci și puturoasa sărata stropire poate a curăți păcatele, și prost toată apa, pun lege împotriva, cum că ajunge spre materia Dumnezeiescului Botez:

CAPITOLUL 59.

ARĂTARE, CUM CĂ PROASTĂ APĂ NU AJUNGE SPRE MATERIA DUMNEZEIESCULUI BOTEZ.

Oare la Iezechil proorocul nu erau ape ale râurilor; nu au fost ape ale puțurilor, nu au fost ape ale izvoarelor; cum grăiește Dumnezeu eu voi da vouă apă curată; Care va curăți păcatele voastre; și de vreme ce multe ape fiind atunci pe pământ; A tot apă curată grăind prin Iezechil, și izvoare ale mântuirii prin Isaia, pe cea Sfințită Scăldătoare înainte o proorocește, pe care Sfințitul Dionisie, împrejur o scrie, și dogmatisește cea a Soboarelor, și a Sfinților Apostoli împreună cuvântare, și o tâlcuiește toată ceata Sfinților Părinți, împătrit despărțind Sfântul Botez. Căci întâia adică parte, de goli cei ce voiesc a fi Botezați trebuință are, și de unși cu sfințită ungere a Sfântului unt de lemn. Iar a doua Sfințita Scăldătoare, de lucrarea cea de la Dumnezeu dată aceștia, trebuință are, precum poruncește cea Dumnezeiască cuvântare, a treia împreună, și a patra împreună unite fiind scufundările și chemarea, Taina Dumnezeiescului Botez a se săvârșește:

CAPITOLUL 60.

ARĂTARE CUM CĂ LATINII, PE CEL DUMNEZEIESC BOTEZ LEPĂDÂNDUL, ȘI SINGURĂ CHEMAREA UNELTINDU-O, CA NIȘTE VRĂJITORI PRIN STROPIRE VRĂJESC, ȘI PENTRU ACEASTA, NU DUMNEZEU, CI SATANA LUREAZĂ PRIN STROPIRE:

Iar înțelepți ai latinilor, pururea știind a încăleca peste punerea legii cea Dumnezeiască, au cutezat a face netrebnice pe cele trei părți ale Tainei Dumnezeiescului Botez, singură chemarea uneltindu-o, și ca niște vrăjitori prin stropire vrăjesc. Căci că toți vrăjitorii întru numele Domnului vrăjesc. însă nu Dumnezeu, ci satana lucrează, dacă și numele fiind a lui Dumnezeu. Căci precum unora din preoții noștri, când săvârșesc Tainele, care Dumnezeu poruncește, lucrează prin darul lui Dumnezeu, iar când vrăjesc vrăjitorie pe care n-au poruncit lor Dumnezeu, ci satana lucrează prin cea satanicească lucrare. Deci așa și latinii se întâmplă, Căci când săvârșea Botezul, pe care l-ea poruncit lor Domnul lucra Dumnezeu, iar acum vrăjesc vrăjitorie prin stropire, pe care nu le-au poruncit lor Domnul, ci satana lucrează cel ce iau învățat pe dânșii. Căci fiecare întru a-le sale lucrează. Pentru că nici Dumnezeu lucrează întru cele ale satanei, nici iarăși satana pe cele ale lui Dumnezeu poate a lucra. Aceasta și la fii lui Aaron sau făcut. Căci când legiuitorul aducea lui Dumnezeu tămâie, o primea Dumnezeu tămâia lor. Iar când au luat foc străin, care nu au poruncit, lor Dumnezeu, ci satana, atunci satana cel ce îi pornise pe ei a călca, au primit tămâia lor. Iar Dumnezeu fermecătoria călcarea socotindu-o. Cu foc iau mistuit pe dânșii după ce au cutezat a tămâia. Pentru că tot ceia ce nu după înțelegerea lui Dumnezeu se face, se dă minții satanei, aceasta ne învață pe noi și cea a lui David istorie. Căci vrând David din singura voire a număra Israelul, sau socotit lui Dumnezeu supus satanii. Pentru că așa lanțul sfinților părinți o tâlcuiește. Ci aicea călcarea latinilor, știe fără de asemănare a covârși toată călcarea. Căci lui David nu i sau poruncit a număra Israelul, ci din singura voire făcând aceasta, văzut fu lui Dumnezeu supunere dând satanii iar aicea nu așa:

CAPITOLUL 61.

ARĂTARE CUM CĂ DUMNEZEIASCA SCĂLDĂTOARE ÎNAINTE O AU PROOROCIT PROOROCII LUI DUMNEZEU, IAR TURNAREA DEASUPRA ȘI STROPIREA ÎNAINTE LE-AU PROOROCIT PROOROCII SATANII, ȘI MAI VÂRTOS SATANA:

Căci Dumnezeu mai înainte de mii de ani proorocind Sfințita Scăldătoare strigă prin prooroci, uneori grăind stropi-voi peste voi apă curată, care curăță păcatele voastre, iar uneori, scoateți apă cu veselie din izvoarele mântuirii, Iar alte ori, mergeți către apă curată, și alte ori în alt fel. Căci plină este Dumnezeiasca Scriptură de prooroci, care strigă Sfințita Scăldătoare. Pe aceasta grăiesc Scăldătoare Sfințită înălțându-se Domnul la cer, prea Sfântul Duh prin limba Apostolilor cu mâna Sfințitului Dionisie o scrie împrejur. O adevăresc adică, și Apostolii, și Soboarele cele de a toată lumea, se uimesc, însă lanțul părinților cel Sfânt tâlcuind Sfintele închipuiri ale Botezului. Deci acestea așa având, să vedem de aceia cine, sau care din prooroci le proorocesc pe cele ale latinilor. Oare proorocii rușinii, sau ai codrului, sau ai Isabelei; și decât aceștia tot mai răi. Căci turnarea deasupra răul credinciosul Evnomie proorocindu-o întru blestematele sale cărți o au scris. Iar pe cea de la Dumnezeu urâtă stropire, părinții jidovilor proorocindu-o, adică dracii o deaderă fiilor lor, pe care uneltindu-o acum jidovii de trei ori stropesc pe cei morți la frunte. Iar Acvinat cel înțelept lângă latini, pe cea deasupra turnare întru cărțile lui Evnomie deprinzându-o, o au ales întru Botez. Iar cea jidovească mortăcioasă stropire, fără mijlocire sau învățat de la satana căruia ucenic au fost, ori prin jidovi, aceasta luminos nu știu, aceasta poate știu cei ce pe cele ale Acvinatului le sărută. Iar dacă și aceștia nu știu luminat, să cheme pe cel ce au înțelepti-t pe Acvinat, pentru ca de la dânsul înțelegându-se să învețe adevărul. Pentru că nu va suferi satana a trece cu vederea rugăciunea celor ce voiesc lui ai ucenici. Deci acestea sunt cele ala latinilor care se par lângă dânsii Taine, însă lângă noi spurcăciuni fiind. Și adică cu cuviință fără de îndoire, de Tainele cele ce sunt de la Dumnezeu goli fiind, părăsiți sau făcut a avea uneltirea pângăriciunilor:

CAPITOLUL 62.

ARĂTARE CUM CĂ CELE SFINTE ÎNCHIPUIRI ERA ALE SFINTEI EVANGHELII. IAR SFINTELE SFINȚILOR ÎNCHIPUIRE ERA A DUMNEZEIESCULUI BOTEZ.

Și aceasta o vei cunoaște luminos, dacă peste cele de la marele Vasile părintele nostru grăite mintea o vei pune. Căci zice acela, cum că întâiul cort, care se grăiește Sfintele închipuire era a Sfințitei Evanghelii, iar cortul al doilea care se grăiește Sfintele Sfinților, închipuire avea a Tainei Dumnezeiescului Botez. Și precum la întâiul cort adică; fiind deschis totdeauna, intra preoții jertfele săvârșindu-le. Iar întru al doilea cort adică la Sfintele Sfinților, fiind încuiate, și păzite, o dată în an intra singur Arhiereul jertfă săvârșind, așa dar, și Sfânta Evanghelie, și Taina Dumnezeiescului Botez. Pentru că Sfințita Evanghelie totdeauna arătat zăcând în fiecare zi în Biserică se propovăduiește, iar Taina Dumnezeiescului Botez întru negrăită tăcere a tănuicios zăcând se tace, dacă undeva oarecare-le trebuință va chema. și aceasta întru cele dindărăt sunt scrise graiurile părintelui nostru:

CAPITOLUL 63.

ARĂTARE, CUM LATINII DE LA DUMNEZEU PĂRĂSIȚI FIIND, AU PIERDUT SFINTELE TAINE PRECUM ȘI JIDOVII:

Și de acestea mai luminos putem a deprinde părăsirea latinilor de la Dumnezeu, a celor ce aceiași acum pătimesc, care și jidovii. Căci precum aceia necrezând lui Iisus, întâi adică Dumnezeu pe cel deasupra plutitor dar în Biserică l-au luat, iar mai pe urmă și Biserica din temelie o au stricat, deci așa sau făcut și la latini. Căci începând a huli pe Duhul Sfânt, sfințirea darului o au pierdut întâi iar mai pe urmă voidind Dumnezeu și Sfintele închipuiri ale Dumnezeiescului Botez a le lua de la dânșii, slobozește latinilor prea fără de lege a face sobor asupra Sfintelor închipuiri ale Tainei Dumnezeiescului Botez și făcându-se papesc prea fără de lege Sobor Sfintele închipuiri ale Tainei Dumnezeiescului Botez a le lepăda siliți au fost de la Dumnezeu fără de voie. Căci precum jidovii, o dată și de două ori iarăși ispitindu-se a zidi Biserica oprți au fost de sus. Căci au zis Domnul nu va rămâne piatră pe piatră. Deci așa și latinii, odată, și de două ori ispitindu-se a îndrepta și Sfințita Scăldătoare și scufundările, și iarăși oprți fiind de sus, ca pe niște netrebnice iarăși le-au lepădat. Că cu neputință este cea îndoită corbească fiară care a potopi, și a desăvârșit a prăpădi Biserica Domnului, în multe chipuri se nevoiește, îmbogățită a fi cu bogăție a Tainelor Domnului:

CAPITOLUL 64.

ARĂTARE, CUM CĂ CEI CE UMBLĂ ÎNTRU ÎNTUNERICUL MINȚII SALE, ȘI NU CRED DOGMATICEȘTII HOTĂRÂREI DUHULUI A SCUFUNDĂRILOR, NU POT A CUNOAȘTE CE ESTE DUMNEZEIESCUL BOTEZ, ȘI CE ESTE PAPEASCA SĂRATĂ PUTUROASĂ STROPIRE:

Cu tot acestea așa fiind, însă cei ce nu cred dogmaticeștii hotărârii Duhului, și a scufundărilor, și a celorlalte ce sunt împreună întru Dumnezeiescul Botez, nici vor putea a înțelege, cum că premenindu-se scufundările, și celelalte care sunt împreună întru Dumnezeiescul Botez, nevoie e și Dumnezeiescului Botez, priment a fi. Căci scris este, dacă nu vei crede nici vei înțelege, ci vă veți face pricepători întru sine-vă, și înaintea voastră știutori, umblând întru întunericul minții voastre. Iar noi am crezut căci că pentru aceasta am și grăit zice Scriptura, credem dogmaticeștii hotărârii Duhului și a scufundărilor, și a celorlalte care sunt împreună întru Sfințita Scăldătoare. Pentru aceasta și înțelegem și grăim, cum că lepădate fiind și cele ce sunt împreună întru Sfințita Scăldătoare, și scufundările, de nevoie fără de îndoire, și Dumnezeiescul Botez se premeneste. Iar cei ce umblă întru întunericul minții sale grăiesc. Cum că premenită fiind Dumnezeiasca Scăldătoare, se poate Dumnezeiescul Botez a se săvârși, aceștia cu totul cu neînțelegere zac, știind a covârși toată neînțelegerea. Căci dacă pântecel nașterii a doua Scăldătoreea premenită va fi toată Taina Botezului e premenită:

CAPITOLUL 65.

ARĂTARE, CUM CĂ CEI CE VOIESC A SCĂPA DE FOCUL GHENEI SĂ SE SUPUIE CANOANELOR ȘI CELE ALE APOSTOLILOR, ȘI CELOR ALE SOBOARELOR:

Căci că toate părțile Botezului sunt a se dezgoli de haine, și a se unge cu unt de lemn și blagoslovit cel ce va a se Boteza. Dumnezeiasca Scăldătoare, untul de lemn cel ce se toarnă întrânsa în chipul crucii, scufundările și ridicările, care toate acestea tot Botezul împreună îl alcătuiesc, pentru aceasta și tot Botezul se desparte întru toate părțile Botezului, dintru care tot Botezul împreună este alcătuit. Iar dacă cineva toate părțile Botezului sar vedea lepădându-le, dintru care tot Botezul e împreună alcătuit, cum nu și tot Botezul se va vedea lepădându-l; Pentru aceasta latini nu de la

Dumnezeu al pierde Dumnezeiescul Botez se socotesc, ci ei de la sine se văd lepădându-l. Căci atunci de la Dumnezeu pierzându-l ar fi fost văzuți, când mică oarecare a Dumnezeiescului Botez sar fi socotit a călca. Iar când ei de la sine toată Taina Botezului se văd lepădându-o, atunci ce încă rămas din Botez va fi, a căruia lucrare voiește Dumnezeu a o opri; căci precum cineva greșind oare căruia împărat, și însuși pe sine omorându-se, nu de la împărat, ci de la sine ucis a fi se grăiește, deci așa latini greșind Dumnezeului tuturor prin lepădarea a tot Botezul, nu de la Dumnezeu, ci de la sine a pierde se grăiesc. Pentru aceasta de tăcere mai vârtos unii ca aceștia, decât de grăire au trebuință. Pentru că aceia știe a acoperi pe cea întru dânșii nelegiuire, mâncând sufletul lor, iar aceasta a o descoperi pe ea dinăuntru o băsnuieste din fire ostășindu-se asupra Duhului. Iar dacă voiesc nelegiuirea aceasta de la sine a goli, să se supună canoanelor celor prin Apostoli, și prin Sfinții Părinți ale Duhului care drept au tăiat cuvântul adevărului, și a dreptului, și a strâmbului Botez, pentru care să fie partea lor cu cei pieritori, Carii eresurile ereticilor dobândindu-le căroră e moartea ca un Dumnezeiesc Botez le primesc, ci împreună cu cei ce se mântuiesc, carii pe toți, două părți pe eretici carii la pravoslavie se apropie. Și pe cei ce Dumnezeiescul Botez îl au, cu Sfințitul Mir ai unge pe dânșii, iar pe cei ce nu au Dumnezeiescul Botez, ca pe niște nebotezați ai Boteza pe dânșii dogmaticeste au legiuit. Deci pe această () 50v. rând 14 cuv. 9. despărțire despărțindu-o și canonul al șaptelea al Soborului al doilea a toată lumea, dogmaticeste poruncește așa. Cum că pe cei de asemenea adică cu noi prin Dumnezeiescul Botez se săvârșesc, cu Sfântul Mir ai unge, iar pe cei ce nu după așezământurile Bisericii Pravoslavnicilor se Botează, pe care și întinați îi numește canonul Apostolilor, ca pe niște nebotezați suntem datori a-i Boteza pe dânșii. Oare deopotrivă cu noi întru Dumnezeiasca Scăldătoare prin Dumnezeiescul Botez sau Botezat, cel stropit cu puturoasă sărată stropire; oare după așezământul Bisericii Pravoslavnicilor cu ungerea sfințitului unt de lemn sau uns, cel ce cu sare și cu scuipit sau întinat; oare cea de la Dumnezeu dată curată apă, și izvoarele mântuirii cea puturoasă sărată stropire este; Acestea-s așezământu-rile Bisericii pravoslavnicilor; Acestea-s așezământu-rile Apostolilor; Acestea-s așezământu-rile Duhului Sfânt; înceteze despre nelegiuire cei ce înțeleg acestea, ca nu precum fii lui Aaron să se mistuiască de sus. Iar dacă și aicea vor scăpa a veni spre gustarea răului, însă de focul gheenei nu vor putea a fugi. Căci însetoșează Dumnezeiasca dreptate asupra celor ce o au defăimat pe ea. Căci cel ce știe a călca așezământu-rile și canoanele Duhului Sfânt, știe a defăima pe singur Duhul Sfânt, Pentru aceasta se pun și sub blestemele și lepădările și ale Apostolilor și ale Soboarelor,cei ce afară de așezământu-rile, și canoanele Botezului celui dat de la Dumnezeu, premenit puturoasă sărată stropită.

CAPITOLUL 66.

ARĂTARE, CUM CĂ CEI CE AU LEPĂDAT PUNERILE MÂINILOR, ȘI SCUFUNDĂRILE, PRIN CARE ȘI PREOȚIA, ȘI BOTEZUL SE SĂVÂRȘEȘTE AU CĂZUT DIN PREOȚIE, ȘI DIN DUMNEZEIESCUL BOTEZ:

Pentru aceasta neocolit suntem datori ai Boteza pe dânșii nebotezați fiind. Căci cei ce precum fără de punerea mâinilor se grăiesc cu cuvânt gol hirotonesc, nehirotونيști sunt. Așa cei fără de trei Botezuri, adică fără de trei scufundări se grăiesc cu cuvânt gol Botezați, nebotezați sunt. Căci nu cuvântul gol de lucruri, ci lucrurile dau chemarea lucrurilor. Ci cei înțelepți ai latinilor punerile mâinilor, și scufundările, prin care și preoția, și Botezul se săvârșesc, se arată lepădându-le, și voiesc a se chema de la noi preoți și Botezați. Și dacă cineva nesfințiți și nebotezați pe dânșii iar chema, dogmaticește se tulbură. Căci nici de cum știu, că precum cei ce copacul împreună cu rodu-rile sau nevoit al dezrădăcina, și umbra împreună cu copacul o au pierdut. Așa adică și cei ce punerile mâinilor, și scufundările, prin care și preoția și Botezul se săvârșesc, cutezară a le lepăda, și numirea și a preoției și a Botezului împreună o au pierdut. Iar dacă voiesc de la noi a se chema preoți și Botezați, cu cuviință e lor întâi a primi lucrarea, și mai pe urmă vom da lor zicerea. Iar dacă nu voiesc a primi lucrarea, să se rușineze primind de la noi zicerea. Căci că ceia ce nu se rușinează neștine a face. Aceasta să nu se mârșească chemându-se. Căci dacă nu știu pe cele date de la Dumnezeu tainice închipuiri ale Botezului a le lepăda, și jidovești de Duhul streine stropiri a primi, cum nu știu cum că cu urmare vor avea (grăim căci zice Scriptura întru mărturiile Tale înaintea împăraților și nu m-am rușinat) și pe pravoslavnicii carii nu se sfiesc ai muștra pe dânșii; Căci dacă ne vom sfii a muștra pe cei ce cutează a face fără de lege, pentru ca acestora să ne arătăm plăcând, depărtați am fi de la Dumnezeu, Pavel grăind, că dacă oamenilor aș fi plăcut, nu aș fi fost rob a lui Hristos, și David grăind, Domnul risipește oasele a celor ce plac oamenilor. Pentru aceasta tot eresul adică răsărind, îndată urmează împotriva acestuia și muștrările cele de la Pravoslavnici, nu cândva-ș întru simțirea fără de legiurii viind, se vedea căutând îndreptarea,

CAPITOLUL 67.

ARĂTARE, CUM CĂ PAPA ADUNÂND SOBOR PAPESC ASUPRA SFINTELOR ÎNCHIPUIRI ALE DUMNEZEIESCULUI BOTEZ, DE LA DUMNEZEU AU PIERDUT DUMNEZEIESCUL BOTEZ. CARE ESTE VIAȚA SUFLETULUI, PRECUM AHAB AU PIERDUT DE LA DUMNEZEU VIAȚA ADUNÂND PE PROOROCII CEI MINCINOȘI, CARE VREA AI PROOROCI LUI ASUPRA SIRIEI.

Căci aceiași au pățimit înșelata, și cea înșelătoare adunare a latinilor, care au pățimit Ahab împăratul adunând pe proorocii cei mincinoși, Căci chemându-i acesta pe proorocii cei mincinoși, vrând ai prooroci lui bune asupra Siriei, Dumnezeu tuturor vrând a prăpădi pe Ahab, au dat duh mincinos în gura proorocilor celor mincinoși, a o zice acestuia, cum că făcând război împreună cu împăratul Siriei va birui. Deci pentru aceasta iubea pe prooroci cei mincinoși carii grăia cele mincinoase care îi plăcea lui, Iar pe proorocul Miheia care grăia pe cele adevărate cum că nu biruiește care nu-i plăcea lui, l-au pus în temniță, dându-i pâine și apă a necazului. Pentru aceasta plecându-se înșelătorului sfat al proorocilor celor mincinoși, au ieșit împotriva Siriei, și făcând război, cu săgeată rănindu-se Ahab au murit. Deci așa au pățimit și papa care nu e mai mic decât Ahab după cruzime. Căci că adunând de pretutindeni , și pe Gardinaleii, și pe cei cu părere înțelepți ai latinilor, ca pentru Dumnezeiescul Botez mai bună oarecare înțelegere decât Duhul să izvodească. Și vrând Dumnezeu tuturor Sfintele închipuiri ale Botezului de la papa, au dat duh mincinos în gura nebunei, și neînțeleptei papistășeștei adunări cu un suflet a zice papei, ca un netrebnic a lepăda Dumnezeiescul Botez, și a dogmatisi satanicească sărată stropire, pentru aceasta înșelatul, și înșelătorul celui înșelat sobor plecându-se, și pe cea adică ieșită lege din Sion a Dumnezeiescului Botez, și cuvântul Domnului din Ierusalim, strâmb a tăia, și au cutezat a lepăda, iar pe cea a lui Evnomie turnare, și jidovească mortăcioasa stropire au meșteșugit a dogmatisi. Și dacă oare carele înșelător înșelând pe papa ar zice cele ce plac lui, cum că Dumnezeiască este sărata stropire, pe acesta îl iubește, precum Ahab pe proorocii cei mincinoși care îl înșela pe el. Iar dacă oarecare cinstitor de Dumnezeu grăind adevărul, ar zice cele adevărate papei, cum că sărata (stropire) nu este Dumnezeiască, ci de jos a tartarului. Pe acesta la temnița Santuffițului îl dă, dându-i lui pâine și apă a necazului, precum Ahab rău au făcut lui Miheia proorocului. Ci papeasca temniță cu mult mai rea este decât temnița lui Ahab, pentru că aceia adică da nădejde de slobozenie celui ce era în temniță, iar cea papească toată nădejdea slobozeniei luându-o, înfricoșare înfricoșează celui ce în temniță se chinuiește cum că înlăuntrul temniței o va pierde viețuirea. Pentru aceasta și Neronului a căruia și cu locul, și cu năravul premenitor sau făcut, se vede cruzimea ascunzându-o. Însă noi altora a povesti aceasta lăsând pe tăierile cele noi papești să ispitim a le lăuda:

CAPITOLUL 68.

ARĂTARE, CUM CĂ LATINII DE VREME CE AU CĂZUT DIN PREOȚIE, ȘI DIN DUMNEZEIESCUL BOTEZ PENTRU ACEASTA DE ÎMPUȚICIUNE ȘI DE VIEMI SUNT PLINE AGHEZMELE LATINILOR, PRECUM ȘI CELE ALE JIDOVILOR, PENTRU ACEASTA PRIN DEPĂRTAREA LUI DUMNEZEU PE CEA APOSTOLEASCĂ ZIDIRE RISIPINDU-O A SFINTELOR ALTARE, URMEAZĂ SINAGOGII JIDOVILOR:

Căci latinii până acum cele lângă dânșii se grăiesc Taine. Vine noao tăindu-le, de una singură au greșit înnoită tăiere, dindărăt fiind noau tăiată. Căci se cuvenea lor întâi a o muta după ceea ce se pare lor pe cea de la Dumnezeu dată prin punere legiuirea preoției, și pe urmă a schimba Dumnezeiescul Botez întru stropire jidovească, pe urmă îndreptând pe Duhul cel Sfânt. Căci așa zice Pavel. Mutată fiind preoția de nevoie și a legii mutare se face, mai înainte urmează preoția decât celelalte Taine, și urmează acestea preoției, iar latinii, întâi Botezul au schimbat întru stropire, și apoi lepădând punerile mâinilor. prin care preoția se face, ne-hirotonisit după ceea ce li se pare celuia ce îi duce de mână pe dânșii la prăpastia tăierii cei noi, fac preoți. A doua latinească greșeală, Căci nu după toate urmară preoției, și stropire-i lui Moise, Ci amestecat dintru cea Moisaicească lege, și de la Hristos, Tainele sale izvodiră, precum întru cele din urmă sau grăit. Și pentru aceasta de vreme ce preoții latinilor nu pot a sfinți stropirea cea sărată, au scornit cu necunoștință, cu cuviință a fi, carele adică fără de loc e. Căci cel mai mic după Pavel de la cel mai bun se blagoslovește. Iar nu cel mai mare de la cel mai mic, ci precum se pare mai micșorați sunt decât stropirea cea puturoasă și plină de viermi, de la dânșii sfințindu-se. Căci se cădea lor întâi a sfinți pe stropirile cele sărate, și apoi de la dânșii a se sfinți. Ci aceasta cea după noi Biserică poate a o face, având putere de la Dumnezeu, care știe a da apelor sfințitoare dăruire. Pentru aceasta și în vecii vecilor se păzesc ne-putrede, slobode de toată împuțiciunea, și de viermi. Iar Biserică latinilor nu poate face aceasta. Ca una ce de jos putere având, care știe a da împuțiciune și putrejună a viermilor celor latinești sărate ape. Și pe cât latinii sară sfințirile sale, pe atât acestea mai mult întind împuțiciunea, și viermii, întrucât a o prea covârși pe firea apei. Și adică cu cuviință. Căci casei Domnului se cuvine sfințenie întru lungime de zile. Căci zice oareunde Scriptura, Veniți și vedeți

lucrurile lui Dumnezeu întru casa Lui. Iar întru cea papească casă stropire sărată se cuvine, fiind plină de multă împutăciune, și de viermi. Pentru aceasta în casa cea papească nu lucrurile lui Dumnezeu, ci ale satanei vedem. Căci cea putredă și puturoasă stropire nu este lucrul lui Dumnezeu, ci a satanei este sfințire, dintru care se sfințesc pruncii latinilor, stropindu-se. Căci dacă ar fi fost lucrul lui Dumnezeu puturoasa stropire, () pag. 52v. rând 8. cuv. 2 și 3 ; și viermi naște; Iar dacă și pute și de viermi este plină, cum este lucrul lui Dumnezeu; pentru aceasta puturoasa și sărata stropire nu este lucrul lui Dumnezeu, ci al satanei. Pentru aceasta stropirea latinilor e plină de cuviincioasa dăruirea satanei celui ce o au sfințit pe dânsa, dintru care și jidovii se sfințesc stropindu-se, însă mai bună oarecare osebire au. Căci aceia trupul mort îl pângăresc stropindu-l, iar aceștia al viilor și sufletul și trupul îl pângăresc stropindu-l. Dacă și întru aceasta mai micșorat decât jidovii, nepăzind toată urmarea, însă cele ale jidovilor pe toate le urmară. Căci precum aceia pierzând Biserica, și preoția, au scornit a zidi capiște de patru unghiuri, care adunare de la dâșii se grăiește, așa adică și latinii căzând din Botez, și din preoție, și sfintele altare ale Bisericii sau nevoit a le surpa, urmând zidirii capiștii jidovești. Căci nici de cum știu, cum că zidirea Bisericilor nu este scornire a oamenilor, ci de sus este dată, și nu numai în Bisericile noastre ,ci și întru cea veche aceasta o am desprins. Căci zice Dumnezeul tuturor lui Moise văzătorului de Dumnezeu. Vezi ca să faci cortul mărturiei după chipul carele ți-am arătat ție la muntele Horib. Iar latinii zidirea cea dată de la Dumnezeu Apostolilor surpându-o, au scornit a zidi capiște jidovească în patru unghiuri. Pentru aceasta și fericirile cele de la Dumnezeu le-au pierdut. Căci zice oareunde Scriptura. Fericți cei ce locuiesc în casa Domnului. Deci casa Domnului. Zidirea Apostolilor este. Iar casa cea papească nu (este) a Apostolilor, ci a jidovilor scornire este, scornită lor de jos, iar Sfinții Apostoli luminați fiind de sus, au zidit Bisericile, au hotărât Sfintele Altare ale Bisericilor, locul preoților, pe care le-au surpat latinii. Și cu cuviință adică. Căci Sfântul Altar, este loc orânduit preoților, iar latini de preoție dezgolindu-se, ce au încă trebuință de Sfintele Altare:

NEDUMERIRE CARE ARE TREBUINȚĂ DE MARE SOCOTIRE.

Iar eu aicea nu mă dumiresc. Oare latinii zidirii jidovilor voiră a urma; sau au voit a păzi adevericiunea canoanelor; căci canoanele Sfinților Părinți încuie pe mireni afară de Sfintele Altare. Și dacă adică au voit a urma capiște jidovilor, prihană lor lucrul se vede. Iar dacă au voit adeverința canoanelor a o păzi cu cuviință e nouă a lăuda pe latini. Căci că îndată dezgolindu-se de preoție, și împreună și Sfintele Altare ale Bisericilor a le risipi începură, hotarele Sfinților Părinți întru evlavie avându-le, care poruncesc, cum că singuri sfinților umblată a fi intrarea Sfintelor Altare. Iar celor nesfințiți, voiesc aceasta neumblată a fi. Pentru aceasta și barba au scornit a o rade. Ca tuturor arătat să o alcătuiască căderea cea din preoție. Și adică cu cuviință. Căci de vreme ce cugetară cu înfrânare, și cu întreagă înțelepciune mai vârtos, decât dezmierdăciune, și cu ne-înțelepciune împreună a viețui, nevrednic socotind altă

adică a fi, iar altă a o socoti. Pentru aceasta și întră aceasta adevERICIOȘI păzitori ai hotărârilor celor părintești se văd făcându-se. Care numai pe cei cu preoție împodobiți opresc a rade barba, iar celor căzuți din preoție slobod a o rade pe ea:

ADEVERITĂ DEZLEGARE A NEDUMERIRII

Ci mie mi se pare, cum că preoții latinilor nu cu voie sau ispitit aceasta a o face, pentru ca hotarele cele Dumnezeiești să se vadă păzindu-le, ci acela ce iau golit pe dânșii de preoție, și iau adus spre surparea Sfintelor Altare, și spre raderea bărbii au voit ai împinge pe ei, dându-i pe dânșii întru minte neiscusită, a face cele necuviincioase. Pentru aceasta și pe nunta cea legiuită sau ispitit a o opri. Pentru ca să aibă uneltirea a multora curve, urmând acelora, de care Pavel se atinge, grăind, oprind a se însura. Acestea așa fiind nedumerirea răsare aicea, trebuință având de socoteală, Pentru ce preoții latinilor au voit a veni spre raderea bărbii; oare pentru că din preoție au căzut, prin raderea bărbii voind a arăta sufletul gol de preoție; Sau pentru ca și cu frumusețea obrazului să placă curvelor celor ce intră înăuntru, și lecuiesc poftele lor; Se pare a ști dezlegarea nedumeriri aceștia, cei ce primesc cele papelice puturoase stropiri. Căci dacă văzători de cele ascunse papești fiind, știu, cum că cea papească puturoasă stropire poate înainte a încăpea spre curățirea păcatelor, cum nu știu și pricina tunderii bărbii acelora, ale căroră lucrul e stropirea, iar dacă nu știu pricina bărbilor celor tunse, și se fângăduiesc a ști cum că curățitoare de păcate este sărata stropire, minte arătat. Căci dacă a celui mai mic nu o cunosc cunoștința, necunoștință a lucrului grăind a avea, cum cunoștința celui mai mare a o avea dobitocește se fângăduiesc; Căci se cădea lor a ști dindărăpt. Dacă ai adevărului ar fi fost mai vârtos decât ai minciunii iubitori. Însă nimic minunat. Căci care este celor orbiți cu ochii, aceasta e celor vătămați cu mintea, pentru că cei ce sunt orbi pe cele de departe bine a le vedea se fângăduiesc, iar de cele ce sunt în picioare poticnindu-se cad jos. Însă noi către ceia ce zace înainte să ne întoarcem, urmările cele papelice a le lăuda învrednicindu-le, ca pe unele ce adică a le lăuda sunt vrednice:

CAPITOLUL 69.

ARĂTARE, CUM CĂ LATINII AU URMAT JIDOVILOR, PENTRU ACEASTA ȘI VASELE PUTUROASEI STROPIRI SE ASEAMĂNĂ MORMÂNTURILOR CELOR VĂRUITE:

Pentru că latinii bine făcând, unde adică adevERICIUNEA canoanelor se sârguiesc a o păzi, iar unde a urma urmarea jidovilor se nevoiesc. Căci precum aceia, cuteza a

ucide și a omorî pe prooroci cu pietre, și strălucite morminte a zidi trupurilor celor împruțite, multă osârdie avea. Deci așa și latinii, au cutezat a lepăda Sfântul Botez cel proorocit de la Dumnezeu, însă de argint și de aur vasele stropirii cei puturoase au a le face, prin multă grijă. Și se aseamănă vasele stropirii mormintelor celor văruite. Căci precum mormintele pe din afară sunt strălucite, iar înăuntru sunt pline de putrejune și de viermi, așa adică și vasele stropirii, pe din afară argintul și aurul în chipul fulgerului fulgeră, dând nu întâmplată frumusețe de strălucire celor ce privesc, însă pe dinăuntru cea sărată stropire e plină de putrejune și de viermi, trimițând afară multă ne-dulceață pe cea a împruțiciunii mirosirilor:

CAPITOLUL 70.

ARĂTARE, CUM CĂ LATINII DESĂVÂRȘIT ABĂTÂNDU-SE AFARĂ DIN DUMNEZEIEȘTILE PORUNCI ÎNAINTE ÎNCĂPURĂ ÎNTRU URMAREA JIDOVILOR, ÎNCĂ ȘI ÎNAINTE CĂLCĂRII IUDEI URMARĂ:

Pentru aceasta nu mă dumiresc, și mă uimesc în minte luând pe latini, bărbați adică întru buna credință fiind mai întâi, Iar acum abătându-se din calea cea dreaptă, întru schimbarea dogmelor înainte a încăpea, și înainte a spori spre cel mai rău nevoindu-se, alăturând pe sine după toate oare căroră din ereticii jidovi, ci și mai rău decât aceia. Pentru că aceia n-au lepădat Dumnezeieștile puneri de lege, ci încă și ale sale predanii adăugând punerilor legii lui Dumnezeu. Îndoitori pe ele le chema, adică a doao puneri de lege a lui Dumnezeu, iar latinii, nu a sa adăogire adăogară Dumnezeiescului Botez, Ci tot Botezul cel de la Dumnezeu dat lepădându-l, și de la jidovi luând stropire, ocolită a sa Taină cu toată întregimea întru legiuire punând. Pentru aceasta lăsați fiind de sus, se nevoiesc a împinge unul pe altul spre iudaicească urmare, nici despre o jidovească lăsați a fi prea fără de legiuire. Căci că jidovii adică nu credea lui Iisus, înșelător chemându-l pe El, iar latinii nu se îndestulează cu Tainele lui Iisus, izvodind alte Taine în locul celor Dumnezeiești. Grăia Iisus jidovilor, Eu am venit întru numele Părintelui Meu; și nu Mați primit pe Mine, iar altul va veni întru numele său, și pe acela veți primi. Aceasta și latinii sau făcut. Căci lepădând Botezul cel venit de la Părintele lui Iisus, de la alții, luând scornirile, căroră numirile ajungând le ziserăm. Primesc adică jidovii Dumnezeiasca Scriptură, ci nici o înțeleg Dumnezeiasca Scriptură nici iarăși se folosesc dintrânsa. Căci dacă ar fi cunoscut, cele ce cetă, nu ar fi răstignit pe Domnul slavei. Aceasta sau întâmplat și latinilor, căci primesc Dumnezeiasca Scriptură, ci nici înțeleg

Scriptura, nici iarăși se folosesc dintrânsa. Căci dacă ar fi cunoscut, cele ce citesc, nu lepădând Tainele lui Hristos, cele pline de Dumnezeiasca dăruire, ar fi primit pe cele ale satanei stropiri pline de putoare și de viermi. Iubesc adică jidovii pe Mesia, nu pe cel adevărat, ci pe cel al piericiunii mincinos, și de asemenea și latinii, iubesc adică Tainele, nu pe cele adevărate ale darului celui făcător de viață, ci pe cele ale piericiunii mincinoase. Călcăt-au adică jidovii pe toate cele ale celui vechi, Aceasta și latinii o fac, Căci pe toate cele ale darului călcându-le, tăieri noi spre tăieri noi pururea se nălucesc a adăoga. Împingând unul pe altul întru adâncimea eresurilor căci că nici despre o păgânătate părășiți sunt. Căci se văd urmând și înainte alegerii Iudei, Căci precum acela vânzând jidovilor pe învățătorul, au luat de la dânșii arginții, dintru carii împletind spânzurătoare sau spânzurat, deci așa și latinii. Căci lăsând, pe cea a Învățătorului învățătură a Dumnezeiescului Botez, au luat de la jidovi stropirile, căroră pângăriciunea împletindu-o acestora sugrumătoarea muncii, sugrumați îi dă pe dânșii în iad. Pentru că sabia lui Dumnezeu ascuțită fiind cu călcarea Tainei Dumnezeiescului Botez, fără de milă va mânca pe cei ce cutezară a face fără de lege, izbândind izbândire a așezământului Domnului:

CAPITOLUL 71.

ARĂTARE, CUM CĂ LATINII, FIIND CĂLCĂTORI A DUMNEZEIEȘTII PORUNCI, NU PRIMESC DUMNEZEIASCA BLAGOSLOVENIE CI BLESTEMELE CELE DUMNEZEIEȘTI, URMÂND NEAMULUI CELUI ÎNDĂRĂTNIC CÂRTITOR AL JIDOVILOR, ȘI PĂGÂNĂTĂȚII EGIPTULUI:

Pentru că dacă Mariam sau leproșat grăind împotriva lui Moise, cum nu de șapte zeci de ori mai mult decât Mariam se vor leproși, cei ce defaimă pe cea Sfințită Scăldătoare; Pentru că toată Dumnezeiasca Scriptură este plină de unele ca acestea pilde, dând dări ale blagosloveniei și ale bunătăților celor ce păzesc așezământul Domnului, iar blesteme și prăpădiri grămădind peste cei ce se ispitesc al călca pe acesta. Însă neamul cel îndărătnic al latinilor întorcând spatele blagosloveniilor sau lipit blestemelor, urmând [căci știe și înainte voire a o face rudenia] împreună rudiciosului acestuia, îndărătnicul neam al cărtitorilor jidovi. Căci precum acela nu voia a intra în Ierusalim, ci și-au întors inima lui la Egipt, poftind porcii acestuia, și unsuroasele, Pentru aceasta nu sau învrednicit a vedea Ierusalimul, dând oasele în pustie, Așa adică și cea a latinilor jidovitoare adunare n-au voit a primi Tainele care

au ieșit din Ierusalim, ci și-au întors inima aceștia către eresuri poftind pe cea a lui Evnomie turnare deasupra, și sataniceasca și jidoveasca mortăcioasă stropire, Pentru aceasta nici se va învrednici a intra în Ierusalimul cel de sus, dând oasele în pustia iadului, ci pentru ca împreună înfășurând mai bine să zic, nu și-au întors inima aceștia la Egipt, ci aceasta cu totul sau făcut Egipt, nici de cum mai micșorându-se, decât păgânătatea Egiptenilor, căci precum aceia pe Moise cel trimis de la Dumnezeu, care voia a izbăvi pe Israel, îl gonia, iar pe Faraon care se nevoia a face rob pe Israel, îl iubea, așa și latini boierii Egiptenilor, Pe cel de la Dumnezeu dat Sfânt Botez, care știe a curăți de păcate pe Israel, adică mintea cea văzătoare de Dumnezeu, au cutezat a o lepăda jos. Iar pe cea jidovească puturoasă stropire, care știe a pângări pe Iili, adică pe mintea cea văzătoare de Dumnezeu, a o dogmatisi se meșteșugiră:

CAPITOLUL 72.

ARĂTARE, CUM CĂ PĂCATUL PAPEI SE VEDE COVÂRȘIND PE PĂCATUL LUI FARAON, ȘI MAI SILNIC PE ACESTA ARĂTÂNDU-L DEECÂT PE ACELA:

Pentru aceasta păcatul papei cel către Dumnezeu. se vede covârșind pe a lui Faraon păcat cel către Dumnezeu, și mai silnic decât pe acela arătându-l. Căci Faraon pe Israel cel simțitor rob făcându-l și cu cărămizi și paie dărvălindu-l, nu-l slobozea a ieși din Egipt, ca să meargă la Ierusalimul cel de jos. Iar papa noul Faraon, trupul cel simțitor cu volnicia dezmierdăciunii și a curviei hrănindu-l, iar pe Israelul cel înțelegător cu puturoase sărate stropiri pângărindu-l, nu-l lăsa a scăpa de porțile iadului, pentru ca să intre în Ierusalimul cel de sus. urmând lui Faraon celui gânditor, ca un leu răcnind înconjură prin Apostolii cei mincinoși care se trimit de la dânsul. Ca prin cea deșartă înșelare și filozofie prin furare să ducă și să înghită pe oarecare creștin, pentru aceasta nu luciul mării, ci iadul veșnicului foc potopind pe latini înăuntru îi ține văpăindu-i. Pentru aceasta vreme e a zice după David, risipit-au legea Ta Doamne, cei ce primesc putrejunea stropirii cei puturoase ca niște Taine Dumnezeiești, ci nu pot a o risipi, căci scris este aceștia adică sau risipit, iar legea Domnului rămâne în vecii vecilor neclătită:

CAPITOLUL 73.

ARĂTARE, CUM CĂ PAPA ÎMPREUNĂ CU NESFINȚITA LUI PREOȚIE, NU POATE A SFINȚI PE CEA SĂRATĂ STROPIRE. PENTRU ACEASTA ESTE PLINĂ DE ÎMPUȚICIUNE ȘI DE VIERMI:

Iar dacă sar ispiti latini a se împotrivi adevărului grăind, cum că cu dânșii este Dumnezeu, și bine are ceia ce se grăiește lângă dânșii sfântă stropire, mint arătat. Pentru că apa noastră cea sfințită în vecii vecilor se păzește ne putredă de toată împuțiciunea și de viermi slobodă, care este tuturor arătată, și copiilor, și mojiilor, cum de multă împuțiciune plină și de viermi, măcar deși pământescul Dumnezeu și noul puitorul de lege papa, toate ne-preoțeștile preoțește-le cetele sale adunându-le, ale Gardinalilor și ale Gezuiților, și ale Capușinilor, pe stropirile sale cele sărate le-ar blagoslovi, nici de cum primesc dar sfințitor de la Dumnezeu. Căci dacă ar fi voit Dumnezeu a sfinți stropirea cea papească, cum sfințitele închipuiri ale Tainelor le-ar fi luat de la papa; iar dacă au și voit a lua închipuirile, cum voiește iar a sfinți stropirea; Căci dacă cineva au voit a dezrădăcina vițele viei, cum va putea a avea strugurul vițelor; **NEDUMERIREA GRECILOR CĂTRE LATINI.**

Acestea așa având, nedumerire răsare aicea, având trebuință de multă socotire, Căci grăind Domnul Apostolilor datumisau toată puterea în cer. și pe pământ, și poruncindu-le lor nici unul chemat a fi, părinte, și dascăl al celorlalți Apostoli, împotriva lege punând Dumnezeu cel pământesc, și noul puitorul de lege papa, poruncește lui Iisus în cer numai a avea stăpânirea, iar pe pământ papa voiește a avea stăpânire, tată fiind și învățător a celor ce au primire Apostolească, nu mă dumiresc aicea, oare Iisus pe închipuirile cele date de la dânșii ale Tainelor le-au luat de la papa; sau papa ca și când Dumnezeu pe pământ fiind, pe cele date de la Dumnezeu cel întru alt loc închipuirile lepădându-le, osebite închipuiri și ale preoției sale ale stropirii scormind au dogmatisit; să dezlege mie pe această nedumerire, cei ce primesc pe stropirile cele papește puturoase;

CEA A GEZUITULUI DEZLEGARE A NEDUMERIREI:

Iar cei umpluți de nebunie iubitori de cele papești făcându-se cu lepra stropirii grăiesc. Nu că Dumnezeu au luat semnele de la papa, și pentru aceasta este plin de împuțiciune, și de viermi stropirea, ci pentru că împreună este Dumnezeu cu papa iar nu cu grecii. și pentru aceasta urmează adică celor papești sărate stropiri lepra împuțiciunii și a viermilor, iar aghiazmelor grecilor nimic ceva una ca aceasta se vede întâmplându-se. Căci precum la Moise, de vreme ce împreună cu jidovii era Dumnezeu, însă nu împreună și cu celelalte neamuri. Pentru aceasta hainelor jidovilor și caselor, au urmat lepra, iar hainelor neamurilor și caselor, nimic ceva una ca aceasta sau văzut cândva întâmplându-se. Deci așa și la papa acum sau văzut întâmplându-se. De vreme ce cu latini este Dumnezeu, iar nu și cu grecii, pentru

aceasta urmează celor latinești stropiri celor sărate lepra împuțiciunii și a viermilor, precum de demult jidoviei se întâmpla a se face lepră, iar a agheazmele grecilor, nimic ceva una ca aceasta se vede întâmplându-se, precum de demult pe la neamuri nimic ceva una ca aceasta sau văzut cândva făcându-se:

**AGRECILOR ÎNTÂMPINARE SPRE CEA A GEZUITULUI () pg.56r.
rând 3 cuv. 7 REA DEZLEGARE A NEDUMERIREI ACESTEIA,
RĂSPUNDEM RISIPINDU-LE, CA PE O PÂNZĂ A PĂIANJĂNULUI
PE MEȘTEȘUGIRILE CELE LATINEȘTI:**

Căci ÎNTÂI întâmpinăm latinilor aducând în mijloc pe cele leproase stropiri ale acestora, cum că nici o împărtășire se par a avea cu cele leproșite haine, și case ale jidovilor. Căci cei după lege preoți cunoștea lepra, și hainele lor și a caselor, măcar deși în multe chipuri se afla, și curățirea aceștia putea a o ști, iar preoții latinilor nici pot a o cunoaște lepra stropirii, măcar deși întru singură vederea fiind. Căci că pururi împuțiciune este și viermi. Nici iarăși a o curăți pe aceasta știu: A DOUA. Cea a hainelor, și a caselor lepră zăbovindu-se, înainte a încăpea spre curățire, venea. Iar lepra săratei stropiri, pe cât mai mult se vede zăbovindu-se, pe atâta mai vârtos știe a întinde împuțiciunea, și ai crește viermii: A TREIA. Jidovilor numai și hainelor și caselor au urmat lepra, iar nu și hainelor și caselor neamurilor. Pentru aceasta una ca aceasta lepră se părea a osebi pe jidovi despre celelalte neamuri, iar lepra cea următoare celor papești stropiri, nu se vede despărțind pe latini de ceilalți eretici, ci aceiași a fi se pare. Căci aceiași lepră se vede atingându-se și de sfințirile celorlalți eretici. Căci aceia nu sau învrednicit nici a se îmbogăți cu papească sare, nedobândindu-o pe aceasta, ci latinilor singuri acest dar de jos suindu-se sau văzut dat, ca unora ce se învredniciră a dobândi pe papa noul puitorul de lege: A PATRA. Atingându-se jidovi de hainele cele leproșite, se spurca, iar latinii atingându-se de cele sărate stropiri leproșite legiuesc a se sfinți. Pentru aceasta se cade latinilor viermii cei ce se nasc întru stropirile cele sărate viermi sfinți ai chema, de la care primind sfințirea se sfințesc: A CINCEA. Și din casele, și din hainele cele leproșite, câte se vedea curățite, pe acestea nu slobozea jidovilor lege a le pierde. Nici iarăși a le arunca departe undeva afară din cetate. Ci ierta a le ținea spre uneltire. Iar când nu era cu puțință să se curățească, pe acestea se părea legea a porunci jidovilor, și a le prăpădi, și departe undeva din cetate a le lepăda. Iar legea cea papească, stropirile cele leproșite, care curățite a fi e cu neputință, nu slobozește latinilor a le prăpădi, și departe undeva din Biserica lor a le lepăda, ci poruncește latinilor a le ține pe acestea, pentru ca dintrânsele să se curățească de păcate stropindu-se. A ȘASEA. Dacă și urma lepra lucrurilor iudeilor, nu acelora ce voiesc a păzi așezământul Domnului, ci a celor ce se ispitesc a întinde loruși oarecare prihană a păcatului. Iar lepra cea următoare stropirilor celor sărate ale

latinilor, de asemenea și celor ce fapta cea bună o sărută, și celor ce întru alt fel se află: A ȘAPTEA. Preoții cei după lege nu cu sare săra hainele, și casele cele leproșite, ci cu apă curată le stropea pe cele leproșite. Iar preoții latinilor, nu prin apă curată stropesc stropirile cele leproșite. Ci prin stropirile cele sărate leproșite, îi stropesc pe cei curați, A OPTA. Legea cea Mosaicească, nu slobozește mai întâi jidovilor a se atinge de lucrurile cele leproșite mai înainte până ce curățite de lege văzute vor fi, Iar legea cea papească lasă latinilor a se atinge de cele leproșite stropiri, mai înainte până ce curățite a fi de lepră. Pentru aceasta ne împreună glasnică se pare a fi, cea a hainelor și a caselor lepră, cu lepra stropirilor celor sărate. De aceia în deșert latinii se ispitesc a o pune înainte pe lepra cea următoare lucrurilor jidovilor, pentru ca oarecare pricină binecuvântată având, lepra să o poată pune nouă împotriva, căci mai mult urâciunea stropirilor celor leproșite sau văzut descoperindu-o, pentru că stropirea cea sărată puturoasă, nu se vede însemnând lucrurile cele leproase ale jidovilor, ci sarea adică se pare a însemna pe muierea lui Lot, ceia ce sau prefăcut în stâlp de sare, iar apa cea puturoasă în pahar, se pare a însemna pe Marea cea puturoasă Moartă. Care au cufundat pe toți care au cutezat a face fără de lege. Însă Marea cea Moartă după oarece mai micșorată se pare a fi decât stropirea, căci aceia se vedea neavând dobitoc însuflețit. Iar stropirea se vede având jivine însuflețite, pe viermii care se nasc din trânsa, care însemnători sunt ai viermilor neadormiți (ce sunt) în iad, și a celei latinești munci în iad (care-i) mai grea decât cea a Sodomienilor, precum Domnul au zis Apostolilor, cei ce nu vă primesc pe voi mai grea osândă vor primi decât cea a Sodomlenilor. Iar latinii, înainte a judeca învrednicindu-o pe cea a lui Evnomie deasupra turnare, și jidoveasca stropire, decât cel de la Dumnezeu dat Apostolesc Botez, cum vor putea a scăpa în iad de înfricoșările Domnului; Iar scuipitul, pe care latinii uneltindu-l ung pe cei stropiți, se vede însemnând întinăciunea sa, și urâciunea. Căci cele ce le urâm pe acestea le și scuipim, una ca aceasta e și ceia ce lângă latini se grăiește sfântă stropire, care sărată fiind de la papa bine sau îndreptat:

CAPITOLUL 74.

ARĂTARE, CUM CĂ STROPIREA CEA PAPEASCĂ ESTE PUTREZITĂ, NĂSCĂTOARE FIIND A VIERMILOR. ȘI ÎNCĂ ESTE ȘI PRĂPASTIE, RĂTĂCIND PE LATINI, IAR DUMNEZEIESCUL BOTEZ ESTE DREPT POVĂȚUITOR, ARĂTÂNDU-LE LOR CALEA CEA DREAPTĂ:

Și să nu grăiască latinii, cum că urmând papa lui Elisei sară stropirea, precum acela apele Ierihonului. Căci cea Elisească sare nu era semănătoare a viermilor, ci a oamenilor. Iar sarea cea papească este semănătoare nu a oamenilor, ci a viermilor și a împuticiunii. Iar alte ori grăiesc latinii, cum că auzind papa pe Domnul grăind Apostolilor, aveți sare întru sine-vă, sau poruncit cu necunoștință cu cuviință a fi a sara și stropirea, și scuipitul, și aceasta făcându-se, arătată sau făcut mintea cea neiscusită papească, cum că neputând a cunoaște puterea Scripturii se poticnește spre carte, precum orbii spre pietre, ca unii ce nu pot a vedea cele ce picioarelor împiedecătoare se fac, în alt fel dată să fie cum că bine înțelegând papa Scriptura au cunoscut cu cuviință a fi cu bună cuvântare a sara pe cele lângă dânsul întinăciuni; [înșă se vede împotrivindu-se Domnului celui ce grăiește. Iar dacă sarea se va împuti, întru nimic poate mai mult. fără decât a se arunca afară, și a se călca. Deci noi aicea sarea cea papească o vedem și împutită și putrezită, și viermilor mâncare făcându-se, și nici în pământ, nici iarăși în gunoi bine pusă fiind, după glasul Domnului. Pentru ce oare latinii nu o pun afară sarea cea papească, nici iarăși o calcă, ci spre trebuință o au pe dânsa putredă fiind) Lepădând Sfântul Botez cel dat de la Dumnezeu prin Apostoli împrejur scris cu mâna Dumnezeiescului Dionisie; Căci fără de a căruia ducere de mână, cu neputință este lor a scăpa de lațurile satanei. Căci stropirea cea sărată, și scuipitul cu sare, sunt prăpăstiile satanei, prin care înșeală pe cei ce le uneltesc pe ele întru adâncul muncii. Iar Dumnezeiescul Botez este ducător de mână, a scoate știind, din prăpăstiile cele satanicești pe cei ce se sărătăcesc întrânsele. Fără de care nu e cu putință a scăpa cineva din prăpăstiile cele satanicești, și a intra întru împărăția cerurilor. Și cum că aceastea așa fiind, să vază cei ce sărută cele papești prăpăstii ale stropirii, dăruirea cea înainte proorocitoare a celui întru Sfinți Părintelui nostru Grigorie Nisis. În capul cel pentru cei chemați, Căci înainte văzând cu ochiul cel văzător al darului, cum că latinii vor a cădea din Dumnezeiescul Botez, și de aicea, și de acolo a se rătăci, dogmaticeste hotărăște așa Grigorie al Nisei, iară pogorârea în apă, și ca să se facă omul de trei ori întrânsa, altă Taină are împrejur. Pentru că de vreme ce chipul mântuirii noastre nu atât dintru cea după primire povățuire lucrător se făcu, cât prin acestea, pe care le făcu cel ce pe cea după om jos o stătu împărtaşire, prin lucru viața lucrându-o, pentru ca prin cel luat de la dânsul, și împreună îndumnezeit trup. Toată împreună mântuită să fie cea de o rudenie cu dânsul, și de o semințenie, de nevoie era aflată a fi oarecare închipuire, întru care era împreună și rudenie oarecare, și asemănare întru cele ce se fac de la următorul spre povățuitorul. Deci se cuvine. A vedea întru carii cel ce viața noastră o au povățuit văzut au fost, Pentru că precum zice Apostolul, după începătorul mântuirii noastre îndreptată să fie următorilor urmarea, Căci precum despre cei pedepsiți întru cele rânduite către cea întrarmătoare iscusire sunt duși, Prin care văd cei ce către cea bine tocmită, și întrarmată pornire se pedepsesc, iar cel ce nu face pe ceea ce înainte se

arată, rămâne ne-părtaş unei ca aceștia iscusință. După acestaș chip, celui ce spre mântuirea noastră povățuiește căroră a tot de o potrivă este sânguința către bunătate, asemenea de nevoie e prin asemănare ai urma, pe cea de la dânsul înainte arătată spre lucru aducându-o. Căci nu este către cea întocmai a o săvârși marginea nu prin cele de asemenea călătorind. Căci precum cei ce rătăcirile prăpăstiilor nu se dumiresc a le ieși dacă nu ar fi nimerit pe cineva arătători de iscusință, pe urmă urmând pe cele și de multe feluri și înșelătoare, ale caselor întoarcerii de es afară, ne ieșind. Dacă nu dupre urma înainte ducătorului ar fi urmat. Auzi cum că stropirea, scuiitul, și sarea, sunt prăpăstii, la iad ducându-i pe cei căzuți întrânsele, Iar Dumnezeiescul Botez, este ducător de mână, scoțând din lațurile satanei pe cei prinși întrânsele; Deci unele ca acestea prăpăstii sunt cele ce se grăiesc lângă latini Taine Sfinte, stropirea, grăiesc, scuiitul, și sarea, dintru care să sară, și stropirea, și scuiitul, însă ceea ce se întâmplă întru închinăciunile cele papești se vede covârșind toată mintea, și cugetarea, pentru că sarea având firească putere strângătoare, se vede ne-putrede păzindu-le pe cele întru care sar face, iar sarea cea papească pe cea strângătoare putere adică, pe care o avea firește, pierzându-o, și primește alta născătoare de viermi, și împuțiciuni varsă stropirii, aruncându-se întrânsa, și pe cât se pare a crește împuțiciunea, și a hrăni pe viermi, pe atât se vede crescându-o, pe cea latinească cucernicie. Însă nimic minunat, căci că aceasta, și la elini se vede întâmplându-se, pentru că aceia patimilor Dumnezeilor săi se văd măsurându-le, și cinstirea Dumnezeilor. Și aceasta o arată și Afrodita, pe toți covârșindu-i cu ne-înfrânarea, și Dionisul cu beția, și deaceia ceilalți. Știu ce grăiesc cei ce au cetit cele ale elinilor:

CAPITOLUL 75.

ARĂTARE CUM CĂ LATINII URMARĂ FARISEILOR MINCINOS FĂCÂND BOTEZUL CEL APOSTOLESC, ȘI ȚIIND PE CEA JIDOVEASCĂ STROPIRE

Pentru aceasta cu Grigore de Dumnezeu cuvântătorul voi grăi. Ce ziceți către aceasta fariseii cei de atunci și cei de acum, Pentru că cei de atunci, pe învățătorul îl gonea, iar cei de acum învățătura învățătorului a Botezului lepădându-o, să ducă de mână pe stropirile jidovilor. Pentru aceasta se cade latinilor a socoti, în ce fel de prăpastie a fără de legii sunt căzuți, și urmează jidovilor celor ce după acestea crezură lui Iisus, și nu celor rămași până în sfârșit întru întunericul păgânătății, umblând întru întunericul stropirii, pentru că mulți dintru Sfinții Părinții noștri, se afla mai înainte întru greșală a dogmelor, iar mai pe urmă înțelegând greșeala o au scuiat. Aceasta

să facă și latinii, să înțeleagă adevărul, și să scuipe minciuna, iar dacă voiesc întru întunericul prea fără de legii a umbla, ducându-se cu stropirile jidovilor de mână, vor cădea întru prăpastia muncii. Pentru că zice oareunde Scriptura cei ce nu ascultă învățăturile Domnului vor plăti osândă pierzare veșnică. Și iară aiurea fața Domnului asupra celor ce fac fără de lege ca să piardă pomenirea lor din cartea celor vii, pentru că însetează Dumnezeiasca dreptate asupra celor ce o au defăimat pe dânsa:

CAPITOLUL 76.

ARĂTARE, CUM CĂ PREOȚII LATINILOR MĂCAR DE AR CRĂPA STRIGÂND, NU POT A SFINȚI STROPIREA, PRECUM ODINIOARĂ PREOȚII LUI BAAL NAU PUTUT A ADUCE FOC DIN CER PESTE JERTFA VIȚELULUI:

Iar dacă voiesc, și altă arătare luminoasă o vedea, cu tot că multe fiind mai luminoase decât soarele, să facem cu papa, ceea ce au făcut Ilie Proorocul cu Ahab, după ce au adunat pe toți preoții lui Baal, ai rușinii, și ai codrilor, carii mânca trapeza Isabelei. Și să adune papa toate ne-preoțeștile preoțeștile sale cete, ale Gardinalior, ale Capușinilor, și ale Gezușilor, și a celor ce se slujesc lui, și să ia apa lor cea sărată, precum luară preoți lui Baal pe un vițel, și să roage nu o zi, precum preoții lui Baal, ci întreagă, și săptămâna, și luna, și să vază de ascultă rugăciunile cele latinești Dumnezeul tuturor, pentru ca de la cer trimițând focul darului celui sfințitor să sfințească stropirea cea sărată. Să nu fie. Ci nu era glas, și nu era ascultare, pentru că nu ascultă Domnul rugăciunea călcătorilor de lege, nici iarăși pleacă urechile Sale la rugăciunea lor, ca pe stropirea cea sărată să o sfințească, ci de stropirea satanei celui ce o au făcut pe dânsa, pentru aceasta luând stropirea blagoslovenia satanii, este plină de împușiciune, și de viermi. Asemenea, și unul din noi preot singur, să ia apa noastră, precum Ilie proorocul au luat celălalt vițel, și să face rugăciune către Domnul, și să vază latinii, că ascultă Domnul rugăciunea noastră, din cer mărturisind focul darului celui sfințitor, sfințește apa noastră, precum odinioară la Ilie au lucrat minune, și pentru aceasta, apa noastră cea sfințită se păzește ne-putredă în vecii vecilor, slobodă de toată împușiciunea și de viermi:

CAPITOLUL: 77.

ARĂTARE CUM CĂ LATINII SUNT NEBUNI, ȘI NU ÎNȚELEPȚI. PENTRU CĂ DE AR FI FOST ÎNȚELEPȚI AR FI PUTUT A ÎNȚELEGE, CUM CĂ DUMNEZEIESCUL BOTEZ ÎN VECII VECILOR SE SLOBOD DE ÎMPUȚICIUNE, ȘI DE VIERMI, ÎNSĂ ÎMPOTRIVĂ CEA SĂRATĂ STROPIRE ESTE PLINĂ, DE ÎMPUȚICIUNE, ȘI DE VIERMI:

Acestea așa fiind, latinii nebunie, mai vârtos, decât înțelepciune se pare a avea, pentru că dacă ar fi fost înțelepți, se cădea lor și a înțelege, și a socoti, și a zice, ce este oare pricina, cum că latineasca sărata stropire este plină de împuțiciune și de viermi, și pe cât se pare a zăbovi, pe atât și împuțiciunea și viermii se vede a crește, iar apa cea sfințită a Bisericii a Răsăritului, se păzește ne-putredă în vecii vecilor, slobodă de toate relele cele mai de jos, cele ce sunt întru stropirile cele sărate, și nu numai din preoții noștri, unii adică pot aceasta a o face, iar alții nu pot, ci toți preoții noștri având putere dintru înălțime, sfințesc apa, care se păzește ne-putredă în vecii vecilor. Asemenea și din preoții cei latinești, nu unii adică nu pot a sfinți stropirea cea sărată, iar alții pot aceasta a o face, ci nici unul din preoții cei latinești pot a sfinți stropirea cea sărată, nici iarăși preoții celorlalți eretici pot aceasta a o face. Pentru aceasta și sfințirea acestora pe acesteș rele le pătimește, care și stropirea cea latinească le pătimește:

CAPITOLUL 78.

ARĂTARE, CUM CĂ DACĂ VOIESC LATINII CU LUCRUL A VEDEA, CUM CĂ DUMNEZEIESCUL BOTEZ SE PĂZEȘTE NEPUTRED, IAR STROPIREA CEA PAPEASCĂ SE PUTREZEȘTE, SĂ FACEM CU LATINII; PRECUM AU FĂCUT ODINIOARĂ PROOROCUL ILIE CU PROOROCII LUI BAAL, LUÂND EL UN VIȚEL, IAR PE CELĂLALT LĂSÂNDU-L PROOROCILOR MINCINOȘI:

Ci de vreme ce înțelepții latinilor nu pot de acestea nimic a înțelege și a socoti, pentru aceasta și eu cu proorocul Ilie voi grăi. Până când latinii vor șchiopăta cu amândouă gleznele, lăsând Taina Botezului cea dată de la Dumnezeu, și merg pe urma papeștii puturoasei stropiri; precum odinioară Israel slujitorul idolilor pe urma

lui Baal; Și dacă puturoasa stropire este Dumnezeiască, să meargă pe urma acesteia, iar dacă nu este Dumnezeiască ci din tartar, părăsească-o pe dânsa, și meargă pe urma Botezului celui dat de la Dumnezeu. Iar dacă nu, următori se par a fi nu numai lui Israel închinătorul idolilor, ci și mai rău decât aceia. Pentru că Israel închinătorul idolilor, văzând și înșelarea lui Baal, și minunea focului cea făcută de la Dumnezeu, au părăsit pe Baal, și au mers pe urma lui Dumnezeu, iar latinii și înșelarea puturoasei stropiri, și adevărul Botezului celui de la Dumnezeu văzând, merg pe urma împuțiciunii, și a viermilor stropirii, urmând proorocilor celor mincinoși a lui Baal, care au murit sub cuțitul proorocului, Pentru aceasta latinii vor cădea sub sabia muncii.

CAPITOLUL 79.

ARĂTARE, CUM CĂ DACĂ VRĂJITORII N-AU PUTUT STA ÎMPOTRIVA LUI MOISE, ȘI LEPROȘII LUI DAVID, CU MULT MAI VÂRTOS LATINII, CEI MAI VRĂJITORI ȘI MAI LEPROȘI DECÂT ACEIA, NU VOR PUTEA A STA ÎMPOTRIVA DUHULUI SFÂNT, ȘI CETEI SFINȚILOR PĂRINȚI, CĂCI STROPIREA CEA SĂRATĂ, ȘI SCUIPITUL CU SARE, NU ESTE AȘEZĂMÂNT AL DUHULUI. CI AL SATANII. CARE-LE DUCE DE MÂNĂ PE LATINI, PRIN TRÂNSA LA PRĂPASTIA MUNCII.

Iar dacă sar ispiti latinii a sta împotriva adevărului, în ce chip Ianni, și Iamvri au stătit împotriva lui Moise, nu vor putea aceasta a o face, surpându-se despre adevăr, precum vrăjitorii despre Moise. Pentru că dacă leproșii odinioară lui David singur împotriva a sta ispitindu-se, cu totul se făcură biruiți, pentru aceasta și din Ierusalim au fost goniți, cum latinii spre atâta ceată a Sfinților Părinți vor putea a sta împotriva, fiind mai leproși decât aceia: pentru că lepra aceloră nu cu a sufletului, ci cu a trupului moarte înfricoșă. Iară lepra stropirii, nu cu trupească ci cu sufletească moarte înfricoșează pe latini. Pentru că dacă călcarea jidovilor, sfărâmând tăblițele cele închipuite în umbră de Dumnezeu, cu băutură purtătoare de moarte ai adăpa pe călcători, cum călcarea stropirii cei sărate pe Taina Botezului cea prin Duhul dată sfărâmându-o, cu băutura muncii îi va adăpa pe cei ce cutezară a sfărâma Dumnezeiescul Botez; Pentru că și călcarea puturoasei stropiri știe a covârși pe toată călcarea, ca una ce căpetenia Tainelor o au prăpădit, Acestea așa fiind, întru tăcere noi de aceia mai vârtos; decât grăirea vom săruta. Însă se cuvine și latinilor cu

certare a certa, și împruțiciunea și viermii, săratei stropiri, Pentru ca și acelea din lăuntru vasului tăcerea mai vârtos, decât turbarea să sărute. Iar dacă noi adică vom tăcea, iar acelea dinăuntru vor striga, deasupra punându-se, și a mirosirilor, și a vederilor, nici un folos din tăcerea noastră se vedea făcându-se. Pentru aceasta trebuință e latinilor de îndreptare, Iar îndreptarea este latinilor a zice după prorocul David, descoperă ochii noștri Doamne, pentru ca să înțelegem legea Ta. Să vază latinii, dacă stropirea cea sărară și scuipitul cu sare, sunt poruncă a Domnului, vor fi acestea făclie picioarelor celor pappelnice, și lumină cărărilor acestora, precum acestaș proroc zice, făclie picioarelor mele e legea Ta Doamne, și lumină cărărilor mele. Iar dacă stropirea cea sărată, și scuipitul cel cu sare, nu este porunca Domnului ci călcare a poruncilor Domnului, vor fi acestea întuneric picioarelor celor papistășești, și rătăcire cărărilor a acestora, ducând de mână pe latinii întru prăpastia muncii, căci la calea prea fără de legii au alergat.

CAPITOLUL 80.

ARĂTARE, CUM CĂ ÎNCHINĂCIUNILE LATINILOR SE VĂD UNA ALTEIA STÂND ÎMPOTRIVĂ, PENTRU ACEASTA ȘI ÎMPTREUNĂ SE ÎNVING. ÎNCĂ PAPA SE PARE A O HRĂNI PE BISERICA LATINILOR, PRECUM MUIEREA CEA ÎNGREOIATĂ PE RPUNCUL CARELE SE ZIDEȘTE ÎNTRÂNSA.

Căci dacă zice Iisus tot sadul, pe carele nu au sădit Părintele Meu, se va dezrădăcina, iar stropirea cea sărată, și scuipitul cu sare, în Biserica latinilor se par a fi sădite nu de la Părintele cel ceresc al Domnului, ci de la demonii tartarului, precum zice filozoful și mucenicul Iustin, cum nu dezrădăcinându-se, cu focul nestins arse vor fi; Iar dacă ar zice latinii, cum că dacă și a dracilor e sadul, și stropirea cea sărată, și scuipitul cu sare, însă e cu neputință întru ispita pierzării a veni, Pentru că una alteia nu se vede împotrivindu-se, aducând la mijloc pe Domnul carele grăiește, Atuncea se pustiește împărăția dracilor, când stau împotriva unii altora. Răspundem latinilor, La mijloc aducând închinăciunile acestora, cum fiecare dintru cele ce la dâșii se grăiesc Taine, și vreme, și chip una alteia se vede împotriva stând. Pentru ca stropirea adică mai înainte au fost decât turnarea deasupra, iar cea a ungerii lapte cu miere se vede a întrece cu vremea pe scuipitul cu sare, precum martur adevărat e Targa. Pentru că pe turnarea deasupra adică după cea trupească orânduială a Domnului, prin Evnomie se pare a o sădi dracii în Biserica cea eretică, precum zice Sfințitul Teodorit întru

cuvântul cel asupra ereticilor, Iar stropirea dacă și Acvinatul învățat fiind de la draci se vede înăuntru sădindu-o în Biserica latinilor, precum zice Corderie dascălul cel mare lângă latini, tâlcuind lângă Dionisie cuvântul cel pentru Botez, Însă mai înainte de cea trupească orânduială se pare a sădi dracii în Biserica elinilor, precum zice filozoful și mucenicul Iustin, grăind așa, însă și baia aceasta, prin care a doua oară se naște cel ce se Botează, auzindu-o dracii prin prooroci propovăduită, au lucrat a stropi pre sineși, cei ce intră în capiștile acestora; și vor a veni către dânșii. Vezi latinule, cum și cea lângă tine sfântă turnare deasupra, și stropirea ta cea sfântă una asupra alția se întrarmează luptându-se; vezi cu luare aminte și sfintele tale ungeri. cu care ungându-te te sfințești, cum că se vedea împingând una pe alta în prăpastie. Căci când mai înainte mierea cu laptele avea sfințirea ungerii dintru care latinii se sfințea ungându-se, atunci scuipitul cel cu sare netrebuincios era Bisericii latinilor, nici de cum având darul ungerii. Iar acum scuipitul cu sare hrănind darul ungerii au împins mierea împreună cu laptele întru prăpastie. Dezgolindu-le pe acestea cu darul ungerii. Însă nimic minunat, dacă și închinăciunilor celor latinești sau întâmplat, spre ispita războiului a veni. Pentru că aceasta de multe ori și întru Dumnezeii Elinilor sau văzut întâmplându-se, spre marginea vrăjmășiei unii cu alții făcându-se. Însă acestea așa fiind, nedumerire răsare aicea, de multă socotire având trebuință. Oare care din două, Latinii cei de atunci avea spre trebuință mierea cu laptele, mai mult dar lua ungându-se cu acestea, sau cei ce se ung acum cu scuipitul cel cu sare, mai mult dar iau decât cei de demult; dacă latinii cei de atunci mai mult dar lua, decât cei de acum, ungându-se cu mierea cea împreună cu laptele, papa cel de acum, care se pare a ierta latinilor a se unge cu scuipitul cel împreună cu sare, nesocotit i se pare cu cuviință a fi fără păcat pe sineși a se chema, greșind cele prea mari întru defăimare mierii cu laptele, ca unora ce mai mult dar putea a da latinilor, iar dacă latinii cei de acum mai mult dar iau decât cei de demult, ungându-se cu scuipitul cel cu sare, papa cel de atunci iertând latinilor a se unge cu laptele cel cu miere se vede păcătuind. Mai departe de cuviință, ca unul ce lipsiți iau făcut pe latinii cei de atuncea, de scuipitul cel cu sare. Deci grăiește Iisus jidovilor, piatra care nu o au socotit-o ziditorii, aceasta sau făcut în capul unghiului. Iar noi grăim papei celui de atunci și de acum, cum că untul de lemn al ungerii cel dat de la Dumnezeu, pe care nu-l socotiră slujitorii mierii cei împreună cu laptele, și a scuipitului celui cu sare, aceasta și au fost și este, și va fi spre uneltirea Dumnezeieștilor Taine, și jurând și gonind duhurile vicleniei, dintru cei ce se ung cu dânsul. Iar latinii cei ce pe aceasta al defăima se ispitiră, au cunoscut a vieții împreună cu duhurile cele necurate. Că dacă Scriptura grăiește scoate slujnica, și pe fiul ei, că nu va moșteni împreună fiul slujnicii cu fiul celei slobode, Cu cât mai vartos scuipitul cel cu sare cel din cele mai dedesubt, naștere fiind a satanii, nu va moșteni împreună cu Sfântul untdelemn cel al ungerii, fiind naștere a Duhului Sfânt; iar dacă ar zice latinii, cum că dacă și a dracilor este stropirea, precum zice filozoful și mucenicul Iustin, însă scuipitul

ungerii nu este satanicesc, ci papesc, răspundem latinilor, arătând și scuipitul a fi satanicesc. Pentru că oricine ar vrea a se Boteza dintru cei ai noștri, i să poruncește de la Dumnezeu a scuipa în satana, iar satana cel înscuipit, își stoarce obrazul său cel înscuipit, și scuipitul aducându-l îl dă papii, pentru ca prin trânsul scuipitul care l-au luat de la cei sfințit Botezați, să-l bage în gura celor stropiți satanic. Și adică cu cuviință, căci se cădea satanii a face așa. de vreme ce din guri scuipindu-se sau rușinat, cu bună cuvântare au socotit cu cuviință a fi ca gurile scuipindu-le să le rușineze. În alt fel să se dea, cum că scuipitul nu este satanicesc ci papesc. Și așa se arată a fi urât ca un trupesc. Pentru că grăiește Scriptura cel născut din Duhul, duh este, și cel născut din trup, trup este. Iar dacă iarăși ar fi zis latinii, cum că dacă și trupesc este papa ca un om, însă este cap al Bisericii latinilor, hrânindu-o pe ea, mint arătat. Pentru că Pavel vasul alegerii, prin zicere grăiește, bărbatul este cap al muierii, precum Hristos al Bisericii. Și grijire va fi bărbatului a hrăni pe muiera sa, precum Hristos pe Biserică. Iar dacă și papa este cap Bisericii latinilor hrânindu-o pe dânsa. Precum aceștia nebunește cuvântând nu încetează, să-i întrebăm pe dânșii prin care chip știe papa a hrăni Biserica sa; oare cu duhovnicească hrană precum Hristos pe Biserica noastră; să nu fie hulirea. Pentru că stropirea papei nu e plină de dar Dumnezeesc, ci de împuțiciune și de viermi. Oare cu hrană trupească precum bărbatul pe muiera sa; Nu. Oare precum muiera se pare a hrăni pe pruncul său; nu. Pentru că muiera apucându-se a zdrumica hrana cu dinții, o dă gurii cei pruncești, iar papa nu zdrumicată hrană, ci scuipit știe a băga în gura stropiților. Urmează dară papei a hrăni Biserica latinilor precum muiera cea îngreoiată pe pruncul care se zidește întrânsa. Pentru că precum aceia dintru a sa ființă pe pruncul cel dintru altă ființă semănat întrânsa știe al hrăni, așa și papa cu scuipitul cel din ființa sa se vede hrânindu-o, (: căci sau arătat drăcească a fi stropirea) pe latinii cei stropiți din stropire streină.

CAPITOLUL: 81.

ARĂTARE, CUM CĂ PREOȚIA, ȘI BOTEZUL SUNT DINTRU CELE CE ÎMPREUNĂ ÎNVING, PENTRU ACEASTA DACĂ CEIALALTĂ ÎNVINSĂ SE VA ARĂTA, POATE ÎMPREUNĂ A ÎNVINGE, IAR LATINII DINTRU AMÂNDOUĂ SE PAR CĂZUȚI A FI , ÎNCÂT PRUNCUL NOSTRU CEL BOTEZAT DE LA NEPREOȚIT, TRĂIND A DOUA OARĂ SE BOTEAZĂ DE LA PREOT.

Întralt feliu. Iar dacă și de asemenea cu noi latini sar Boteza cu Dumnezeiescul Botez, iarăși trebuință să par a avea de Botez. Pentru că Taina Dumnezeiescului Botez se vede săvârșindu-o preoția, precum zice Dionisie cel mult întru cele Dumnezeiești. Iar latini se par goliți a fi de preoție, că învrednicind a lepăda și punerile mâinilor, și tot Dumnezeiescul predanie a preoției, după stropirea cea ce i se pare celui ce iau învățat pe dânșii, se ispitesc a face pe preoți. Pentru aceasta căderea din preoție știe a goli pe dânșii de Botez, Iar dacă iarăși întreagă se par a avea Dumnezeiasca predania preoției, însă neavând Dumnezeiescul Botez, iar căderea cea din Botez, poate ai împinge pe dânșii spre căderea cea din preoție. Căci dintru acestea fiecare și preoția, și Botezul dacă va fi biruită, se vede împreună biruind și pe cealaltă. Iar latini prin părăsirea lui Dumnezeu și prin buna voire a celui ce ai împinge pe dânșii întru călcări bine au voit, cu căderile dintru amândouă se văd îmbogățiți fiind. Cine este acesta, care se pare a avea atâta nesimțire, întrucât îndoire a avea, de se cade Botezați a fi latini, goli fiind și de preoție, și de Dumnezeiescul Botez; Pentru aceasta și dacă vreunul din pruncii noștri nevoia silind, de la ne-preoțit sar vedea Botezat, iarăși se Botează trăind, iar dacă și cu moartea sar vedea împreunându-se, milostiv se face spre dânșii Dumnezeu, curățindu-l de păcate după moarte. Pentru aceasta se cântă și se pomenește de la preoți, pentru că dacă și în apă singură, și nu întru Duhul se pare a fi Botezat, însă Botezat a fi se vede, precum și cei de la Ioan Botezați în apă se văd. Căci precum dintru aceia, câți adică nu au ajuns a dobândi Botezul darului, ca unii adică ce au fost siliți împreunați a fi, acestora după moarte au fost dat de la Dumnezeu lăsare păcatelor. Așa și din pruncii cei Botezați de la mireni, pe câți adică au apucat moartea înainte luându-i, aceștia murind se vede curățindu-i Dumnezeu, iar câți sau învrednicit scăpați a fi de moarte, aceștia se par a avea trebuință a se Boteza întru apa cea vărsată din, Dumnezeiasca coastă. Pentru că celui ne-preoțit nu i sau dat de la Dumnezeu a face apa cea vărsată din Dumnezeiasca coastă. Pentru că dacă Ierodiaconului, cu tot că are pre cea a preoției, nu i sau dat de la Dumnezeu stăpânire a Boteza, precum zice Sfințitul Dionisie, cum Mireanul va putea a Boteza și a da lăsare de păcate; Și cum că adică acestea așa sunt, ascultă pe părinții cei ce adevăresc pe acestea. Că scriind Matei Vlastar (cap. 1.) pentru pruncii agarenilor care se Botează, și pentru cei de la cei ne-preoțiți grăiește așa. Iaste a vedea măcar și întru adâncul întunericului păgânătății a agarenilor, lumina darului înăuntru împuternicindu-se și despre aceasta necuprinzându-se, sau atingându-se, de vreme ce pentru semne nici necredincioșilor au pizmuit, aducându-i pe dânșii spre cunoștință. Deci obicei este celor mai mulți ai agarenilor, a nu tăia împrejur pe pruncii săi mai întâi, până ce preoții creștinilor cei ce sunt supuși lor, și nevrând siliți sunt, ai Boteza pe aceștia. Deci sau căutat cele pentru acestea întru Soborul ce după cea împărăitoare Sfințitul Luca ocârmuind Patrierșescul scaun, a vedea pe unii ca aceștia la cea adevărată credință a creștinilor apropiindu-se, a doua oară ai Boteza,

sau cu singur Mirul ai unge, și sau hotărât pe aceștia cu ne-grăire împotriva iarăși ai Boteza. Pentru că Botezul întru care sau îmbăiat, nu după minte blagocestivă, ci tot vrăjitură, sau oare care descântec, pe aceasta o uneltiră. Ca nu bolnăvicioasă, sau puturoasă amestecare a trupurilor celor ce vor a se tăia împrejur să se facă. Căutatu-sau aceasta de Manuil cel Sfințit al Iracliei, dacă se cuvine a primi ca pe un credincios, pe carele cel ne-preoțit l-au Botezat, prefăcându-se a fi preot, căci aceasta înăuntru hotarului acestuia atuncea sau întâmplat. Și au hotărât Sobor, și aceștia a doua oară a se Boteza. Pentru că de vreme ce zice după canoanele Apostolilor cel 46: 47 : La singuri episcopi sau dat , și preoților săvârșirea Sfântului Botez. Și se arată aceasta, dintru celălalt 25: 45: NU SUNT SIGUR DE CIFRE: BART: pag.62. v. rând 7 cuv. 5 al Soborului celui în Laodikia, unul adică poruncind a nu jura pe cei ne aduși înainte despre episcopi, iar celălalt canon poruncind cei ce se luminează credința a o vesti episcopilor, sau preoților. Nu numai acesta, Ci și cele grăite ale Soborului al șaselea, și ale celui în Cartagena, pe cei ce cu îndoire se află dacă sau Botezat. Fără de zăbavă poruncesc ai Boteza. Nu era iarăși cuvios, nici fără de greșeală cel Botezat de la cel ce nu au luat stăpânire a Boteza, și prin Botez a da lăsare păcatelor, (căci lepădat e Botezul acestora) împotriva a grăi Dumnezeieștii cetei credincioșilor, căci nu mică e primejdia, nu cândva lângă una ca aceasta îndoire, însuși din curățirea Sfântului Botez să se lipsească, iar noi cu cel nebotezat să nu cunoaștem împărțându-ne. Iar dacă cineva ar sta împotriva grăind pentru rugăciunile cele ce se fac la mirean, și pentru ungerea Sfântului Mir, adevărat cu cuviință a fi Botezul cel dat de la cel ne preoțit a se socoti, aceasta ar zice. și celor ne hirotonisiți despre oarecare nesfințit fățarnicindu-se a fi episcop, a li se cuviința a fi clerici, și după ce ar fi cunoscut, care e fără de loc, ci și potrivit canonului al patrulea al Soborului al doilea celui ce pentru Maxim Kinecul poruncește, nici el a se face, sau a fi episcop, Și cei de la dânsul hirotonisiți nimic mai mult de aicea a se folosi, toate mincinoase arătându-se, care cu nelegiuire acela au lucrat. Încă iarăși și cel al optsprezecilea a celui întru Sardinia, carele pe cei de la Museio, și de la Evtihiani nesfințiți fiind hirotonisiți din cler desăvârșit îi scoate afară, deci precum aceia ne hirotonisiți, așa și aceștia nebotezați vor fi socotiți, și precum copiii agarenilor Botezându-se ca nu de rea mirosire să miroasă, creștini nu se socotesc, așa nici cei ce se ung cu Mir de la cei ne preoțiți, căci nu sau dat unora ca acestora oarecare sfințenie nici de cum a da. Iar dacă cineva a aduce împotriva pe cea de la marele Atanasie, încă prunc fiind făcut, să-și aducă aminte de așezătorul legii cei politicești, cum cea afară de canoane nu se trage spre pildă, și nu e lege a Bisericii, ceia ce rar (se întâmplă) vezi aicea ceea ce sau arătat; cum că celor ce se ispitesc a primi Botezul cel de la mireni li se cuvine a primi, încă și pe preoții cei hirotonisiți de la mireni. Încă sau arătat, cum că cel ce se pare al Alexandriei a primi pe cei de la marele Atanasie Botezați, prunc încă fiind, se vede plecându-se spre călcarea canoanelor. Împreună glasnic cu acesta, și chir Simeon al Tesalonicului, lângă

Vactirie file grăind așa, nu numai de la mirean se Botează pruncul de nevoie, ci și Dumnezeieștile Taine să i se dea de la dânsul. Și dacă ar muri, se primește la Dumnezeu pentru Botezat, și se numără împreună întru ceata celorlalți prunci care se Botează, și se cântă și se pomenește precum e obișnuit, iar dacă și nu ar muri, și ar lua vindecare, al doilea se Botează de la preot. Acestea înțelegându-le Chir Dositei al Ierusalimului, asupra Cariofillei file, 5; Sub anatema îi pune pe cei ce nu voiesc Tainele cele făcute de la ne hirotonisiți a le preface a doua oară, grăind așa, dacă ar zice cineva cum că Tainele care le-ar face cel ne preoțit adică cel ne hirotonisit, nu se prefac al doilea; ca unele ce sunt săvârșite Taine, sau cu totul Taine, Anatema să fie. Și iarăși acesta, dacă cineva ar zice cum creștinii voind, și crezând, și înainte alergând, câte Taine ar lua, și de la cei ne preoțiți a fi cu adevărat desăvârșit Taine, Anatema să fie. Iar dacă cineva cele împotriva acestora înțelegând ar grăi, care oarecare grăiesc, și față a bărbatului, sau a muierei Botează, uneltind cuviincioasă materie, apă proastă, aceasta să socotească cu luare aminte, cum că întâia cuviincioasă materie, a Dumnezeiescului Botez nu este apă singură, ci și unt de lemn, turnându-se întrânsa în chipul crucii. Căci acela ce au zis apa, au zis și untul de lemn lângă Dionisie Areopagitul. A doua se cuvine a se preface apa prin chemarea cea preoțească întru apa cea cursă din Dumnezeiasca coastă, și atunci se face cuviincioasă materie a Dumnezeiescului Botez. Precum întru cele din urmă ceata Sfinților Părinți, dintru care unul e și marele părintele nostru Chiril al Alexandriei; grăind așa, în ce chip apa ceia ce se toarnă în căldări, împreunându-se cu puterile focului primește puterea cea de la dânsul, așa prin lucrarea Duhului, apa cea simțitoare a scăldătorii, se preface spre oarecare putere Dumnezeiască și negrăită, și sfințește de aceia pe aceia întru care sar face. Auzi pe marele părintele nostru grăind, cum că darul Duhului cel în apă este cel ce curăță pe om de păcate; Căci dacă apa cea firească nu sar preface mai întâi întru duhovnicească apă, cum se Botează neștine întrânsa, în apă, și întru Duhul precum zice Domnul; Căci apa cea proastă, Și untul de lemn (prost) nu este de aproape materie a Dumnezeiescului Botez, ci de parte. Atunci să fac apropiată materie acestea, când sfințite vor fi prin preot. Precum și lemnele și pietrele cele ce sunt în munți ne netezite fiind, nu sunt aproape materie ale casei, ci de departe. Căci atunci se fac apropiată materie ale casei acestea. Când prin meșter teslărite ar fi, și pe ceia ce ar fi văzut neavând ne netezeală lepădându-o. Așa și întru Taine, căci nu proastă pâinea, și vin este nouă întru împărțășirea preacuratelor și înfricoșatelor Taine. Ci cea prefăcută pâine, și vin, în trupul, și sângele Domnului. Nici cea nesfințită materie a Mirului este nouă spre uneltirea Sfântului Mir, ci pe cea sfințită uneltindu-o ne sfințim. Nici iarăși cu prost untul de lemn, ci cu cel sfințit ungându-ne sfințire, pe care mai întâi o a luat-o luat o luăm. Iar dacă acestea așa sunt, cum apa proastă ajunge spre materia Dumnezeiescului Botez; Pentru că apa proastă darul Sfântului Duh nu are, iar dacă nu are, cum poate a da ceia ce nu are; Și adică cu cuviință. Căci dacă în umbra legii

mireanului era cu neputință a săvârși închipuirea Tainelor, cum întru dar pe singure Tainele poate mireanul a le săvârși, și cum acestea așa sunt, de aceia se va arăta. Căci Ozia, nefiind nevoie, ispitindu-se a tămâia, cu Dumnezeiască mânie sau ispitit. Pentru aceasta leproșindu-se sau rușinat, iar Saul, silindu-l nevoia, făcând ardere de tot, și cele de pace, sau muștrat de la proorocul Samuil, și nu sau leproșit, însă săvârșirea amândorora neiscusită sau arătat Domnului. Acestea așa fiind, dacă celui Botezat de la ne preoțit Botezat, iarăși Botezat a fi se cuvine, cu cât mai vârtos celui stropit de la nebotezat cu bună cuvântare trebuință îi va de Botez. Pentru

aceasta noi supunându-ne Duhului Sfânt, celui ce poruncește prin Apostoleștile, și Soborniceștile Canoane, prin cel al patruzeci și șase, Episcop, sau preot primind Botezul ereticilor lepădat să fie. Căci care împreună glăsuire lui Hristos spre Veliar; și 47: Ori care episcop sau preot, pe cel ce are Botez după adevăr dacă din început a doua oară îl va Boteza sau pe cel întinat de la păgâni, adică de laeretici nu-l va Boteza, lepădat să fie. Încă și prin al cincizecelea, trei Botezuri ale unei învățături a săvârși, adică trei cufundări întru un Botez, și la fiecare din cufundări întru un nume al Sfintei Troiță a grăi, încă și prin al șaptelea canon al Soborului al doilea a toată lumea, Cei ce nu sunt Botezați de asemenea cu noi, a se Boteza. Datori suntem a Boteza pe latinii cei ce vin către pravoslavie, și pe toți ereticii cei ce nu sunt Botezați, după așezământul Duhului, precum zice Sfințitul Dionisie, și pentru ca nu întralt fel făcând împreună glăsuitor cu Hristos să-l arătăm pe veliar, și asupra noastră să aducem blestemele cele Apostolești și Sobornicești, și lepădările, spre cheltuială a muncii cei veșnice, Iată hotărâm

HOTARĂRE

HOTAR AL SFINTEI BISERICI A LUI HRISTOS, ÎMPREUNĂ AȘEZÂND SFÂNTUL BOTEZ CEL DAT ADICĂ DE LA DUMNEZEU, ȘI SCUIPIND PE CELE ÎNTRALT FEL FĂCUTE BOTEZURI DE LA ERETICI

Multe fiind mijlocirile, prin care ne învrednicim mântuirii noastre, și acestea precum a zice în chip de scară cu unele de altele legate fiind, și unele de altele ținându-se, ca unele ce adică toate către același sfârșit privesc, întâi este Botezul cel dat de la Dumnezeu Sfinților Apostoli, fiind că celelalte adică, fără de acesta nelucrătoare sunt (căci zice, dacă nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu poate a intra întru împărăția cerurilor,) căci se cădea de nevoie, întâia naștere cu viața aceasta muritoare înainte aducându-l pe om, altă naștere a afla, și închipuire mai tainică, nici de la stricăciune începându-se, nici spre stricăciune săvârșindu-se, prin care să fie nouă cu putință, a urma începătorului mântuirii noastre lui Iisus Hristos. Căci apa cea întru Scăldătoarea Botezului întru rânduiala pântecelui se primește, și naștere celui ce se naște se face, precum cel cu Gură de Aur. Iar Duhul cel viitoriu peste apă, întru rânduiala lui Dumnezeu, pruncul înăuntru zidindu-l. Și precum acela după cea

în groapă punere, într-o treia către viață au venit, așa ceia ce cred, în locul pământului, sub apă apuși fiind, în trei cufundări darul învierii cel de trei zile loruși închipuindu-l, sfințindu-se apa prin venirea prea Sfântului Duh, Pentru căci cu cea văzută apă trupul să se lumineze, iar prin Duhul cel nevăzut sufletul sfințirea să o ia. Căci precum apa ceia ce e în căldare se împărtășește fierbințelii focului, așa apa ceia ce e în Scăldătoare prin lucrarea Duhului spre Dumnezeiasca putere se preface, curățindu-i adică, și punerii de fii învrednicindu-i pe cei ce se Botează așa, iar pe cei ce întralt fel oarecum se săvârșesc, în locul curățeniei, și a punerii de fii, necurați, și fii ai întunericului arătându-i. Deci de vreme ce mai înainte de trei ani acum cercare au răsărit, dacă cele ce afară de așezământu-l Sfinților Apostoli, și a Dumnezeieștilor părinți, și afară de o Biserică și așezarea, Soborniceștii și Apostoleștii Biserici se săvârșesc Botezurile ereticilor primite sunt, apropiindu-se către noi. Noi ca unii ce cu Dumnezeiască milă întru Pravoslavnică Biserică hrăniți suntem, și canoanelor Sfinților Apostoli, și Dumnezeieștilor Părinți urmăm, și cunoaștem pe a noastră singură Biserică Sobornicească, și Apostolească, și Tainele aceștia, cu urmare și Dumnezeiescul Botez primim, iar cele ale ereticilor, câte nu după cum Duhul cel Sfânt au orânduit Sfinților Apostoli, și Biserica lui Hristos până astăzi se face, se săvârșesc, scorniri ale oamenilor celor stricați fiind, ca cele de altă naștere. Și de spre toată așezarea Apostolească streine cunoscându-le, ne întoarcem cu cunoștință de obște. Și pe cei ce se apropie din trânșii către noi, ca pe niște nesfințiți și nebotezați îi primim, urmând Domnului nostru Iisus Hristos, celui ce au poruncit ucenicilor Săi a Boteza în numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh, și Sfinților și Dumnezeieștilor Apostoli celor ce poruncesc în trei cufundări, și ridicări a Boteza pe cei ce se apropie, și la fiecare din cufundări, un nume al Sfintei Troiță a grăi. Și Sfințitului și întocmai Apostolescului Dionisie, celui ce grăiește, de trei ori în Scăldătoare, care apă, și untdelemn sfințit are, pe cel ce se apropie de toată îmbrăcămintea golit fiind al Boteza, și pe cel întreit ipostas al Dumnezeieștii fericiri strigându-l, și îndată pe cel Botezat al pecetlui cu Mirul cel de în Dumnezeire lucrător, și părtaș al arăta de aceia al celei sfințite prea desăvârșit bune mulțumiri. Și celui al doilea, și al cincilea, și al șaselea Sfintelor a toată lumea Soboare, celor ce poruncesc, pe cei ce nu se Botează întru trei scufundări, și ridicări, și la fiecare din scufundări nu strigă o chemare a Dumnezeieștilor ipostasuri, ci în alt fel oarecum se Botează, către pravoslavie apropiindu-se ca pe niște nebotezați ai primi. Deci urmând și noi sfintelor, și Dumnezeieștilor acestora așezămături, pe cele ale ereticilor adică Botezuri, ca pe niște întralt fel cântătoare, și străine de cea Apostolească (și) Dumnezeiască așezare, și ape nefolositoare, precum Sfințitul Ambrozie, și marele Atanasie zice, și de nici o sfințenie dătătoare, celor ce primesc pe acestea, și spre curățirea păcatelor nimic folositoare, lepădate și de urâciune vrednice le socotim. Iar pe cei ce din trânsele nebotezat se Botează, ca pe niște nebotezați îi primim, apropiindu-se către Pravoslavnică credință, și fără primejdie pe

ei îi Botezăm, și după Apostoleștile, și Soborniceștile Canoane, prin care cu tărime e întărindu-se Sfânta Apostolească, și Sobornicească Biserica lui Hristos, cea de obște maică a noastră a tuturor. Și pe aceasta de obște a noastră cunoștință, și hotărâre îl pecetluim hotarul nostru acesta, carele împreună se cântă cu Apostoleștile, și Soborniceștile așezământuri, adevărindu-l pre el și prin scrierile noastre cele din de jos.

La mântuitorul an 1756.

KIRIL CU MILA LUI DUMNEZEU ARHIEPISCOP CETĂȚII LUI CONSTANTIN A NOULUI RÂM, ȘI A TOATĂ LUMEA PATRIARH. MATEI CU MILA LUI DUMNEZEU PAPPĂ ȘI PATRIARH AL CETĂȚII CEI MARI A ALEXANDRIEI, ȘI JUDECĂTOR A TOATĂ LUMEA.

PARTENIE CU MILA LUI DUMNEZEU PATRIARH AL SFINTEI CETĂȚI A IERUSALIMULUI, ȘI A TOATĂ PALESTINA.

În a patra stihiră de la Hvalitia Botezului zice așa: Pământesc lucru este cel ce se arată, și mai presus de ceruri cel ce se cunoaște. Prin baie este mântuirea, prin apă; Duh: Prin afundare suirea noastră la Dumnezeu se face. Minunate-s lucrurile Tale Doamne, Slavă Ție.

DIN ALTE CĂRȚI .

CUVIOSUL COSMA ATHONITUL APOSTOL ÎN ZAIR (1942- 1989)
EDITURA EGUMENIȚA- GALAȚI 2004.

Pagina 17. „Am săvârșit 250 de botezuri, și nu numai cu închinătorii la idoli, dar și cu catolicii care au devenit ortodocși, pe care i-am botezat în râuri adânci. Acțiunile mele nu vor fi lipsite de urmări atunci când vestea va ajunge la urechea Patriarhiei de Alexandria, care susține că protestanții au nevoie doar de Mirungere. Până atunci, totuși, vom săvârși botezuri *măcar pentru a primi binecuvântarea Sfântului Nicodim*”

Pagina 18. Bineînțeles că aceasta a avut urmări, dar nu numai în relațiile sale cu ierarhia superioară. În primul rând a avut urmări în înființarea unei Biserici ortodoxe credincioase, puternice și sănătoase, față de care lumea ortodoxă sa umplut de admirație.

Pagina 117. *Eu săvârșesc botezul după rânduiala Athonită* Am săvârșit 250 de Botezuri, și nu numai cu închinătorii la idoli, ci și cu catolicii care au devenit

ortodocși, pe care i-am botezat în ape adânci. Lucrările mele vor avea consecințe atunci când vestea despre ele vor ajunge la Patriarhia Alexandriei, care afirmă că protestanții au nevoie doar de mirungere. *Totuși până atunci, vom săvârși Botezul astfel încât să primim binecuvântarea Sfântului Nicodim*

VIAȚA CUVIOSULUI PAISIE DE LA NEAMȚ.

- după manuscrisul nr. 154 din Biblioteca Mănăstirii Neamț -
TRINITAS IAȘI 1997.

Pagina 60. Prea Cuviosul Părintele nostru, totdeauna vărsa lacrimi ca păraele din ochii săi, rugându să pentru frații soborului către Milostivul Dumnezeu, și sufletul său puindu și, ca pe toți cei încredințați lui să i aducă la Hristos, și ca un părinte și ca un păstoriu adevărat, iar nu năimit, și care nu are nici o grijă de oile ceale încredințate lui, să se arate înaintea lui Hristos mai Marelui Păstorilor, deci, s au scornit un lucru nenădăjduit: sau născut o pricină cu greu de descurcat: și un nod dogmaticesc, cu greu de dezlegat, s au aruncat de obște, și au tulburat pe cea mai multă parte din f. 130 v- frați, și carele este aceasta: Ascultați: Pravoslavnică noastră, Biserică cea mare a Răsăritului, cunoscând de săvârșit, cum că papistașii cu totul au stricat Tainele Sfintei Biserici: Și mai vârtos a Botezului, și a preoției; și acum urmează nevoia, ca pe cei ce vin de sub stăpânirea papei, către pravoslavnică Biserică a Răsăritului: nu cu Sfântul Mir, ca mai nainte să i primească: ci desăvârșit, ca pe niște cu totul nebotezați. să-i boteze și așa au început să i boteze ca pe niște nebotezați. Deci, înștiințându-se de acest lucru și toți părinții soborului: și fiind cei mai mulți din Ardeal, și din Țara Leșească; și cunoscându se pe sineși cum că au trebuință de sfântul Botezu, multă supărare îi făcea Prea Cuviosului ca să i boteze. *Iar el știind. cum că este multă vrăjmășie asupra Pravoslavnicii Bisericii pentru aceasta, de vreme ce ea ține întru sineși piatra cea scumpă, și neprețuită: amanetul carele l au luat de la Domnul nostru Iisus Hristos, și îl păzește nestruciat și întregu: iar celelalte l au pierdut, și au rămas goale, și sărace, de o bogăție neprețuită ca aceasta: și de aceia o zavistuiesc, căci darul bun totdeauna este zavistuit: și totdeauna se sânguiesc, ca de ar putea să se jefuiască și pe dânsa de aceasta: întârzia de a i boteza. Însă mai pe urmă încredințându se desăvârșit, cum că de nicăierea nu i va veni nici o supărare pentru aceasta: au început a-i boteza, dar foarte se necăjea cu aceia f. 131- carii au fost luat hirotonie; căci unii dintru dânsii cerea ca să se ungă numai cu Sfântul Mir, zicând că sânt botezați: din carii unii și până acum se află, carii pentru cinstea și slava vremelnică, ah nenorocire! să lipsesc de cea vecinică, pentru că turnarea nici o dată să poate numi botezu, și de aceia, foarte tare greșesc Pagina 61. împotriva canoanelor Sfintelor Pravili: împotriva dogmelor pravoslavnice, și a Bisericii ceii mari a Răsăritului: toți acei ce se razimă numai pe a lor socotinți, și nu primesc să se boteze, ca să nu să scape de oareși care cinsti vremealnice: și cu aceasta, dupre cum zice Sfântul Apostol Pavel:*

să lipsesc de slava cea dumnezeiască. Deci Prea Cuviosul, după ce vedea că cu nici un fel de sfătuire nu se pleacă a se boteza, vre unui din acei ce luase asuprași hirotonii: apoi nu-i ocăra, și nu-i prihănea: ci alegându-le averea ce adusese de la lume ei, și o dăduse obștei dupre așezământu-rile Sfinților Părinții: le o da înapoi, și apoi, dacă voia, mai ședea ei în sobor: iar dacă nu, se ducea unde voia. Iar prea cuviosul, asupra tuturor celor ce venea de sub stăpânirea papii, săvârșea această mare taină a Botezului, fără de nici o împiedicare sau îndoire, ca pe o prea de nevoie, la mântuirea omului. Deci, am întrebat eu odată găsind vreme noaptea, pe prea cuviosul, zicându-i: Părinte, de unde s-au început pricina aceasta a Botezului? Iar el mi-a răspuns către mine zicând: Frate, frate: când s-ar fi apucat Istoricii bisericeștii Istoriei, să facă și Tomul al Patrulea f. 131 v- al Istoriei ceii bisericești: și când ar fi ajuns cu scrisoarea lucrurilor ce sau lucrat în Biserica lui Dumnezeu cea Pravoslavnică, la pricina aceasta a începerii Botezului, mi se pare că o ar trece, și de rușine, nici un graiu pentru dânsa nu ar zice: ca să nu se prihănească Biserica lui Dumnezeu. Pentru că diavolul, împiedicătorul tuturor lucrurilor celor bune, cunoscând pe latini și pe papistași, că acum cu totul au stricat toate tainele sfintei Biserici: iar mai vârtos a preoției, și a botezului: și cum că grecii dacă se vor înștiința de aceasta, nu vor suferi, nici vor tăcea: ci vor da la iveală lucrul acesta, ca pe un fără de lege, și de sufletele oamenilor pierzători: și cum că după ce îl vor cunoaște, vor începe a boteza desăvârșit pe cei ce vor veni de sub stăpânirea papii, către Pravoslavnică Biserică a Răsăritului, ca pe niște nebotezați: și cum că lucrul acesta al Bisericii ceii noi a Răsăritului, iaste bun, pravoslavnic, și de suflete mântuitoriu, și lui Dumnezeu bine plăcut: iar al papistașilor este rău, eretic, pierzătoriu, și lui Dumnezeu prea urât: și cum că cei ce se botează cu botezul cel papistășesc, de păcate nu se curățesc: de darurile Sfântului Duh, pe care le dă Dumnezeu pentru Botezul cel adevărat, nu să învrednicesc ci sunt ca ceilalți păgâni, carii nu au nici de cum botezul: iar cei ce se botează cu botezul Bisericii Răsăritului, de toate acestea se învrednicesc: că și de păcate se curățesc: și cu darul prea Sfântului Duh se strălucesc: și fiii ai împărăției, f. 132- și ai lui Dumnezeu după daru se fac: și cum că acest pg. 62. lucru bun și dumnezeesc degrab va să înceapă au apucat mai înainte vicleanul diavol prin a sa unealtă ca să l prihănească: și la cei mulți carii nu au întregi prin mințile lor, să să l facă cu îndoială: ca prin trânsa să i tragă în pierzarea sa, și care este măiestria aceia, prin care s-au ispitit să o facă aceasta: ascultă: Un diacon, grec de neam, călugărit în Sfântul Munte la Schitul Sfintei Annei: au început să se nevoiască întru nevoințele cele duhovnicești, și ale minții. Însă, neapucând nevoința după cum se cădea, nici după învățăturile sfinților Părinți, s-au înșelat, și s-au împrelestit sau mai bine să zic sau îndrăcit. Deci părinții din Schitul Sfinte Annei, nevoindu-se și sârguindu-se mult, și în tot chipul, ca să l îndrepteze: și neputând isprăvi nimic: după ce au văzut că în zadar să ostenesc, că el tot spre mai rău mergea, l-au izgonit, iar el ieșind de acolo, sau dus la Careia, și de

acolo au trecut în preajma Țarigradului și s-au numit pe sine că este Hristos și și-au făcut lui doisprezece ucenici: și încă (nu proști ci) din arhieriei Țarigradului. Deci aicea am întrebat eu pe cuviosul, zicând: dar nu-l cunoștea că este om înșelătoriu? Iar el au răspuns: Frate, poate îl și cunoștea; dar pentru slava omenească, căci era cinstiți de tot norodul Țarigradului: și pentru iubirea de argint, că le curgea despre toate părțile venitu: nu-l arăta nici îl descoperea. Deci auzind norodul lucru nou ca acesta, cum că Hristos s-au arătat iarși pe pământ: prost prea fiind, și necunoscătoriu: și pornit f. 132v- de evlavie greșită au alergat cu toții în urma lui, și îl cinstea ca pe Hristos. Iar el au început a-i învăța învățături de ale lui mincinoase, și a le face aghiazmă, și îl învățasă mai înainte diavolul de își făcură un burdujel cu țevi și cu meșteșug de trăgea întru dânsul apa cea nesfințită, pe care o făcea el, iar după sfințirea cea nesfințită a aceii ape, striga cu mare glas către norod, zicând: îngenuncheați și capetele în jos vă plecați, că roaoa Duhului să luați: și norodul îngenunchind, și în jos căutând: el atunci umplea burdujelul de acea apă, și stropea peste norod: iar norodul credea, că nu apă din vasul carele sfințea el apa, ci chiar roaoa Duhului este, așa întru acest chipu, au tras el în urma sa, nu numai pe tot norodul cel prost al Țarigradului: ci și pe cei mari: încât și patriarhul Chiril îl avea la mare evlavie. Deci întru acest vârful de cinste și de evlavie aflându-se el înaintea a tot norodul, a început a striga în mijlocul norodului cum că patriarhul Samuil, căci în zilele Patriarhiei sale s-au întâmplat acest lucru este latinofon adică cugetătoriu de credință latinească: pentru că nu botează, zice: desăvârșit pe cei ce vin de sub stăpânirea papii, către pravoslavnică Biserica a Răsăritului: ci îi primește numai cu sfântul mir și au trebuință de tot botezul (pagina 63) cu adevărat, căci sunt cu totul nebotezați. Deci auzindu-o aceasta f. 133- norodul, s-au pornit cu toții asupra patriarhului, numindu-l papistașu, și zicându-i: că de nu va începe a boteza pe cei ce vin de sub stăpânirea papei, îl vor surpa din scaun, și din patriarhie îl vor izgoni. Iar patriarhul auzindu-o aceasta, și pornirea norodului văzând, și înțelegând de unde s-au pricinuit pornirea aceasta: și întru alt chipu cunoscând că nu se poate, fără numai decât nu prin blândețe va putea să potolească o pornire ca aceasta: au zis către dânșii, rugându-și să lăsați mă și mă îngăduiți până în trei luni de zile, ca să scriu la toată plinirea pravoslavnicilor, pricina aceasta pentru ca să nu se pricinuiască vreo sfâșiere, dintru căci Biserica Țarigradului va începe a boteza, și încă a boteza pe taină, și fără de știrea celorlate Pravoslavice Biserici care economisind vremea până acum i-au priimit și îi primesc cu sfântul f. 133v- Mir, acestea și altele de acest fealiu, zicând către norod: norodul nici au voit să le auză pe acestea, îngrozindu-l: cum că de nu va hotărî ca să se boteze cei de sub stăpânirea papii desăvârșit, apoi ca pe un cugetător de credință papistășească, îl vor anathematesi, și de la Pravoslavnică Biserica departe îl vor izgoni. Deci patriarhul, văzând o nevoie ca aceasta pusă asupra lui, au hotărât să se boteze desăvârșit cei ce vin de sub stăpânirea papei, și așa de abia s-au potolit pornirea cea fără de rânduială a norodului. *Deci acest fel de*

început, lucru acest sfânt au luat de a să lucra în Biserica lui Dumnezeu: carele este foarte bun și dumnezeiesc; și pricinuatoriu de mântuirea oamenilor: însă fiind că prin meșteșugirea diavolului mai înainte prin omul cel netrebnic sau adeverit, de aceia la cei cu mintea ușoară, să arată ca și cum ar fi cu îndoială și prihană, dar și unealta prin care s au prihănit începutul acestui sfânt lucru, nu după multă vreme de la pornirea aceasta a norodului asupra patriarhului: Dumnezeu binevoind ca să se descopere amăgitorul și înșelătorul: și de înșelăciune, și de o amăgire ca aceasta, să izbăvească pe atâta norod: s au vădit și s au descoperit în pg. 64. tru acest fealiu: că fiind el într-o casă cinstită și aghiazma lui cea înșelătoare făcânduș: când au sosit vremea ca să împărtășească pre norod cu acea roao a duhului său celui satanicesc și au strigat să îngenunche toți, ca să ia roaoa duhului sfânt, îngenunchind toți dupre f. 134- obicei, o giupânesă care era sora Patriarhului Chiril, groasă fiind de pânțece, și neputând a se pleca în jos: au văzut pe amăgitorul când au tras, cu burdujelul apa din vasul acela din carele o sfințea el, și au stropit peste norodul din trânsul, și cunoscând ea amăgirea, au strigat cu mare glas: Sculați vă amărăților, că înșețătorul acesta v au înșelat, stropindu vă cu apă nesfințită, căci el nu este preot, și zice că pe roaoa duhului sfânt o luați. Deci sculându se toți, și cunoscând cu adevărat înșelătoriu este, și ei s au înșelat ascultându l: foarte tare l au defăimat, și cu bățai împovărându l, l au slobozit să se ducă unde va voi, Iar el întovărășindu se cu alți oareși carele răzvrătit, și pe la spatele de prin prejurul Țarigradului ducându să, și la desfătări trupești, și la dezmierdări dându-să: și multă ticăloșie ș-au lepădat sufletul său cel înșelat și răzvrătit.

**SFÂNTUL PAISIE DE LA NEAMȚ.
CUVINTE ȘI SCRISORI DUHOVNICEȘTI VOL. I.**

EDITURA <<TIPOGRAFIA CENTRALĂ>> 1999

**CĂTRE CINSTITUL PREOT, PĂRINTELE IOAN, PENTRU
UNIAȚIE SCURTĂ TRIMITERE.**

Pagina 65. Duhul Sfânt cel din Unul Tatăl purcede și pe Fiu se odihnește – de către rău credincioșii râmleni, în două începuturi defăimător este împărțit. Văzând pentru acea rătăcire a lor suspinul sufletului tău, să pătrund în inima ta cu taina darului Său, pentru aceasta pe noi, smeriții și greșiții, dar pravoslavnicii fii ai Sfintei Biserici de Răsărit, a ne întreba ca pentru rău mirositorul, mai mult încă, de suflete pierzătorului venin al rătăcirii râmlenești, ce vatămă sufletul vostru, să vă descoperim cu cuvântul sărăciei minții noastre. Chemând noi încă pe dătătorul de înțelepciune Dumnezeu, ca

să ne dea nouă cuvânt întru învederarea ademeniri râmlenești, foarte pe scurt aceasta vă înfățișăm. Să știți, cinstite părinte, că în această prăpastie a iadului pierzaniei a împins vicleanul diavol regiunile polone ale noilor glasuri, precum mai jos se înștiințiază ce este Unia, și în batjocură zic: „Poate fi așa că atâta mulțime nenumărată de oameni va muri, aflându-se în Unie?” Vai de înșelăciunea și pierzania lor! Unde i-a împins pe ei diavolul? În prăpastia clevetirii împotriva lui Dumnezeu. Zice Apostolul: „Unul este Dumnezeu, una este credința, unul este Botezul”, iar ei pe Dumnezeu îl fac de două credințe. Nu a prăpădit oare Dumnezeu toată lumea pentru fărădelege? Nu a prăpădit oare Pagina 66 Dumnezeu Sodoma și Gomora pentru sodomism? Atunci cum pe aceștia îi va cruța pentru erezie? Nu va fi aceasta! Cum încă poate întunericul a fi lumină? Sau diavolul, cum poate fi Dumnezeu? De aceea și uniații, cum pot fi părtași mântuirii, dacă s-au înstrăinat de darul Sfântului Duh, cu slugărnice hulit de ei? Și s-au dezlipit de la Sfânta Sobornicească și Apostolească Biserică a Răsăritului, întemeiată pe piatra de căpătâi Hristos și de mărturisirea ortodoxă a Sfinților Prooroci și Apostoli, și s-au zidit pe staulul cel râmlenesc, întemeiat pe nisipul înșelăciunii, a cărui prăbușire va fi mare chiar până în tartarul iadului. Ce este, dar, Uniația? Unia este o așchie desprinsă de la Sfânta Biserică a Răsăritului și unire cu necredincioasa, ca să nu-i zic biserică râmlenească. Unia este înșelăciunea diavolului, ce-i vânează pe cei nesocotiți întru pierzanie. Unia este un lup răpitor de suflete în piele de oaie. Unia este veninul aducător de moarte, în chip de miere, ce pierde sufletele. Unia este mlădița înainte mergătoare antihristului, ce măgulește cu măgulire pe cei neștiutori întru pierzare. Unia este prăpastia iadului pentru cei ce nu au parte de cuget. Unia este Iuda, ce cu lingușitorul sărut a vândut Credința Pravoslavnică. Și ce să mai vorbim mult? Unia este ca și râmlenii ertici. Cum, dar, uniații nu sunt râmleni, când toate dogmele credinței Ortodoxe le-au călcat în picioare și pe cele râmlenești le-au adoptat, zicând cu nerușinare, precum că Duhul Sfânt purcede și de la Fiul? Și papei de la Roma adevăratului eretic, ce s-a preamărit și s-a înălțat mai mult decât toată ființa zidirii, și –sa asemuit pe sine cu Dumnezeu, și care zice: „Precum că eu nu pot nici cu cuvântul, nici cu fapta, nici cu gândul să greșesc niciodată”, aceluia i se închină și, în loc de Hristos, pe el de căpetenia Bisericii îl au. O ticăloșilor și de toate împătimiți! Cine din făpturile zidite de Dumnezeu nu a greșit? Nu a fost oare izgonit din ceruri satana pentru trufia sa? Nu a greșit oare și cel dintâi om zidit, Adam? Unuia Dumnezeu numai nu îi este cu puțință să greșească. Prin aceasta și minte papa de la Roma că nu poate să greșească, ci și a greșit, și întotdeauna greșește prin trufia lui cea diavolească, din care încă și în Pagina 67 felurite erezii au căzut. Și precum Satana din ceruri, așa și el de la Sfânta Biserică Ortodoxă a Răsăritului alungat a fost, și ca un mădular putred și duhbind de erezie, de la trupul împlinirii creștinilor ortodocși a fost tăiat și întru veșnică anatemă a fost sobornicește dat de către cele patru scaune apostolicești ale Patriarhiilor. Atunci cum de uniații nu sunt eretici ca și

râmlenii? Nu defăimează oare și aceia ca și papa, zicând precum că Duhul Sfânt de la Tatăl și de la Fiul purcede, care este cea dintâi și cea mai de seamă, mai mult decât toate ereziile ereziilor. Pentru că este cugetarea lor pentru Unul Dumnezeu în Treime rea și nedreaptă, și potrivnică Sfintei Scripturi, și întru aceasta este deopotrivă cu cea pentru Arie, și cu toți ceilalți eretici. Și dacă cineva încă mărturisește astfel precum că de la Tatăl și de la Fiul Duhul Sfânt purcede, pentru acela nu este nădejde de mântuire, chiar dacă încă și toate poruncile lui Hristos le-ar îndeplini, chiar dacă și pe morți i-ar învia, pentru căci cu rea slavă defăimează Duhul Sfânt și două pricini socotește a fi în Dumnezeu, una a Tatălui și alta a Fiului. Iar noi ortodocșii, mărturisim în Dumnezeu o fire, a Tatălui, precum Însuși Domnul nostru Iisus Hristos pe noi ne-a învățat în Sfânta Evanghelie, că de la Unul Tatăl purcede Duhul Sfânt, căci zice: „Iar când va veni Mângâietorul, pe care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Carele de la Tatăl purcede”. Iarși încă și Apostolul zice: „Tot darul este fericire și tot darul de sus desăvârșit este, că pogoară de la Tatăl cu Lumină”. Vezi oare pe Tatăl Luminii?- zice, adică, Lumina este Tatăl și acesta este rădăcina și izvorul Dumnezeirii. Două Lumini sunt, Fiul și Duhul, de la una singură, Lumina Tatălui, ființa sa pe vecie o au – Fiul prin naștere, iar Duhul Sfânt prin purcedere, care de la el o fire sunt a fi, adică a Fiului și a Duhului Sfânt, Fiului din naștere, iar Duhului Sfânt prin purcedere. Căci unul este izvorul Dumnezeirii, Tatăl – zice Sfântul Dionisie Areopagitul, ucenicul Sfântului Apostol Pavel – Fiul însă și Duhul sunt de Dumnezeu născută Dumnezeu, încă și altfel trebuie spus – vlăstare ale sădirii lui Dumnezeu, în chipul oare căror flori și mai presus de fire Pagina 68 Lumină. Și dumnezeiescul Proroc David încă zice: „Prin Cuvântul Domnului cerurile s-au întărit și a Duhului gură, a lui este toată puterea lor”. Vezi oare că pe Domnul îl numește Tatăl, iar pe cuvânt îl numește Fiul, precum de la El însuși în veac s-a născut, iar pe Duh – gura lui, dar nu-i numește pe ei cu Duhul Sfânt, pentru că de la Unul Tatăl purcede. Și altele mii de mărturii se află în Sfânta Scriptură a Vechiului și a Noului Testament, și mai lămurit decât soarele zicând că Duhul Sfânt de la însuși Unul Tatăl purcede și pe Fiul se odihnește, precum și dintru Botezul Domnului se învederează. Și toți sfinții tâlcuitori ai Sfintei Scripturi, stâlpi a toată lumea și dascăli a toată lumea, ca și cu o gură zic că de la Tatăl Sfântul Duh purcede, dar nicăieri n-au scris că și de la Fiul, precum potrivnicul lui Dumnezeu, papa, a culezător acest cuvânt a adăuga. Sfântul Ioan Damaschin încă limpede spune: „Că Duhul, deci, al Fiului, zicem, iar de la Fiul, nu zicem”. Vezi, oare, preaiubite, că alta este „al Fiului” și alta este „și de la Fiul”. Căci noi, toți ortodocșii, mărturisim că Duhul Sfânt este Duh al Fiului pentru Una ființă, ci nu „de la Fiul”, nicidecum, nu numai că nu zicem, dar nici nu gândim, chiar dacă și mii de morți am îndura. Dacă, deci, într-o asemenea prea primejdioasă erezie este unitatea uniților cu râmlenii, atunci cum de nu vor pieri împreună cu ei? Și cum vor putea ei a avea nădejde de mântuire, dacă nu se vor lepăda fățiș și nu vor blestema asemenea

de Duh luptătoare erezie și nu se vor uni (iarăși) cu Sfânta Biserică Ortodoxă a Răsăritului? Cu adevărat nicidecum, ci numai vor pieri în vecii vecilor. Pagina 68 Cât pentru alte rătăcirii și erezi râmłenești, ce se mai cuvine de acum și să vorbim că și cu toate ereziile cele râmłenești s-au amestecat și cu ele se unesc și uniații, precum sufletul de trup. Și cum le va fi lor nădejde de mântuire? Nicidecum. *Numai pentru însuși Botez îți voi vorbi ție (și din Scripturi), fără de care nu poate a avea nimeni nădejde de mântuire.* Și te voi întreba pe tine, sunt oare râmłenii creștini, dacă își fac cruce, după cum le-a dat lor papa, *născocit-a încă un om nenorocit, teologul cu minte deșartă Toma Acvinatul, adică picurarea, Pagina 69 stropirea – scuipat cu sare amestecat – și alta, a papei, nouă tăietură, precum pentru aceasta limpede spune anonima cărticică, numită Lumină celor dintru întuneric. Vezi oare că râmłenii nu sunt creștini? Dar că această picurare și altele, și altele, și însăși dintre latini mulți prea înțelepți și pricepuți bărbați, și oarecare frică a lui Dumnezeu având, defel nu au primit și s-au împotrivit. Să găsească și să citească acel Cuvânt pentru Botez, al marelui dascăl al latinilor Corderie, și vor avea să vadă acolo ce săgeți îndreaptă împotriva cugetării Acvinatului Toma, pe care împotriva Dumnezeiescului Botez acel smintit la minte om cu răutate a introdus-o, și cât de puternic contrazice acest prea înțelept Corderie părerea aceluia deșert și omului slugarnic teolog. Și încă să mai citească acea Pentru credință, nădăjduire și dragoste, cartea lui Marc Franțizesc, dascăl în Sfânta Teologie, și unul din sfinții propovăduitori. Iar în ea [cartea], în a opta parte, pe fila 197, zice așa: „Căci Papa Pelaghie, urmând sfintelor porunci ale Sfântului Botez, cu sentință zice – că este trebuință ca să se boteze fiecare prin trei scufundări, în numele Sfinte Treimi”. Și încă să mai cetească și Lexiconul istoric al lui Franțesc Pivat, ce a fost în Veneția dascăl de Lege, și va găsi așa zicând: „Sfântul Oton prin trei scufundări boteza, căci se temea ca nu cumva latinii să se abată de la poruncile Apostolilor pentru Botez. A poruncit ca să se zidească băi de marmură și înăuntru, în biserici să le întărească și mai sus de la pământ să fie chiar până la genunchi”. Vezi oare și pe însăși bărbații latini, preânțelepți și deștepți, și ce vrea să spună datina Apostolilor și Sfintele Pravile ale Soboarelor bine îndrumând, cum se împotriveau nerușinatelor și acelor de răs noilor tăieturi ale papei. Căci Pravilele Sfintelor Soboare din toată lumea poruncesc ca acei botezați printr-o scufundare a-i boteza ca pe elini, căci toți sunt eretici – pentru că despre acești întru totul ticăloși ce alta să se spună. Iată, cinstite părinte, și din mai sus zisa carte Lumină celor [ce sunt] întru întuneric (pe care o am la mine și o am tradus-o din grecește în limba noastră slavonă), pe scurt pentru însuși Botezul ți-am arătat și Pagina 70 acum poți bine să cunoști și să judeci. Iar pentru celelalte ale lor rătăcirii, precum s-a spus, cum s-au îndepărtat de Dumnezeu și sau dezlipit de Sfânta Sobornicească și Apostoleasca Biserică a Răsăritului, și toată Sfânta Scriptură au prefăcut-o, și Sfintele Soboare le-au încălcat, și cele șapte Sfinte Taine le-au batjocorit, și toată Tâlcuirea Sfintei Scripturi și a sfinților Dascăli ai*

Bisericii cu semeția lor le-au călcat în picioare, și toate Cărțile Sfinte le-au schimbat, cum au vrut. Și va fi oare nădejdea mântuirii, celor ce se unesc cu asemenea eretici? Deloc, nicidecum. Drept aceea, dacă ești încă în stare de a scăpa, ia-o la fugă, fugind de blestemata Unie ca și Lot de Sodoma, nu-ți fie milă nici de avere, nici de neamuri dacă vor dori încă să te asculte, ci izbăvește-te scăpându-ți sufletul de la pierzanie. Căci nimic nu-ți este mai de trebuință decât sufletul tău, iar pentru el Hristos a murit. Și fugind, nu căuta înapoi cu inima pentru grabnica pierdere a averilor, ca să nu fii cuprins de focul papistașilor, mai cumplit decât al gheenei, căci mai bine-i pentru tine ca într-un cuptor să arzi decât să defăimezi Duhul Sfânt, precum hulesc râmlenii, adăogând la „Cred într-un Dumnezeu”, acest adaos și „și de la Fiu”. Ieși fugi de Unire cât poți de repede, ca să nu ți se întâmple ție moartea în Unie și vei fi numărat cu ereticii, și nu cu creștinii. Străduiește-te să-ți mântui sufletul tău de ademenirea diavolului până când mai ai timp, ca să nu te plângi fără folos după moarte în focul gheenei pe vecie. Încă nu numai singur să ieși, dar și pe alții să-i povățuiești să iasă, pe care îi știi, după cunoștința, că te vor asculta pe tine. Iar de nu, apoi singur să ieși din mrejele vrăjmașului din Unie și să te unești cu Sfânta Biserică a Răsăritului cu sufletul și cu inima. Și astfel, cu Biserica Ortodoxă de Răsărit, prin neprihănită credință cu creștinii ortodocși împreună aflându-te și poruncile lui Hristos îndeplinind, vei putea să te mântuiești într-unul Domnul nostru Iisus Hristos, căruia slavă, cinste și închinăciune, cu Tatăl și Sfântul Duh, acum și pururea și în nesfârșitele veacuri Amin.

[Paisie Starețul]

SFÂNTUL PAISIE DE LA NEAMȚ.

CUVINTE ȘI SCRISORI DUHOVNICEȘTI.

II